

ΜΠΑΥΚΕΤΟ

Πομπή χειμωνιάτικη βράδυ

1927

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν ὄψει . . . . . πρὸς 4 ο/ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν. > 4 1/4 ο/ο
Ταμιευτήριον
μέχρι Δρχ. 100.000. > 5 ο/ο*

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ:

Λονδίνου ἐν ὄψει . . . πρὸς 4 ο/ο
> ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. > 4 1/2 ο/ο
Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει . . > 4 ο/ο
Παρισίων > > 4 ο/ο

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΚΑΚΑΟΝ
LYONS

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Σ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52-ΑΘΗΝΑΙ

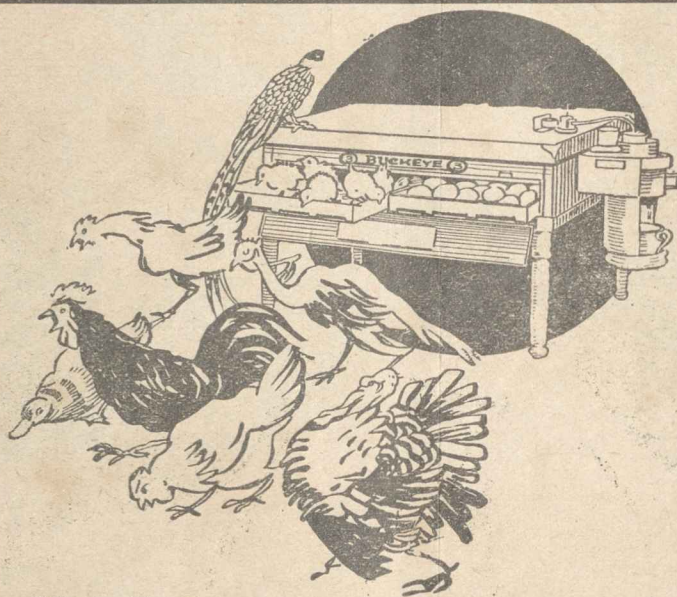
“NUTRICIA”

Όλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐδηνὴ τροφή διὰ τὰ βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται ἀπὸ τοὺς Ἱατρούς. Ἐκτὸς τῆς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη, ἡ Μεγάλη Ἑταιρία «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημισμένον αὐτῆς «BABEURE» (condensed buttermilk). Γραφ. Ἀντιπροσωπ.: Σταδίου 24 Στοι

“BOTRYΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ Ἀποθεματικὸν Δρχ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἀθηνᾶς 53

Κυρίες!
Τὸ φορεμαί σας γιὰ νὰ εἰσιδουρῆται
πρέπει νὰ τὸ θέμετε μόνη σας με
γερμανικὴ βαφή μαύρας ARTI

«ΗΧΩ» Στ. δίου 4

ΠΟΥΔΡΑ “ΛΟΡΙΑ” — ΕΔ. ΠΙΝΩ —

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε τὴν κάτωθι ὑπογραφή καὶ τὸ κάτωθι σήμα.

Δι' ἐκεί-
νους ποὺ θέλουν
νὰ εἶναι ὑγιεῖς τὸ
ENO'S "FRUIT SALT"
εἶναι τὸ μέσον δι' οὗ
θα κατορθώσουν
τοῦτο

Γενικός ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
P.M.C.O. Caffrey - Ἀριστείδου 3 Ἀθηνᾶς

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Ἡ DAG-FILM, οὗ κατασκευὴ καθιερῶς Ἑλληνικῶν ματογραφικῶν ἔργων με ἀπολύτως Ἑλληνικὰς ἑκτελέσεις, διευθύνει τὸν ἐπὶ μακρῇ ἐν φόρους χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ σθέντων Διευθυντῶν τῆς Πρὸς τοῦτο καλοῦνται βουλομένοι νὰ λάβωσι μέρος ὡς τῶν φύλων, ὅπως διαγρῶν τῶν Γραφείων τῆς Μητροπόλεως ὥρα 5-8 μ.μ. δηλώσαντες συνεννοηθῶσι σχετικῶς, Τηλεφ. 25

ΑΥ ΠΡΙΝΤΕΜΠ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42
Υφάσματα μεταξωτά καὶ λινά, νεωτερισμοί, ἐκλεπτέρου καὶ πολυτελέστερα, ἔλαβε τὸ ΠΡΙΝΤΕΜΠ Κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ

Τὸ ὄνομα BUCKEYE τοῦ παγκοσμίου φημισμένου μηχανικοῦ Ἐργοστασίου ἐπὶ ἐκκολεπτικῆς θρεπτικῆς εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις ἑπιτυχίας

Παράδοσις ἄμεσος, τιμαὶ ἀσυναίσθητοι

ΕΚΚΟΛΑΠΤΗΡΕΣ

55-120-175-210-250-350 καὶ 600 πτηνὰ

Μαμμοῦδ 1000 ἕως 12 000 αὐτῶν.

ΑΝΑΘΡΕΠΤΗΡΕΣ

60-100-150-200-300-500 καὶ 1000 πτηνὰ

Δια γαϊτανῶν ἰσάν, πετρελαίου καὶ κωνί φλιντ

Εἰδη ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ-ΤΡΟΦΑΙ ΦΑΡΜΑΚΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙΣ

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ - Μαυρομυλάκη 8α - Ἀθήναι

ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

με ἐκλεκτὰ εἶδη ὀρνίθων, μεγάλῃς ὀνομασίᾳ, (ἀγὰ ἀγὰ εἰς τὴν ἀγοράν) ἀποδόσεως κρέατος, ἐκδόσεων, Περικα, Πουλίδες-Αἰγὰ δι' ἐπὶ αὐτῶν. Φαρμακεία, νικ - Περιτέρια - Κουνέλια.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΟΡΕΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙΣ

Δι' ἐκεί-
νους ποὺ θέλουν
νὰ εἶναι ὑγιεῖς τὸ
ENO'S "FRUIT SALT"
εἶναι τὸ μέσον δι' οὗ
θα κατορθώσουν
τοῦτο

Γενικός ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
P.M.C.O. Caffrey - Ἀριστείδου 3 Ἀθηνᾶς

31 Μαρτίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

301

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)
— Καλὴ σου νύχτα, θυγατέρα. Καὶ μὴν, κλαῖς πεῖ. Λάρωσε, μοῦστα μου... Μὴ κλαῖς νὰ σὲ χαρῶ καὶ μὲ βαρυνκαρδίεις...

— Όμορφη καὶ γλυκεῖα εἶν' ὁ δὲ νύχτα... Πῶς λάμπουν τ' ἀστέραι!... Κανεὶς δὲν ξαγουνά, ὅλο τὸ χωριὸ εἶνε βυθισμένο στὴ γαλήνη τοῦ ὕπνου. Κ' ἡ ὥρα περασμένη. Νὰ ποὺ πρόβαλε κ' ἡ πούλα. Λάμψε κ' ὁ τρίτος πετεινός... Μον' ἡ Μηνὶά δέρνεται στὸ πλάγι σου. Δὲν τῆς βαρύνει ὕπνος τὰ βλέφαρα, ἡ καρδιά τῆς εἶνε βαρεῖα, μολύβι. Τὰ λόγια τῆς μάνης τῆς τῆς βαλάντωσαν. Δὲν εἶχε σκεπτεῖ ποτὲ τὴν αὐτὴν, δὲν τὸν ἤθελε τὸ γάμο. Τὰ παλῆκα-ρα τοῦ χωριοῦ τὰ φοβότανε. Τῆς ὄρεγε νάναι λεύτερη, νὰ γυρίξῃ τὸν βοσκό, ν' ἀκούῃ τὰ πούλια καὶ καλοῦν, ν' ἀνασπῇ τὸν λουλούδι τὸν μόνον. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε τ' ἀνοῖγμα τῆς σπηλιάς εἶχε καὶ πάλι ἐνέψει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Τῆς ἔκανε τόσο καλὸ ἡ συντροφία τοῦ πέτρινου λεβέντη. Ἦταν κι αὐτὸς νεός, λίγο πειὸ μέγας ἀπ' αὐτήν. Ὅταν βρισκότανε κοντὰ του εἰσέλασε ἡ καρδιά τῆς ἀπὸ μιὰ παρμένη συγκίνησι. Ἦταν τόσο εὐτυχεμένη...

Κλαῖε ἡ Μηνὶά καὶ τὰ δάκρυα ἔρριπνε τ' ἄσπρο τῆς τὸ μαζὶ-λα. Λαγώνει τὸ σκέπασμα γιὰ νὰ μὴν ἀποσπῇ ἡ μάνη τῆς τ' ἀναφύ-νη. Ὁχι... ὀχι... δὲν θὰ γίνῃ αὐτὴ δὲν τὸν θέλει τὸ βοσκό, κα-ταρῶν νὰ τὴν πάρῃ ὁ Θεὸς μαζί του... Σκέφτεται τὸν πέτρινο λεβέντη καὶ τὴν πνίγει τὸ παράπονο. Γιατί ἀγοστὴ νὰ φωτίσῃ ἄ-πο; Γιατί δὲν ἀχοφέγγῃ ἡ χαρὰν γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ πᾶρ κοντὰ... Τὸν τὸ χαρμεῖο τὴν πῆρε ξαφνικὰ ὁ ὕπνος μὲ βορκακωμένα τὰ βλέφαρα. Μὰ δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Πετάνηκε σὲ λίγο τρομαγ-μένη, σὲν μέσα ἀπὸ κάποιον ὄνειρο καὶ ξανάχισε νὰ κλαίῃ... Ἦταν προβαίνει τώρα θαμνογιάλην ἡ αὐγὴ. Στὴν κορινθίαν αὐλὴν γλυκολάανε τὰ κοπάδια καὶ τὰ ξεμυρσάτιζον γιὰ τὴ βοσκή... Ἡ Μηνὶά ἀνασηκώνεται στὸ γιγάντι της. Ἡ μάνη τῆς κοιμά-ται ὅμοια. Καλότερα ὅμοια εἶται. Θὰ πῶρ τὶς γίδες καὶ θὰ τραβήξῃ

γιὰ τὴν πλαγίᾳ πρὶν ξυπνήσῃ καὶ τῆς τὸ ξαναπῇ. Μὰ λαγοκοιμῶταν ἡ γοργὴ καὶ τὴν ἀπέκασε. Τὴν εἶδε νὰ φορᾷ τὸ φτωχικὸ τῆς τὸ φόρεμα γιὰ νὰ φύγῃ καὶ παραξενεύτηκε.

— Γιατί τόσο πρωτὶ, Μηνὶά; Σούκλεψε τὸν ὕπνο ἡ χαρὰ καὶ δὲ σὲ χωράει ὁ τόπος; Αἶντε στὸ καλὸ, θυγατέρα. Καὶ γὰρ θὰ τὴν τελει-ώσω σήμερα τὴ δουλειά... Βάστα λιγάκι τὴν καρδιά σου κ' ἔγνοια σου...

Γυρίζ' ἄλλοι τὸ πρόσωπό τῆς ἡ Μηνὶά καὶ δὲν μιλάει. Σφίγγει τὰ δόντια τῆς νὰ μὴν ἀναστενάξῃ. Τὸ φτωχικόλαβο τῆς φαίνεται στενὸ, κάθεται στὴ ψυχὴ τῆς. Σεπορτίζει τὶς γίδες τῆς ἀπ' τὴν αὐλὴ καὶ πέρνει τὸν ἀνήφορο...

Πηδοῦν καὶ σήμερα πρόσχαρα καὶ κουτοῦλιν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἡ γίδες τῆς, κοντογυγνόνουν καὶ τῆς γλῶφουν τὰ χεῖρα, μὰ ἡ Μηνὶά εἶνε βουβὴ κ' ἀμίλητη, εἶν' βαρυνκαρδιαμένη. Τῆς φαίνεται πῶς τελείωσε ἡ ἐκείνη πεῖ, πῶς βαρύνει καὶ γὰρ αὐτὴν ὁ ἥλιος. Μιὰ ἔγνοια ἔχει μοναχά. Νὰ φτά-σῃ τὸ γρηγορώτερο στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ δὲ τῆς περνοῦν, σὰν βάλ-σῃ μαλακῶνι ἡ παρηγοριὰ τοῦς πόνοῦς τῆς. Σκύβει καθεὶ πόσο καὶ μαζεύει ἀγριολούλουδα. Ὅσα τοῦ πᾶν σήμερα πειότερα ἀπ' ὅλας τὶς ἄλλες φορές. Κόκκινες παπασού-νες κ' ὀλόχρονες μαργαρίτες, με-γάλες πλατύφυλλες ἀγριοπολύχες, χαλπάκια κ' ἀγριοβιολέτες. Ἐστὶ καθὼς σκύβει ἡ εὐωδία τοῦ κάθε βορκακῶν. Τὶ ἀεφῇ καὶ τὶ ἀγῶνα ποὺ τὴν χτύπησε ἡ συμ-φορὰ! Γιατί νὰ τὴν ποδοῖ γιὰ γυναικα τοῦ ὁ γειτόνας τῆς; Ποτε τῆς δὲν νότισε νὰ τὸν κτυπῇ, τῆς ἔκανε τὴν ἴδια σιχασιά ποὺ τῆς ἔκαναν κ' οἱ ἄλλοι, εἶται ἀγῶνος, ἡλιοφθιμένος καὶ βροχῆς καθὼς ἦταν...

Γιόμισε ἡ ποδιά τῆς ἀγριολούλουδα. Μάζεψε τόσα πολλὰ ποὺ ποτε τῆς ἄλλοτε δὲν εἶχε ξαναμάζεψῃ. Ὅταν ἔφτασε μπρὸς στὴ σπηλιά καὶ παραμέρισε τὰ ἀγριοδάμα γὰ μὴν πέσοι, χτύπησε ἡ καρδιά τῆς παράξενά. Εἶχε μιὰ ἄλλοκοτη βιάσι, δὲν πρόσθεσε οὔτε τ' ἀγκάθι ποὺ τῆς ματάσανε τὰ γυμνὰ τῆς πόδια. Τραβήξε ἴσως στὸν μαργαρίνο ἐσθῆ κ' ἀρίσῃ τὰ λουλούδια τῆς νὰ σκορπιστοῦν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

«Η ζωή του μεγάλου γάλλου μυθιστοριογράφου. Πώς έσπούδασε. Τα παιδικά του χρόνια. «Δεν μπορώ να γίνω δημόσιος υπάλληλος!». Τα πρώτα του έργα. Οι σχέσεις του με την Κα ντέ Μπερνύ. Οι εμπορικές επιχειρήσεις του. Η σπατάλη του. Ο γάμος του με την πλούσια Πολωνίδα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Ο θάνατός του.

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας Όνορε ντέ Μπαλζάκ γεννήθηκε στο Τούρ, στο 1799. Ο πατέρας του ήταν δικηγόρος είχε δε επί πλέον διορισθεί και εις διάφορα δημόσια αξιώματα. Όπως αναφέρει η αδελφή του Σεβίλ, ο γέρον Μπαλζάκ ήταν πολύ ιδιότροπος και εκκεντρικός. «Όταν βρισκόμαστε στο Τούρ, γράφει η κ. Σεβίλ, δεν περνούσε ημέρα που να μη κάμει ο αδελφός μου κάποια ιδιοτροπία. Όλη η πόλις μιλάγε γι' αυτόν. Πότε εδάνειζε χρήματα στους φίλους του χωρίς να εχη περισσεύματα, πότε δημιουργούσε καυγάδες χωρίς σπουδαίες αφορμές, και πότε πάλι μελαγχολούσε ξαπνικά χωρίς καμιά αιτία και γινόταν πολύ παράξενος και ιδιότροπος.

Η μητέρα όμως του Μπαλζάκ, ήταν έντελως διαφορετικού χαρακτήρος από τον άνδρα της. Τρομερή, ευγενική, θετική και ισορροπημένη, είχε κερδίσει την συμπάθεια και την αγάπη, όλων όσοι την γνώρισαν. Από την μητέρα του ο Μπαλζάκ δεν κληρονόμησε τίποτ' άλλο εκτός από τον ελαφρό μυστικισμό της.

Νέος ακόμη ο Μπαλζάκ αντεγράφη με πολλή επιμέλεια από τους γονείς του, οι οποίοι την επηγή εκείνη, χωρίς να εινε πλούσιοι, διέθεταν αρκετά για την σπουδή του παιδιού τους. Από πολύ μικρός κλειστήκε σ' ένα λυκείο το οποίο διεκρίνετο για την αυστηρότητα της ζωής των μαθητών του. Οι εσωτερικοί του λυκείου αυτού δεν είχαν την άδεια να επισκεφθούν την οικογένειά των, πριν τελειώσουν όλες τις τάξεις και παρόντι το άπολυτήριό τους. Ο Μπαλζάκ έμεινε έπτά δώδεκχρονα χρόνια στη «φυλακή» αυτή, όπως την ονόμαζε κατόπιν όταν θυμόταν τα σχολικά του χρόνια. Τα δυο πρώτα χρόνια της σχολικής του ζωής, διηγείται ένας καθηγητής του, δεν έβλεπε κανείς σ' αυτόν τίποτα το εξαιρετικό.

Ήταν άλλως ένας καλός μαθητής, όπως και τόσοι άλλοι. Από τον τρίτο χρόνο όμως και ύστερα, ο μικρός Όνορε έδειξε στις εκθέσεις του εκπληκτικά φαινόμενα περιγραφικής ικανότητας.

Από της ηλικίας των 10 ετών ο Μπαλζάκ είχε αρχίσει να διαβάει και να ενδιαφέρεται για τη φιλολογική κίνηση της εποχής του. Είς ηλικία 14 ετών αρχισε να μελετά τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς και να προσανατολίζεται σ' όλα τα φιλοσοφικά και καλλιτεχνικά ζητήματα. Περισσότερο από 12 ώρες την ημέρα κλεινόταν στην κάμαρά του και διάβαζε ακατάπαυστα. «Κατά το τελευταίο έτος των σπουδών του, συνεχίζει ο καθηγητής του, είχε καταντήσει να μη τον γνωρίζουν απ' την αδυναμία του, ενώ ήταν πριν τόσο ροδωκόκινος και ζωρός. Η μελέτη τον είχε κάνει κατάχλωμο, άσθενικό και άφηρημένο. Η άφηρημά του αυτή μάς άνησχυόσε πολύ. Είχε στιγμές που τον έρωτοδούσε για κάτι κι' αντί να σου απαντήσει, σε κυτούσε σαν άποβλακωμένος!»

Όλίγον κατόπιν η αδιάκοπη μελέτη εκλόγισε την υγεία του και ο διευθυντής του Λυκείου αναγκάστηκε να γράψει στους γονείς του να τον πάρουν κοντά τους για ν' αλλάξει αέρα.

***

Στα 1814, ο Μπαλζάκ σέ ηλικία 15 ετών μετώκησε με την οικογένειά του στο Παρίσι. Έκει σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα του, ένεγοράφη στο Πανεπιστήμιο στη νομική σχολή, από την οποία έπηρε το δίπλωμά του. «Έφτασε έτσι ο καιρός που ο Μπαλζάκ έπρεπε να διελέξη ένα επάγγελμα. Οι γονείς του, οι οποίοι είχαν αρχίσει τότε να στενοχωρούνται κάπως οικονομικά, τον συμβούλευσαν να εργασθή σε κάποιο δικηγορικό γραφείο ενός φίλου του πατέρα του, ή να φροντίση να διορισθή δημόσιος υπάλληλος γι' ν' αρχίση να κερδίζει κι' αυτός κάτι. Ο Μπαλζάκ όμως αντίταξε έπίμονη άρνησι στάς προτάσεις αυτές της οικογένειάς του.

— Μου εινε αδύνατο να ζήσω ως υπάλληλος, ειπε στον πατέρα του, εγώ αισθάνομαι τον εαυτό μου ικανό να γράφω λογοτεχνικά έργα, ν' ασχοληθώ με τα γράμματα. Μόνο αυτό το επάγγελμα μπορώ ν' ακολου-

Όνορε ντέ Μπαλζάκ.
(Εικόν από την συλλογή του Ναυάγ).

Όνορε ντέ Μπαλζάκ.
(Αγαμία του γλύπτου Φαλγκιέρ).

θήσω.

Ο πατέρας του βλέποντας, ότι δεν ήταν δυνατό να μεταπειθή έδεδχθη γά του δίδη ένα ελάχιστο μηνιαίο ποσό για να τον βοηθήσει να πράγματι θά έγραφε κάτι και αν θά μπορούσε να πετύχη ως λογοτέχνης, όπως έλεγε.

Επειδή δέ τον ίδιο καιρό η οικογένειά του θά ξαναγύριζε στο Τούρ, ο μικρός Όνορε, μόλις 21 ετών τότε, ένοικίασε ένα φτωχικό δωμάτιο στην οδό Λεστιγνιέ 9, και άποφάσισε να μείνη μόνος του στο Παρίσι και να εργασθή λογοτεχνικά.

Έτσι άρχισεν ο Μπαλζάκ το φιλολογικό του στίδιο. Το πρώτο του όμως έργο, ο «Κρόμπελ» δεν είχε καμιά επιτυχία. Ο Μπαλζάκ δεν έχασε το θάρρος του. Έξακολούθησε να γράφει και στα 1827, πεζόμενος από μεγάλες χρηματικές ανάγκες άρχισε να εκδίδη συνεχώς πολλάν άλλων άσμων συγγραφέων διάφορα λαϊκά μυθιστορήματα, στα οποία έννοείται δεν έβλεπε τονόμιά του. Συγχρόνως άρχισε να εργάζεται και σε διάφορες εφημερίδες, για να κερδίση μερικά χρήματα. Μολαταύτα η φτώχεια τον έδερνε άγρια και η δόξα δεν έννοουσε να του χτυπήση την πόρτα. Έτσι δεν άρχισεν ν' άπογοητευθή απ' τη φιλολογία και μη έχοντας τί άλλο καλλίτερο ρίχτηκε στο... έμποριο!

Την άπόφαση αυτή ο Μπαλζάκ την έπηρε παρασυνθείς από την Καν Μπερνύ, μια σαρανταπεντάχρονη που διέθετε αρκετά κεφάλαια. Με την γυναίκα αυτή ο Μπαλζάκ συνεδέθη «σενονάτια». Ήταν η μόνη γυναίκα που κατάλαβε την ψυχή του. Ο Μπαλζάκ της μίλησε ελεύθερα για τις ανάγκες του, για τις φιλοδοξίες του, για τα όνειρα του...

Η Κα ντέ Μπερνύ έπεισθη να του δανείση με πρώτα χρήματα για ν' άνοίξη το περίφημο εκείνο τυπογραφείο της οδού Μαρέ-Ζαί-Ζερμαίν. Δυστυχώς όμως ούτε η τυπογραφική του επιχειρηματική ευδοκίμησαν. Και σέ λίγο καιρό ο Μπαλζάκ το πούλησε σ' έξευτελειστική τιμή! Αυτή ήταν η πρώτη του επιχειρηματική γκάφα, το πρώτο του έμπορικό φαίμεντο.

Την ίδια τύχη και χειρότερη είχαν και όλες η άλλες επιχειρήσεις στις οποίες ο Μπαλζάκ άνακατευτήκε εκείνη την εποχή. Η επιθυμία του να κάνει χρήματα δεν ικανοποιήθηκε ούτε για μια στιγμή. Η ατυχία η οποία άκολουθούσε όλα τα έμπορικά του σχέδια, άνάγκασε τον Μπαλζάκ να άναθεωρήση τις άποφάσεις του και να ξαναγυρίση στην φιλολογία.

Αυτή τη φορά ο Μπαλζάκ ξανάπαυσε την πένητα με άπόφαση και αυτοπεποίθησι. Ρίχτηκε στη δουλειά με τό μοτρη. Και τα πρώτα του μυθιστορήματα άρχισαν να έχουν αρκετή επιτυχία.

Στο 1833 συλλαμβάνει για πρώτη φορά την ιδέα «Ανθρώπινες κομωδίες», της σειράς των περιφημών εκείνων μυθιστορημάτων που τον έδόξασαν.

Εκδίδει πλέον το ένα μετά το άλλο τα μυθιστορηματά του. Η «Ευγενία Γκραντέ», ο «Λουδοβίκος Λαμπέρ», ο «Πέο-Γκοριό», γίνονται άνάργαστα. Ο Μπαλζάκ άρχίζει να γίνεται γνωστός σ' όλη τη Γαλλία και να κερδίζει αρκετά χρήματα.

Την εποχή αυτή, βοηθούμενος πάντοτε από την Καν ντέ Μπερνύ η οποία ήταν πολύ γνωστή στην Παρισινή κοινωνία άρχίζει να ζή κοσμάκι. Μπαίνει στα διάφορα άριστοκρατικά σαλόνια και όλίγον άργότερα γνωρίζεται με την Κα Ζερραντέν, στης οποίας το φιλολογικό σαλόνι γνωρίζεται με τον διάσημον τότε ποιητή Λαμαρτίνον.

***

Ο Μπαλζάκ εις ηλικία 40 ετών εινε πιά ένδοξος. Τα μυθιστορηματά του άγοράζονται σέ καλή τιμή, τα κέρδη του εινε άρκετά. Μολαταύτα δεν παύει να παραπονείται για χρηματικές ανάγκες. Όσοι τον έγνωσαν αυτήν την εποχή, μεταξύ των οποίων και ο ποιητής Λαμαρτίνος, την έλλειψη αυτή των χρημάτων την άποδίδουν στη σπατάλη ζωή που έκανε. Είχε καταληφθεί από τον πόθο να μαζέψει διάφορα παλαιά αντικείμενα εις την άγορά των οποίων έξώδευε όλα σχεδόν τα χρήματά του.

Την εποχή αυτή ο Μπαλζάκ γνωρίζεται με μια πλούσιωτάτη Πολωνίδα την κ. Χάνακα, με την οποίαν και παντρεύεται εις ηλικία 44 ετών.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο δικαστήριο:
— Κατηγορούμενε, έσπασες μια καρέκλα στη ράχη της γυναίκας σου;
— Δυστυχώς, κύριε πρόεδρε.
— Γιατί δυστυχώς;
— Γιατί δεν είχα σκοπό να σπάσω την καρέκλα...

***

Ένας ταχτικός πελάτης καφενείου προς τον διευθυντή του καστήριου:

— Τι να σάς πω, κύριέ μου. Ο καφές σας εινε και καλός και πικρός. Εινε καλός γιατί δεν έχει καθόλου κριθάρι· άλλ' εινε και πικρός γιατί δεν έχει καθόλου...καφέ!

***

Έκανα τη διαθήκη μου, έλεγε κάποιος, κι' άφηνω όλη την περιουσία μου στη γυναίκα μου, όπο τον όσον όμως άμέσως μετά τον θάνατό μου να έμπανταρεν.

— Και γιατί;

— Γιατί έτσι είμαι βέβαιος, πως θά βρεθί τουλάχιστον και κάποιος που θά κλάψη για το θάνατό μου!

✱

ΓΙΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Όταν ο άντρας και η γυναίκα τσακώνονται έλλοπα, τότε ένα από τα δυο συμβαίνει: ή δεν μαραίει να ύποφέρει ο ένας τον άλλο, ή λατρεύονται. Ποτέ μια γυναίκα δεν δυσαρστέιται επειδή ο άνδρας που αγαπά άρέσει και σ' άλλες, άρκει νήχη τη προτίμησή του.

— Η γυναίκα συγχωρεί μόνον όταν φταίει ή ίδια.

— Η γυναίκα μπορεί να παρασύρη τον άνθρωπο μέσα σε εύκαταρες ώρες στην αυτοκτονία, αλλά και σε δυο λεπτά να τον έμβασί στον παράδεισο.

— Έξη γυναίκες μπορούν να μιλούν όλες μαζί και να συνεννοούνται θυμωμένα ενώ δυο άνδρες ποτέ δεν θά το κατορθώσουν ποτέ.

— Ο χαρακτήρ της γυναίκας δεν μπορεί να παραβληθί παρό μόν τον χαλόν εκείνον της Κορίνθου που άπαρτιζόταν από χίλια δυο έπαρνην στοιχεία μεταξύ των οποίων όμως ύπηρχε και χρυσός.

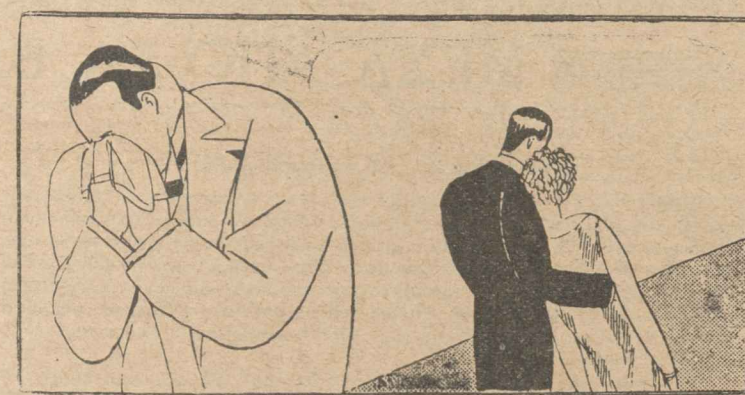
✱

ΟΙ ΠΕΙΟ ΒΡΩΜΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μεταξύ των άκαθάρτων λαών, όπως γράφει ένα Άγγλικό περικό, την πρώτη θέση κατέχουν οι κάτοικοι της κοιλάδος Τόλι παρὰ τα νοτιανατολικά σύνορα των Ίνδιων. Οι άνθρωποι αυτοί ζουν σχεδόν άπομονωμένοι από τον άλλον κόσμο σε κατάσταση ένταλως άποτογενή. Δεν νίβονται ποτέ, ούτε πλένουν ποτέ τα ρούχα τους. Ός εκ τούτου το σώμα τους σκεπάζεται από ένα στρώμα λιπαρής άκαθαρσίας. Το περιεργον εινε ότι κατοικούν παρὰ τας όχθας άγχετάτου ποταμού. Από την βρώμα που τους δέρνει ή θνησιμότης μεταξύ αυτών εινε καταπληκτική.

Έπειτα από το γάμο αυτό η οικονομική κατάσταση του μεγάλου οικογενειακού βελτιώνεται πολύ. Έχει πιά άρκετά χρήματα και ζωή του εινε πολύ άνετη. Δυστυχώς όμως ή εύτυχία αυτή της οικογένειας γι' την κατάκτηση της οποίας τόσο είχε ύποφέρει, έρχεται πιά άγιά. Ο Μπαλζάκ προσβάλλεται από την καρδιά του, άρκετά από φρικτούς πόνους και οι γιατροί δεν του δίνουν καμιά ελπίδα θεραπείας. Του άπαγορεύουν και νά κινήση άκίνη. Η ζωή του καταντά μαρτύριο...

Αποσπείται τέλος σ' ένα έξοχόν σπιτάκι, με την γυναίκα του κι' ένα πρωί, στις 18 Αύγουστου του 1850, ο Όνορε ντέ Μπαλζάκ, άποθνήσκει εις ηλικία 51 ετών, σέ ηλικία που όπως έλεγε κι' ο ίδιος αισθανότανε μια άκατανίκητη επιθυμία και έλπίδα, να συμπληρώη το μεγάλο έργο του.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

— Πολύ λίγα εθίμα ήταν τόσο διαδεδομένα στην αρχαιότητα, όσον το περίφημο εκείνο εθίμο που είχαν ή διάφορες φυλές της γης του να θάπτονται μαζί με τους νεκρούς και μερικά νομίσματα.

Οι άρχαιοι Έλληνες πρώτοι έθεωρούσαν άπαραίτητο να ρίχνουν στους τάφους των νεκρών των ένα νόμισμα το όποϊον θά τους έ χρησίμευε για να πληρώσουν τα πορθημεία στο Χάροντα.

Η συνήθεια αυτή των αρχαίων Έλλήνων διεδόθη άργότερα και σε άλλους λαούς όπως π. χ. στους Πολωνούς, οι όποιοι μόλις ο νεκρός των έψυχώση θεωρούν ως ιερή ύποχρέωσιν να βάλουν μέσα στην τσέπη του ένα μικρό χρηματικό ποσό, έξυμμενίζοντας έτσι την ψυχή του γι' να νά μην πηγαίνει τις νύχτες και βασανίζει με διάφορα όνειρα τον ύπνο των συγγενών και των φίλων του.

— Έπίσης στην Μαντζουρία ακόμα και σήμερα κάτω απ' το μαξιλάρι των νεκρών κρύβουν πάντοτε οι συγγενείς των ένα άσημένιο νόμισμα για να έξυμμενίσουν τον θεό και ν' αναπαύση την ψυχή τους!

— Οι κάτοικοι της Λεττονίας, οι όποιοι πιστεύουν, ότι ή είσοδος του παραδείσου άποτελείται από έπτά πόρτες, συνηθίζουν πάντοτε να θάβουν μαζί με τους νεκρούς των και έπτά χάλκινα νομίσματα, για να διευκολύνουν έτσι την είσοδο της ψυχής του νεκρού στον παράδεισο!

Εκτός όμως των νομισμάτων ύπάρχει ακόμα και σήμερα σε πολλά μέρη της Ασίας και της Εξόρης το έθιμο να θάπτονται μαζί με τους νεκρούς και διάφορα άλλα αντικείμενα.

Στην Ουγγαρία π. χ. πιστεύουν ότι ο δρόμος που φέρνει στον άλλο κόσμο εινε πολύ σκοτεινός και θεωρούν άπαραίτητο να έφοδιάσουν τους νεκρούς των μ' ένα κερί, το όποϊο θά τους χρησιμεύη για να περάσουν το άτέλειωτο αυτό σκοτάδι, που χωρίζει τη ζωή από το θάνατο.

— Έπίσης σε πολλά μέρη της Κίνας, οι συγγενείς του νεκρού θεωρούν άπαραίτητο να βάλουν μέσα στο φέρετρό και όλίγη τροφή, έπειδή φοβούνται μήπως οι πεθαμένοι των πεινάσουν στο μεγάλο ταξίδι που πρόκειται να κάνουν!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ... ΞΕΡΟΣ!

Στη Νέα Υόρκη, στα περίε του Χρηματιστηρίου για να μπορέσης να νοικιάσης μια τρύπα — ένα μαγατάκι ενός τετραγωνικού μέτρου — πρέπει να είσαι τουλάχιστον... Κροίσο. Ένας καπνοπώλης ο Μίστερ Σχούλε, πληρώνει για μια γωνίτσα, όπου μόλις χωράει ο ίδιος, έπτάμισον χιλιάδες δολάρια τον μήνα! Για να βγάξη μόνο το νοίκι πρέπει να πουλήη 3.760 κουτιά ποτρά την ημέρα. Και εν τούτοις αυτός ο έμπορος μ' αυτή την τρύπα έχει γίνει βαθύπλουτος. Γιατί απ' το μαγατάκι περνούν κάθε μέρα όκτακόσιες χιλιάδες άνθρωποι.

Ένας άνοπώλης πάλι, δίπλα στη καπνοπολεία του κ. Σχούλε πληρώνει για ίδιο χώρο όκτα χιλιάδες δολάρια. Και βεβαίωθηκε ότι δεν στενοχωρείται καθόλου την πρώτη του μηνός να πληρώση το νοίκι του.

Εκείνο όμως που κάνει κατάπληξη εινε τα νοίκια που πληρώνει ένας λούστρος για να του επιτρέψουν να βάλη το κασελάκι του μπροστά στην είσοδο ενός καφενείου κοντά στο χρηματιστήριο, δύο χιλιάδες δολάρια τον μήνα, όπερ μετατρέπόμενον εις δραχμάς μ'ας κάνει περίπου από έξιτον πενήντα χιλιάδες δραχμές τον μήνα, αν αγαπάτε!

Κ' έπειτα καθόμαστε εδώ και παραπονούμαστε για την ακρίβεια των ένοικίων!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

IV

Η γνωριμία

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Περνούσα απ' αυτό το δρόμο που ήταν γεμάτος από διαβάτες, μα ή σκέψεις μου ήταν πολύ μακριά. Συλλογίζομαι τη σκοτεινή εκκλησία του Αγίου Ιωάννου και το γοητευτικό πρόσωπο που είχα δει μέσα σ' αυτή πού τριών μηνών. Τη στιγμή που ή εικόνα της νέας κόρης και της γοηδίας υπηρετριάς της παρουσιαζόταν στη μνήμη μου, ύψωσα τα μάτια μου και νά! θαύμα! τις είδα και τις δύο μπροστά μου να περνούν από τον πολυθρόνο αυτό δρόμο της καρδιάς του Λονδίνου.

Μ' όλο το ξάφιασμα που μου ήρθε, δεν μου πέρασε από το μυαλό ή ιδέα ότι ίσως είχα γελαστεί. Όχι! Τις έβλεπα, όπως τις είδα όταν έβγαιναν από την εκκλησία.

— Τι ώρα που είναι! Όραία όσο ποτέ! Ψιθύρισα μέσα μου ενώ ή καρδιά μου πήγαινε να σπάσει.

Η δυο γυναίκες με είχαν προσπεράσει.

Μά όχι! Δεν θα τις έβλεπα τώρα, αφού έτσι ή μοίρα το θέλησε να τις ξαναβρώ!

Τα αισθήματά μου δεν με γέλοσαν! Την αγαπούσα, την αγαπούσα τρελλά! Η συγκίνησις που μ' έπιασε ξαναβλέποντάς της δεν μου επέτρεπε νάχω καμιά αμφιβολία. Δύο φορές την είχα δει, δυο φορές μόνο, μα αυτό ήταν αρκετό για να πείσω τον έαυτό μου, ότι αν έβλεπε να συνδέσει ποτέ τη ζωή μου με μία γυναίκα, ή γυναίκα αυτή θα ήταν ή ώραία άγνωστος.

Μία σκέψη μονάχα είχα στο μυαλό μου: να κατορθώσω να πλησιάσω τις δυο γυναίκες. Έτσι μία ώρα, όπου κι' αν έβλεπα τις ακολουθούσα έξ' αποστάσεως. Όταν έμπαιναν σε κανένα μαγαζί περιμένα απ' έξω. Σε λίγο βγίκαν απ' την Ρέτζεν-στρητ και περπατούσαν ως το Μαίντεν — Βαίλ. Έκει μπήκαν μέσα σ' ένα σπίτι που, χωρίς άλλο ήταν ή κατοικία τους, για ι σε λίγη ώρα, ξαναπερνώνας από κει, είδα την κόρη σ' ένα παράθυρο να περιποιείται μερικά λουλούδια.

— Πρέπει, είπα, μέσα μου, να γνωρίσω άμέσως αυτή την άγνωστη. Θέλω ν' αποκτήσω το δικαίωμα να μπορώ να την κοιτάζω έλεύθερα μέσα στα ύπεροχα μάτια της. Θέλω να την ακούσω να μιλάει.

Τό σπίτι όπου έμενε ή νέα ήταν, όπως έδειχνε μία πινακίδα στην πόρτα, πενήνών όπου νοικιάζονταν διαμερίσματα. Έμπήκα τολημρά μέσα.

— Έχετε κανένα διαμέρισμα για νοίκιασμα; ρώτησα την ιδιοκτήτρια.

— Έχειν μου απάντησε καταφατικά. Τό διαμέρισμα που ήταν διαθέσιμο αποτελέτο από μία τραπεζαρία κι' από μία κρεβατοκάμαρα στο ισόγειο.

Η συνενόησις ήταν εύκολη. Σε ένα μόνο πράγμα δείχτηκε απαιτητική ή νοικοκυρά: στο ζήτημα των συστάσεων. Της έδωσα ένα σωρό συστάσεις για τό υποκείμενο μου και αφού της εξήγησα ότι μόλις έκείνη την ημέρα είχα γνωρίσει στην Άγγλια και ότι μου χρειαζόταν κατοικία, επέτυχον την άδεια να εγκατασταθώ άμέσως.

Φεύγοντας απ' τό σπίτι, της είπα με προσποιητή αφέλεια.

— Αλήθεια; έσχασα να σάς ρωτήσω, ποιους άλλους ένοιματάς έχετε εδώ... Δεν πιστεύω να υπάρχουν παιδιά;

— Όχι, κύριε, μόνο μία κυρία έχω με την υπηρετριά της... αυτές κάθονται στο πρώτο... Είνε πολύ ήπυχες...

— Εύχαριστώ, της είπα, θα γυρίσω κατά τις έφτά.

Πετάχτηκα τότε ως τό σπίτι μου και αφού πήρα όσα πράγματα μου χρειαζόντουσαν για τη νέα διαμονή μου, είπα στην υπηρεσία μου ότι θα πήγαινα να μείνω κάμποσο καιρό στο σπίτι ενός φίλου μου στην έξοχή. Στις έφτά, είχα ξαναγυρίσει στο νέο μου διαμέρισμα.

Τό χέρι της Μοίρας με είχε οδηγήσει σε όλα αυτά. Πώς μπορούσα ν' αμφιβάλλω γι' αυτό; Ένθ' παρ' όλίγο ν' αποφασίσω να ξαναπάω στο Τουρίνο αναζητώντας εκείνη που αγαπούσα, νά, έξαφνα που την εύρισκα έτσι άξαφνα, μέσ' στο Λονδίνο και γινόμενον μάλιστα συγγατικό της. Δέ μπορούσα να τό πιστέψω! Δεν τό χωρούσε τό μυαλό μου αυτό... Έπρεα άλλη γυναίκα με μία τέτοια όμορφιά να τό χωρούσε τό μυαλό μου... Μά δεν την είδα... Όλη τη νύχτα, όνειρευόμουν ένα τυφλό που έμπαινε μέσα σ' ένα άγνωστο σπίτι, όπου άκουγε την πένθητη φωνή μιας γυναίκας που την έπνιγαν.

Κ' έπιασα τό χέρι της Παυλίνας...

κοιμάται τό φωαιότερο σερβίτσιό του τσαγιού της σπιτονοικοκυράς. Έπρεζε άμέσως να βοηθήσω τη γοη με μία τέτοια προθυμία σά νά ήταν ή ίδια ή μητέρα μου. Προσπάθησα να την ανασηκώσω με χίλιες προφυλάξεις, μα αυτή σωριάστηκε πάλι κάτω, λέγοντας μου ότι «ένα από τά πόδια της είχε σπάσει».

Η Τερέζα δέ μιλούσε καλά τ' Άγγλικά. Τη ή όπηση λοιπόν Γαλλικά τί έχει. Εκείνη έμψυχώθηκε κάπως ακούγοντας να της μιλάει τη γλώσσα της και μου είπε ότι είχε στραμπούληξει τό γόνατό της τόσο πολύ ώστε δεν μπορούσε πιά να σηκωθεί.

Προσφέρθηκα να τη μεταφέρω στην κάμαρή της και, χωρίς καμιά επιφύλαξη, τη σήκωσα και την πήρα στην άγκαλιά μου! Η Παυλίνα σ' όλο αυτό τό διάστημα βρισκόταν στο κεφαλόκαλο με τά μάτια της ορθάνοιχτα, ενώ όλη της ή φυσιογνωμία έξέφραζε την τρέμο της. Στάθηκα μία στιγμή για ή της εξήγησω τι είχε συμβεί και κατόπιν έβαλα την γοη στο κρεβάτι της. Έστειλαν να φωνάξουν γιατόρ και καθώς έβλεπα ν' αποσυρθώ, ή Παυλίνα μ' επισημαίνοντας ψυχρά. Τά μάτια της συνάντησαν τά δικά μου, χωρίς όστόσο να μου φανή ότι με κοιτάζουν. Ναι, πρέπει να τό όμολογήσω ότι ή θεά μου μου φάνηκε κάπως άναίσθητη. Μά τί όμορφη ήταν αυτή! Δεν ήξερα άλλη γυναίκα με μία τέτοια όμορφιά που να μπορούσα να τη συγκρίνω μαζί της.

Όταν την άποχωρήτησα, έκείνη μου έστειλε τό χέρι της, ένα γλυκό χεράκι καλοσχηματισμένο. Με δυσκολία κρατήθηκα να τό φιλήσω και να της πω ότι τόσο καιρό τόσα ή σκέψεις μου ήταν προσηλωμένη σ' αυτή, σ' αυτή μονάχα.

(Ακολουθεί)

ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Π. Κ.

Υπό έσφοιν έμφανίσσεως κερδίζει καθ' όλοκληρίαν την παρτίδα της άρεσκείας. Υψηλή λεπτή, φυσιογνωμία αλαβάστρινη, φωτίζουσα από ένα ασύλληπτον ρόζ φως. Μάτια πολύ έκφραστικά μαύρα, μαλλιά άσπρα διευθετημένα άριστοτεχνικά μετά την ροσσικήν μόδα, πολύ τραχηλά.

Η όμορφη της για τους πολλούς όλιγώτερον συγκρατητική από την όμορφη της, ίσως διότι συχνά την διακρίνει μία δειλία προσηλυτικής μαθητορίας σχολείου, χορεύει όφρατα ίδιως όταν έχη ως αρνητικό τον άδελφόν της — άκαταγώνιστος χορευτής. — Πάντοτε σωστή μαθητά κατά τας κοσμικές δεξιότητας που έμφανίζεται σπαταλιστά. Τό όθος της λαίηντι-λάιτι, αλλά συχνά τό μεγαλύτερον όθος από ό,τι χρειαζεται, θα έδιδεν έντύπωσιν ότι την διακρίνει άγέλαιη καλώςσύνη, αν δεν αντίλαμβάνετο κανείς κάποτε μίαν κυματώδη έπιμονή, ή όποια συντελεί εις τό να πέρνη ή φυσιογνωμία της κάτω στριμένον ως είδος tire-bouchon.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Δευτέραν χορευτική μαστίχα παρά τῷ κ. και τῇ Μονταίν.

Στα θαμάσι α διαρρυθμισμένο, έπιπλα νεωτάτης μόδας συναρμολογημένα με πολύ γούστο.

Αί Δες Μπαράννη λίαν περιποιητικά ή μία με πράσινη κομψή τουαλέτα και ή άλλη με μπλε, και σί δύο πολύ χαριτωμένες.

Παρεσβύθησαν κ. Καλβοκορόση με μπλε κομφοτάτη τουαλέτα κ. Γεωργαννίη, Δίς Πρωτοπαπαδάκη με κόκκινη τουαλέτα με ροζέ, κ. Βαφειδάκη κομψή μπλε τουαλέτα, κ. Α. Πετσάλη, Δίς Παντοφύ, Δίς Σαχοροφού και οί κ. κ. Κούτσελης, Λαδοπούλου, Νηρετώνης, Λυκαριδοπούλου, Πετσάλης, Καρυδιάς, Πετροκόκκινης.

Την παρελθούσαν Παρασκευήν παρετέθη γεύμα σε φιλικόν πιάτον και μετά επηκολούθησεν δεξίωσις και σουπε — par petites tables — παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη, για ν' άποχωρήσουν τους φίλους των αναχωρούντες διά Πάρισιους.

Η οικοδόσποινα συμπρωτεύουσα με τουαλέτα άρζαν μπλε, Δίς Ν. Νικολαΐδη θαύμα εμμορφιάς με τουαλέτα γκρι μπλε κομψή, παγιετέ και φούστα «παννύ φλοσιάν» πλαισιωμένη με παγιετέ.

Παρί την 11ην άφ' όχθς ζωηροτάτη Τζάζ-μπάντ, ή όποια έγασταμένη στην θαυμασίαν λότζια και άρχισεν αλφινιδίως να παίξει τί πλέον έλκυστικά φόξ-τρού και βάλς.

Επηκολούθησεν σουπε έκτακτως έπιμελημένον, ή διαμοίρασις των κεκλημένων κατά μικρούς κύκλους σε ξεχωριστά τραπεζία συστάσαν σε άφάντιστο μυστίο.

Παρεσβύθησαν κ. και κ. Πετρίδη τουαλέτα κομφοτάτη καί-νοστέ κρεπ-σατέν, κ. και Δίς Αλ. Σαναβή όνειρωδώς όφρατα με ροζ ντε στυλ ρόζ, τουάλα σε κορσάζ παγιετέ, κ. και Δίς Δοκίτη κρεπ ζωηροτάτη σιελ γέ νεωτάτη φόρμα, κ. και Δίς Τσαπανάτου μπλε δαντέλλα με μπλε-σαφρόν, Δίς Α. Πράττερο τουαλέτας σε άπόχρωσιν φούτζας κ. Αλεξανδροπούλου κ. Φορέστη, κ. Πράττερο κ. και Δίς Αλ. Δημητριάδη με ζωφετ ντεγροσά ρόζ, κ. και κ. Λαμαλά, παγιετέ μαύρη, κ. και Δίς Ταμπάκου μπλε-ροζ σιφρόν, κ. και κ. Μαγκου μπλε-ροζ ζωηροτάτη κ. και κ. Παπάς, κ. και κ. Άντο-πουλου κομφοτάτη τουαλέτα από μαύρο ρολό και δαντέλλα σε ρόζ φόντο, κ. και κ. Δοκίτη όφρατα έμφανισ— με τουαλέτα από μαύρο σε άπόχρωσιν κόκκινης λάκας.

Αί δεξιότητες χαριτών υπέρπ τε πυκνά! Α-περνούμεν μερικές που είνε καθιερωμένες.

Κατά Δευτέραν παρά τῷ κ. και τῇ κ. Βόγλη.

Είσε παρά τῷ κ. Κ. Πετσάλη, κατά Τρίτην παρά τῷ κ. και τῇ κ. Κοντογιάννη παρά τῷ κ. και τῇ κ. Αλ. Δημητριάδη, παρά τῷ κ. και τῇ κ. Μεταξά, Τετάρτην παρά τῷ κ. και τῇ κ. Αλ. Σαναβή, παρά τῷ κ. και τῇ κ. Φορέστη, παρά τῷ κ. Καλβοκορόση. Κατά Πέμπτην παρά τῷ κ. Πασιάνου, παρά τῷ κ. Μπαίρα, παρά τῷ κ. και τῇ κ. Χαριτάτου, παρά τῷ κ. Πράττερο. Παρασκευήν παρά τῷ κ. Τριανταφυλλάκου, Ν. Νικολαΐδη, Γ. Αποστολίδη, Σάββατον παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ζούζουλα.

Πολύ ευχάριστες ώρες πέρασαν αί πλέον ήλιαι κομικαί Αθήναι παρά τῷ κ. και τῇ

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στην Ιαπωνία όταν ο άνώτατος ιερεύς είνε έτοιμοθάνατος, οί ιερείς οί αποτελούντες την αλήν αυτού άγγέλλουν στο λαό ότι ο μέγας ιερεύς βρίσκεται σε συνδιάλεξη με τους έπτά θεούς και ότι προτίθεται ν' άνακαινίση την ψυχή του. Μόλις δέ πεθάνει ξαπλώνουν τό πτώμα του σε πολυτελές κρεβάτι και τό σκεπάζουν με ένα πέπλο. Σε λίγες στιγμές τραβούν οί ιερείς τό πέπλο και σηκώνεται απ' τό κρεβάτι ένας ζωντανός ιερεύς που θεωρείται ότι είνε ο προηγούμενος με άνακαινισμένη ψυχή ενώ είνε ο διάδοχος του όστις εισάγεται προηγούμενος κάτω από τό κυλινδροειδές σκέπασμα του κρεβατιού και κατόπιν διά μιας περιστροφής άνεβαίνει στο άπάνω μέρος του κρεβατιού ενώ ο μακαρίτης πέφτει από κάτω. Ο λαός όμως πιστεύει την άνακαινίσιν και προσκυνά τόν άναστηθέντα.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Τού Ν. Cowper

Σκάλες, οάζες την φωτιά και κλείσε τά παράθυρα.

κατέβασ και τις χοντρές κουβέρτες για τό κρύο και τράβηξε τά μαλακά καθίσματα στο τζάκι.

Τώρα που βράζει τό νερό και τραγουδά τις χάρες του βορρανού μας τού τσαγιού, που ο πυκνός άτμός του σαν άσπρο βγαίνει ούντερο και λέγει «ώρα είνε».

Τώρα που τά κουπάκια μας τό τοά περιμένουν να μās άνοίξη την καρδιά χωρίς να μās μεθύση, στο βοάδι πουδρε ειρηνικό άς πούμε «Καλίσπερα».

Μεταφρ. Α. Στάη

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής της έκδόσεώς του κατέστη τό μοναδικόν ένττύφημα του Έλληνικού λαού, κυκλοφορών ύπέρ τας τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' όλην την Έλλάδα. Η Διεύθυνσις του Περιοδικού επιθυμούσα να έπιτύχη την εύρυστην διάδοσιν και έν τῷ Έξωτερικῷ, χάριν τών άπανταχού όμογενών, άπεφάσισε να όρίση την τιμήν της συνδρομής άντι μιας λίρας Άγγλίας εις δραχ. 180 έτησίως, τιμήν ίσοδυναμεύσαν— άν λάβαμεν ύπ' όψιν τά ταχυδρομικά— πρὸς την συνδρομήν του Έσωτερικου.

Κατέπιν τούτου οί έν τῷ Έξωτερικῷ Έλληνες άς απεύσουν να μās άποστείλουν τας συνδρομάς των εις δραχμίδες έπωφελομένης της έκπτώσεως της δραχμής διά να τούς έγγραφωμεν και ούτω θα έχουν με ήμίσειαν περίπου άγγλικήν λίραν, επί έν έτος τό «Μπουκέτο» να τούς τέρη και να τούς διασκεδάξη.

Ας έπωφεληθούν κῦτης της μοναδικής ευκαιρίας και οί Έλληνες του Έσωτερικου για να έγγραφωμεν συνδρομητάς στο «Μπουκέτο» τούς ξενητευμένους συγγενείς των, προσφέροντες έτσι σ' αὐτούς την πιο ευχάριστη, την πιο τερπνή, την πιο όφελιμη πνευματική άπόλαυση που μπορεί να έχη ένας Έλλην ευρισκόμενος μακράν της πατρίδος του.

κ. Π. Μάτσαση την παρελθούσαν Πέμπτην. Τό σπίτι από τά κομψότερα, διασκευασμένο με πολύ γούστο, λουλούδια παντού. Η οικοδόσποινα πολύ εύμορφη, έφρασε τουαλέτα κομφοτάτην.

Την παρελθούσαν Τρίτην, δεξίωσις παρά τῷ Σέρ και τῇ Λαΐδη Σίμπσον εις την «Μεγάλην Βρετανίαν», διακρίνομεν τόν Προσβυτήν της Αμερικής και την κ. Σκίινγκε. Τόν όπουγόν τών Έξωτερικῶν κ. Μιχαλακοπούλου, κ. Καφαντάρη, κ. Μαλαμπάση, κ. Λοιμρέστη, κ. και Δες Φραντζή, κ. Μάινσον, κ. Αλεξανδρή, κ. Ατόλεβ, κ. Παπάκη, κ. Γ. Μαχά, Τόν κ. και την κ. Φωτηροπούλου, Στρατηγόν Νεγρεπόντη, κ. Ν. Πασπάτη, κ. και κ. Καραθεοδωρή, κ. και κ. Χρουσάκη, Δίς Χρουσάκη, κ. Ατόλεβ, Δίς Ατόλεβ έξ Άγγλίας, κ. ά.

Την παρελθούσαν Τρίτην άπόγευμα τέιον παρά τῷ κ. και τῇ κ. Σιαμ. Βαφειδάκη. Μεταξύ των κεκλημένων, πολλοί έν τῷ διπλωματικού σώματος, διακρίνομεν μεταξύ άλλων την Πρόσβειαν της Άγγλίας Λαΐδη Λωράν μετά της μητρός της, την προσβειαν της Πολωνίας κ. Εικονογένη, τόν προσβυτή της Τουρκίας Τρεβάτ μπέη, στρατηγόν και κ. Φραντζή, κ. Ελ. Καποδοστριά, στρατηγόν και κ. Β. Μελά, ναύαρχον και κ. Κριεζή, κ. Κωστή, Ελ. Κριεζή την πριγκίπισσα Νταμίντωφ.

Την παρελθούσαν Τρίτην έπίσης τέιον παρά τῷ κ. Α. Μιχαλακοπούλῳ.

Διά την προσεχή έβδομάδα προαναγγέλωμαι δεξιώσεις μπορεί παρά τῷ κ. Μάτσα, χορευτικόν άπόγευμα— μπάλ-μπάλ— παρά τῷ κ. Πετρίδη, κλπ.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μεταξύ των άλλων περιεχομένων της είνε και τά εξής: «Ο Σουρμελ» Νορβηγικό διήγημα του Γ'ονά Αη, «Η άσκη άλεστού» Άγγλικό διήγημα, «Τά πιν παράξενα ρολόγια του κόσμου», «Η θαλασσιά ρόμπα» Ολλανδικό διήγημα, «Τό δαχτυλίδι» διήγημα του Έ. Έσπαρπέ, «Η ζωή του μεγάλου γλύπτου Αδγούτου Ροντέν», «Παθήματα και γκιφες μεγάλων ήθροποιών», «Βασίληας ή τυχοδιώκτης» «Η ζωή του ήπύτου Σεβίλ» κ.λπ. κ.λπ.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΜΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Ο Λοχαγός με το ξύλινο κεφάλι. Το αποκρουστικό μενού. Μιά άποπειρα αύτεκτονίας. Οι αύτεματοι υπάλληλοι. Ο Σουλτάνος της Ζανβιάρης.

Την εποχή του πολέμου ο Διευθυντής ενός Νοσοκομείου των Παρισίων, για να διασκεδάσει τους νοσηλευόμενους τραυματίες αξιωματικούς, συνεννοήθηκε με το Διευθυντή μιας μεγάλης καθημερινής εφημερίδας κ' εδημοσίευσε στο φύλλο της 1ης 'Απριλίου ότι είχε γίνει εγγεγραμμένος σε κάποιον τραυματία λοχαγό και αφού του έκοψαν το κεφάλι του εφήμεροσαν στη θέση του ένα ξύλινο, θαύμα τέχνης. Η είδησις προσέθετε ότι ο Λοχαγός, μετά την εγχείρησή του, έχαιρε άκρας υγείας και ότι λόγω του εξαιρετικού γεγονότος η Διεύθυνσις του Νοσοκομείου θα επέτρεπε σ' όποιον ήθελε για μία μέρα μόνο (την 1ην 'Απριλίου) να επισκεφθί τον λοχαγόν με το ξύλινο κεφάλι και να θαυμάσει τας επιτελεσθείσας προσόδους της χειρουργικής επιστήμης.

Χιλιάδες παρισίνοι έσπευσαν στο Νοσοκομείο για να δούν το θαύμα αυτό της επιστήμης!

Ο Διευθυντής υπεδέχετο στην είσοδο ένα-ένα και τον παρέδιδε σ' έναν από τους έλαφρα πληγωμένους αξιωματικούς ο οποίος τον οδηγούσε στο πρώτο πάτωμα. Όταν έφθανε σ' ένα διάδρομο του έλεγε:

— Ζερετε ο γενναίος λοχαγός μας εινε στο δωμάτιό του. 'Ακολουθήστε αυτόν το διάδρομο, στρίψτε πρώτα αριστερά, έπειτα δυο φορές δεξιά. Κατεβείτε ύστερα μια σκάλα που θα συναντήσετε. Στο ισόγειο χτυπήστε την πέμπτη πόρτα αριστερά. Εκεί εινε. Θα ευχαριστηθί πολύ να σας δεί!

Ο περίεργος επισκέπτης έφθανε επί τέλους εκεί που τον οδηγούσαν. Μπροστά στην πόρτα που έτοιμαζόταν να κτυπήσει είφρασε ένα άλλο αξιωματικό.

— Το Λοχαγό με το ξύλινο κεφάλι ζητάτε; Πάει μια στιγμή να ξυρστή. Στήψτε δεξιά το δρόμο, και πηγαίνετε κατ' ευθείαν στην έβδομη πόρτα. Δεν θα τον πειράξη να σας δεχθί κ' αν ξυρξεται.

Με μεγάλα βήματα ο φίλος τραβούσε όπου του υπεδείχθη. Πήγαινε πράγματι στο Κουρείον του Νοσοκομείου. Ο μπαρμπεζής όμως του έλεγε:

— Μόλις βγήκε ο ένδοξος τραυματίας μας. Εινε στον κήπο. Πηγαίνετε να τον βρείτε εκεί. 'Α! έχει πολύ κέφι σήμερα...

Χωρίς ν' απογοητευθί ο επισκέπτης πήγαινε στον κήπο βέβαιος πιά πως θ' αντίκρουσθ το περίεργο φαινόμενο! 'Αντί όμως του λοχαγού με το ξύλινο κεφάλι, τον υπεδέχοντο όλοι οι νοσηλευόμενοι αξιωματικοί με ακράτητα γέλια και άγρια πρόγνα!

***

Ένας άλλος μεγάλος φαρσέρ, ο Γκρμώ ντε λά Ρινιέρ, είχε καλέσει κάποτε την πρωταπριλιά στο σπίτι του σε γεύμα μεγάλων αριθμών προσκεκλημένων μεταξύ των οποίων υπήρχαν και επίσημα πρόσωπα και πολλές κυρίες. Ένω το γεύμα έδιδετο με όλους τους αυστηρούς κανόνες της εθιμοτυπίας, παραδόξως δεν υπήρχε στο τραπέζι κατάλογος φαγητών. Όταν εσερβίρετο πιά το φρούτο, ο οικοδεσπότης έννοησε την παράλειψιν εζήτησε με ύφος απελπισίας συγγνώμην από τους συνδαιτημόνας του. Καί τότε προκάλεσε, καίτοι κατόπιν έσοτης, να δεχθούν τώρα τον κατάλογο που ήταν γραμμένος πάνω σε λεπτά φύλλα έλεφαντίνου με καλλιτεχνικά σκαλισμάτα και να τον κρατήσουν ως μικρόν ενθύμιον. Πράγματι άμέσως οι σεργιτάτοροι έμοιραν καταλόγους. Οι προσκεκλημένοι άμέσως άρχισαν να τους περιεργάζονται και να διαβάζουν τι έφαγαν. Φαντασθήτε λοιπόν την απελπισία τους όταν είδαν στον κατάλογο ότι είχαν φάει τα ακόλουθα φαγητά και εκόντευαν πιά να τα χωνέψουν:

Κροκόδειλο βραστό.

Κόρας μελεμερινόν ψητό.

Σκορπίους πανι και

Πατάτες με κινιά από μικρό παιδί!!

Ο τρώμος και η άηδία είχαν ζωγραφιστή στα πρόσωπα όλων και άσφαλώς θα άρχιζαν οι... έμετοι, αν κάποιος δεν έπρόσχε την ήμερομηνία του μενού: 1η 'Απριλίου. Έτσι η άηδία μετεβλήθη σε ακράτητη ευθυμία που έβράστηξε όλη τη νύχτα.

***

Μιά άλλη πρωταπριλιά πάλι ο ίδιος Γκρμώ ταξίδευε μ' ένα λεωφορείο. Έξαφνα βγάδι από την τσέπη του ένα γοήμμα, το διαβάει με προσοχή και υποκρίνεται μιά τρομερή απελπισία: Τραβίει ένα πιστόλι και το κολλάει στο μνηνίγι του. Οι συνεξιδιώτες του κατατρομαγμένοι τον ικετεύουν να μην τραβήξη, ή γυναικίς βγάζουν απελπισμένες φωνές και δυά απ' αυτές λιποθυμούν. Ο πώ τολημής τότε προφθάνει και του άρπάζει το χέρι.

Ο Γκρμώ έφάνηκε τότε πως ήρθε στα λογικά του και κρύβει το πιστόλι στην τσέπη του.

Στον άλλο σταθμό έτοιμάζεται να κατεβί. Βγάδι πάλι το πιστόλι από την τσέπη του και πριν προφθάσουν τώρα να τον αναγκάσουν... το σπάει και δίνει από ένα κομμάτι στις κυρίες που είχαν λιποθυμήσει, κρατάει δε κ' ο ίδιος άλλο ένα και... άρχίζει να το τρώει.

Το πιστόλι του Γκρμώ ήταν από σοκολάτα!

***

Πέρσιν την πρωταπριλιά μιά εφημερίς του Βερολίνου εδημοσίευσε την εξής είδησιν:

«Τα καταστήματα του Βερνχόιμ έγκαινάζουν από σήμερα νέο σύστημα πωλήσεως των ειδών των. Αιδηθή εις το εξής όλοι οι υπάλληλοι, ταίμα κ.λ.π. θ' αντικατασταθούν από αυτόματα, τα όποια και θα έλπηροτούν ταχύτερα και ευγενέστερα την πολυπληθή πελατείαν μας!»

Χιλιάδες βερολινέζοι την έπαθαν, έπήσαν την άγγελία γι' αληθινή και κατέκλυσαν το κατάστημα...

***

Άλλα το νοστιμώτερο όλων εινε αυτό που έπαθε πρό όλίγων ετών ο Δήμαρχος του Καίμπριτζ ο οποίος ακόμα και σήμερα το φουσάει και δεν κρύνει.

Ταξίδευε τότε στην Εύρώπη ο νεαρός Σουλτάνος της Ζανβιάρης και την πρωταπριλιά βρισκόταν στο Λονδίνο.

Την ημέρα εκείνη ο Δήμαρχος του Καίμπριτζ έλαβε ένα έπαιγον τηλεγράφημα που του άνηγγελε την αιφνιδια άποφαση του Σουλτάνου να επισκεφθί την πόλιν αλλά γιά, λίγες μονάχα ώρες.

Την όρισμένη ώρα ένας νεαρός άφρικανός, γτυμένος με λαμπρό ανατολίτικο κοστούμι και σκολουθούμενος από μερικούς άλλους πολυτελώς γτυμένους τιτλούχους, κατέβαινε απ' το τραίνο. Καί ο Δήμαρχος, εύτυχης και υπερήφανος, όδηγούσε έφ' άμάξης τον νεαρόν μονάρχην γιά να του δείξη τα αξιοθέατα μέση του Καίμπριτζ.

Ο διοργανεύς της άκολουθίας μετέφραζε στο Σουλτάνο τας εξηγήσεις του Δήμαρχου.

«Αμα τελείωσε ή επίσκεψις της πόλεως και προσεφύθη ει την Δημαρχίαν το έπίσημον τέϊον, ο Σουλτάνος διηρτηνθη στο Σταθμό συνδεδεμένον πάντοτε από την άκολουθίαν του και προπεμπόμενος από τον Δήμαρχον. Έκει έξεφονθήσαν οι άποχαριστητήριοι λόγοι, που ήταν πολύ συγκινητικοί...

... Στον επόμενο Σταθμό, αφού ο Σουλτάνος και ή άκολουθία άλλαξαν μέσ' στο τραίνο τα ανατολίτικα κοστούμια τους κατέβηκαν με τις βαλίτσες τους και γύρισαν στο Καίμπριτζ με αυτοκίνητα.

Ήταν άπλούστατα πέντε χωραταξήδες φονίται του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ, που έπαιξαν όλην αυτή τη φάρα εις βάρος του άρελούς Δήμαρχου των, χωρίς να τους πάρη μυριάδι.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τι τρέχει; ρώτησε με αγωνία ή Μαγδαληνή. Τρέξτε άμέσως στη κόμησά... Μή χάσεις στιγμή... 'Η παρούσα σου κοντά της ποτέ δεν ήταν πιά αναγκαία από σήμερα.

— Γιά όνομα του Θεού, Γουλιέλμ! Πές μου, τί συμβαίνει; τραβίσε ή Μαγδαληνή τρέχοντας προς το παράθυρο γιά να δει.

— Ο Γουλιέλμος θέλεις ν' άπαντήση μιά ή φωνή του σκεπάστηκε από τις καυγές του πλήθους που περνούσε απ' έξω και φώναζε:

— Θάνατος στον άνανδρο!... Θάνατος στο προδότη!... Έκδικησις!... Έκδικησις.

Η Μαγδαληνή έκανε πίσω ξαφνιασμένη. Ο Πλουσέτ έτρεξε προς την πόρτα.

— Ποι τρέχεις; του είπε πικρά ο Γουλιέλμος. Δεν αξίζει πιά τον κόπο ν' άνησυχήσης... Κάθισε. Όλα τελείωσαν... Τόν 'Αγιο Κεντίνο τον έγυνωσαν...

— Κεραυνός! φώναξε ο Πλουσέτ. Άλήθεια λές;

— Η Μαγδαληνή, που δεν καταλάβαινε τίποτε, κοιτούσε με άγωνία τους φίλους της.

— Καί ο κόμης; ρώτησε άργά ο Πλουσέτ.

— Ο Γουλιέλμος, δεν άπάντησε.

— Μήπως πέθανε; ξαναρώτησε ο Πλουσέτ. Μήπως θέλεις να έπερασιπτή την έκκλησίά... Λέγε γρήγορα; Πέθανε λοιπόν;

— Όχι...

— Μήπως πληγώθηκε βαρεια;

— Έκατο φορές καλλίτερα θά ήταν να πληγωότανε... Μα τώρα τον έπληγαν στον πυγγο...

— Αιγιάλιωτο;

— Ναι...

Η Μαγδαληνή έπιασε το Γουλιέλμο από το χέρι:

— Ξηγήσου, του είπε. Γιατί τον φυλάκισαν;

— Τον κατηγορούν, άπάντησε ο Γουλιέλμος σκύβοντας το κεφάλι, ότι παρέδωσε τα κλειδιά του 'Αγίου Κεντίνο στο λοχαγό Ταγμεφέ.

— Α! φώναξε ο Πλουσέτ...Θά βγώ έξω να βεβαιωθώ, να δω...

— Φίλε μου, είπε τότε ο Γουλιέλμος, κάθισε στη θέση σου... Όλ' αυτά τά είλα με τά μάτια μου, τάκουσα με τ' αυτιά μου. Αυτή εινε ή αλήθεια. Ο κόμης εινε προδότης και άτιμ...

Μα το χέρι της Μαγδαληνής του έπιασε το στόμα πριν άποτελειώσει τη λέξη του. Αυτός χαμήλωσε το μέτωπό του και πλογερά δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τά μάτια του.

— Συγχωρήστε με! ψιθύρισε... Σας ελπιώνω, σας προσβάλλω με τά λόγια που γιάτ έστει άμφιβάλλετε ακόμα...

Έτσι άμφεβαλα κ' εγώ... Άλλ' άς τ' έρρωμε πιά αυτός άς μη μιλήσουμε γι' αυτό τον άνδροπο...

— Άπεναντίας, είπε ή Μαγδαληνή, πρέπει να μιλήσουμε. Η αλήθεια, όποιαδήποτε και άν εινε, πρέπει να θριαμβεύση... Σας έμπόδισα να βήσετε εκείνον που ως σήμερα υπήρξε γιά σας και θάναί πάντοτε γιά μένα το πρόσωπο του τιμίου άνθρώπου.

— Έκείνος... ψιθύρισε περιφρονητικά ο Γουλιέλμος.

— Ότι δήποτε κ' άν πής, όσες άποδείξεις κ' άν μου φέρες τίποτε δεν θα μπορέση να μου κλονίση την πεποίθησι που έχω στην ακεραιότητα του κόμητος.

— Ο Λορέτ έκοίταζε τη Μαγδαληνή με συμπάθεια και σεβασμό και έκειτα άρχισε να τους εξιστορή όλα τά τραγικά γεγονότα της παραμένης νυχτός.

— Όταν τελείωσε, ο Πλουσέτ που είχε γίνει κατάχλωμος, προπαίδισε το χάου να βρή κανένα έπιχειρημα γιά να έπερασιπτή τον κόμητα. Η Μαγδαληνή, με τά βλέμματα άπλανή και με έμμελα σπασωμένα, συλλογιζόταν. Τέλος είπε με άποφαση:

— Το σπουδαίο εν πρώτοις εινε να βρούμε τον ένοχο!

— Τον ένοχο! φώναξε ο Γουλιέλμος ξαφνιασμένος. Δεν με έλπιούσε λοιπόν... Δέκα κλειδιά στα πρόσωπα είδαν τον κόμητα της κόμης να πετάη τα κλειδιά στο λοχαγό Ταγμεφέ.

— Η νέα χαμογέλασε παρξένα.

— Κι άν αυτά τά πρόσωπα γελάστηκαν; ρώτησε. Άν έπαισαν έμμεσα μιά καταπληκτικής όμοιότητος; Άν οι έχθροι του κόμητος τά έαγαν όλ' αυτά γιά να τον άτιμάσουν;

— Οι δυο φίλοι άνεσκήρτησαν και κοίταζαν τη Μαγδαληνή γιά να έρρωσαν οτι δεν είχε παραφρονήσει.

— Ό! έξακολούθησε εκείνη. Δεν ειναι τρελή, δεν λέω πράγμα της φαντασίας μου... Γιά όσα μιλώ τά ξέρω, ειναι βεβαία

Η Μαγδαληνή πήγε και κοίταξε.

γι' αυτά... Γουλιέλμ Νικόλας, ένώπιον του Θεού που μάς άκούει σάς το ξαναλέω, σάς το επιβεβαιώνω, ο έξοχώτατος Γοδεφρίδος εινε άθώος, εινε θύμα μιάς σατανικής συννομασίας...

— Άλλά ο διάβολος να πάρη! είπε ο Λορέτ, πρέπει τότε να παραδεχτούμε ότι υπάρχει ένας άνθρωπος ο όποιος έχει τη μορφή του κόμητος, τά χαρακτηριστικά του, τη φωνή του...

— Μάλιστα, Γουλιέλμ, ο άνθρωπος αυτός υπάρχει και εγώ τον ξέρω πολύ καλά. Λέγεται ύποκόμης Φλορεσταν ντε Μορλάκ.

— Τότε εφώνασε ο μυλωνάς, όρκίζομαι σε ότι έχω ιερο να μην πιά ούτε ένα ποτήρι μπύρα, πριν βάλω αυτόν τον κύριο Ντε Μορλάκ στα χέρια μου, πριν τον άναγκάσω να έξιολογηθί δημοσία το έγκλημά του.

— Εγώ, είπε ο Πλουσέτ, και το τελευταίο μου λεπτό άν πρόκειται να έοδεύσω, και την τελευταία σταγόνα του αίματός μου άν χύσω, όρκίζομαι να σώσω τον κόμητα και να τιμωρήσω τον προδότη.

— Καί εγώ, είπε ή Μαγδαληνή μέσα της, όρκίζομαι να τους σώσω και τους δυο ή να πεθάνω...

VI

“Όπου ξαναβλέπονται οι παλαιοί γνώριμοι.

Ένω ο κόσμος ούρλιαζε κάτω απ' τον πυγγο όπου είχαν μεταφέρει τον κόμητα της Θούνης, ένας κηπουρός όδηγούσε ήσυχά μέσ' απ' τά πλήθη το άμάξι του, διαλαλώντας τά λαχανικά του. Δεν ήταν άλλος από το φίλο μας το Βρινιδνό.

— Σίγουρα, έλεγε μέσα του, ειναι πολύ τυχερός... Ποιός διάβολος μπορεί να με ύποψιαστή μέσα σ' αυτή τη φασαρία... Έτσι θα μπορέσω να μεταφέρω άνερόκλητος τους θησαυρούς μου και το σκελετό μου...

Σε λίγο είχε φτάσει στον έρημικό κάμφο όπου βρισκόταν το σπίτι του. Η πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή.

— Όρα! έλεγε μέσα του. Η γρηά εινε έτοιμη...

Και φώναξε άμέσως δυνατά:

— Έγώ ειναι, μάνα! Φέρε γρήγορα τά σακιά!... Τά σακιά!...

Μά κανέναν δεν του άπάντησε από μέσα. Ο Βρινιδνός, αφήνοντας το άμάξι του, προχώρησε ως την πόρτα.

— Μάνα! ξαναφώναξε από κει. Μα και πάλι κανέναν δεν του άπάντησε.

— Θά κοιμάται! ψιθύρισε... Τι τά θέλετε! γέρας πιά ή μάνα μου... Δεν εινε άξια γιά μεγάλα πράματα και πρέπει να τη ξεφορτώνομαι από πάγια μου...

Έννοια της! Άς περμίνει να την πάρω μαζί μου... Αυτά μου έλεπετε, Πρίν φώγω θά τη μεθύσω κ' έτσι θά την ξεφορτώθω.

Ανέβηκε τά πρώτα σκαλοπάτια της σκάλας, ούρλιάζοντας:

— Έλα πιά, γρηά! Κάνε γρήγορα!

— Έλα πιά, γρηά! Κάνε γρήγορα!

Μην ακούγοντας ούτε αυτή τη φωνά άπάντηση ο Βρινιδνός ανατρίχασε. Δεν μπορούσε να καταλάβη τί συμβαίνει. Καί έπροχώρησε επάνω. Άλλά μόλις βρέθηκε στη αίθουσα στάθηκε σάν χτυπημένος από κεραυνό...

Μπροστά του, ο κινητός τοίχος της κρύπτης των θησαυρών του ήταν κατεβασμένος και εκεί μπροστά ήταν σωριασμένο το πτώμα της Φρέας.

Ο Βρινιδνός βλέποντας όλ' αυτά δεν είπε τίποτα. Στάθηκε άκίνητος σάν άγαλμα.

Ένας σπασμός δυνατός τον έπιασε σε λίγο. Έπειτα έξοπισε σε γέλοιο και φώναξε:

— Φτωχός θά πεθάνης Ματταίε! Φτωχός θά πεθάνης!...

Και λέγοντας αυτά το σαγόνι του άκούμπησε στο πτώμα του.

Έξαφνα όμως, σάν καί να του έδωσε δύναμις προχώρησε προς ένα μαγαζάκι που βρισκόταν στη μέση του δωματίου και το όλοιο είχε άρχισι να σβήνη. Ο Βρινιδνός πήρε τότε κάρβουνα, τά έβαλε στο μαγαζάκι και τ' άναψε. Έπειτα μάζεψε άχυρα και πανιά, τά άναψε κ' αυτά κ' άρχισε να τά σκορπίζει δεξιά κ' αριστερά.

— Στη φωτιά! Στη φωτιά ή μάγισσα και το σπίτι της! άρχισε να φωνάζη...

Όταν τά έβλα των έλίπων είχαν άρχισι να φουντώνουν, ο Βρινιδνός τράβηξε προς ένα κιβώτιο κ' έβγαλε απ' αυτό ένα μεγάλο Ινδικό μαχαίρι που ήταν βαμμένο με θανατηφόρο δηλητήριο.

Ο Βρινιδνός αφού το κοίταξε λίγο, το έβαλε στη μέση του κ' έπειτα βγήκε έξω.

(Άκολουθεί)

Η Φλορίνα αγαπούσε τὸν ξυλογλύπη Λεῦς.

Η ΦΛΟΡΙΝΑ ήταν ἡ κόρη ἑνὸς πανδοχέως τοῦ Βωμοῦ. Σ' ὅλη τὴν περιφέρειαν δὲν ὑπῆρχε κορίτσι πὺς ὁμορφο καὶ πὺς χαρούμενο ἀπ' αὐτό. Μιά μέρα ἡ Φλορίνα ἔσωσε ἀπὸ βέ- βατο κίνδυνου τὴν ζωὴς τῆς τὴν ὡραία Γκιζέλα ντὲ Βέζ, τὴν κόρη τοῦ εὐγενοῦς αὐθέντου τοῦ Βέζ, τοῦ ἀρχοντοῦ τοῦ τόπου καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνταμείψῃ ἡ νεαρά πυροδόεποινα χάρισε στὴν μικρούλα χωρική, ἕνα θανμάσιο κόσμημα μὲ τὸ μονόγραμμά της. Ἀπὸ τότε ἡ Φλορίνα φοροῦσε πάντα στὸ στήθος της αὐτὸ τὸ κόσμημα.

Ὅταν ἔγινε εἰκοσι χρόνων ἡ Φλορίνα εἶχε ἀγαπήσει τὸν ξυλογλύπη Λεῦς, τὸ σύντροφο τῶν παιδικῶν της χρόνων. Μὰ, ἀλλοίμονο ὁ Λεῦς δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά της αὐτό, γιατί ἐνοιοῦσε γι' αὐτὴ μονάχα μιὰ στοργὴ ἐντελὴς

Ἡ Φλορίνα εἶχε ἀποκρούσει διὰ τῆς βίας τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Πέ- τρου.

Ὁ Λεῦς ἦταν κι' αὐτὸς στὴν Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ.

Η ΦΛΟΡΙΝΑ, ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΒΑΛΛΟΥ

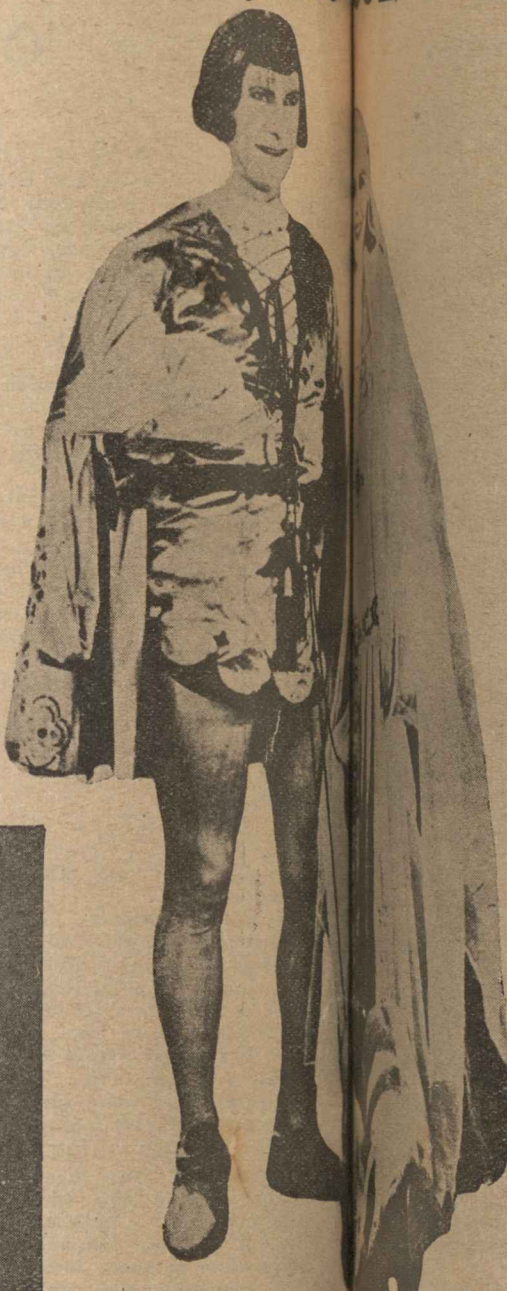
Νέα μεγάλη ταινία, γαλ- λικῆς παραγωγῆς, βγαλ- μένη ἀπὸ τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ Εὐγε- νίου Μπαρμπιέ.

ἀδελφική. Ὁ ἔρως τοῦ ὁμοῦ ἦταν ἄλλος, ἦταν ἕνας ἔρως ἐντελὴς χι- μαίρικός. Ὁ Λεῦς, ὁ ταπεινὸς γλύ- πτης, ἀγαποῦσε τὴν πλούσια, τὴν εὐγενὴ Ραὐμόνη ντὲ Μπελλοῦ, ἀ- νηψιά τοῦ πανίσχυρου αὐθέντου τοῦ Βέζ.

Εκεῖνη τὴν ἐποχὴ οἱ φτωχοὶ ἀνθρώποι δὲν ἦταν διόλου εὐχαρι- στημένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καὶ μιὰ μέρα, ἔξοφνα ἔσπασε ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῶν χωρικῶν ἐναν- τίων τῶν αὐθεντῶν τους πού τοὺς τυραννοῦσαν.

Ὁ Λεῦς, ὁ ξυλογλύπτης, χαρα- κτὴρ ἐνθουσιώδης, ἐπεδοκίμασε ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴν ἐπανάστασι αὐτὴ τῶν χωρικῶν. Ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν φεουδαρχῶν καὶ τοῦ ὄχλου δὲν ἀρ- γησε νὰ φθάσῃ σὲ σημεῖο δόξυατο.

Ἐνας ἀπεσταλμένος τῆς κεν- τρικής ἐπιτροπῆς τῶν ἐπαναστατῶν ἔφτασε καὶ στὸ Βαλλοῦ μὲ τὴν πρό- θησι νὰ ἔξεργίρῃ τὴν περιφέρειαν.

Ἡ Φλορίνα κι' ὁ Λεῦς ἀποτελοῦσαν τὸ πῶς τὸν ριανότὸ ξεγυρᾶν τοῦ κο- σμου.

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Λ. ΛΕΓΚΡΑΝ Φλορίνα
ΝΤΟΝΑΣΙΕΝ Ἀρχὼν τοῦ Βέζ
Γ. ΜΕΛΧΙΟΡ Λεῦς
ΝΤΑΒΕΡ Πέτρος
ΜΠΑΡΡΑΙ Γκιζέλα

Βαλλοῦ δπου διεραματίστηκαν τὰ γε- γονότα πού ἀφηγηθήκαμε.

Ἡ Γκιζέλα ντὲ Βέζ εἶχε χάσει τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε ὑπερασπιζόμενος τὸν πύργο τῶν προγόν- των του. Ἡ ὡραία κόρη τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ θλίψη τῆς καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὴς ἐπάλξεις τοῦ πύργου τῆς καὶ σκοτώθηκε. Ἡ Φλο- ρίνα ὁμοῦ δὲν εἶχε ἀπελπιστῇ δλότεια καὶ περιμένε νάρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ἐκδιη- θῇ τὸν Πέτρο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστρέ- ψει τὴν ἀγάπη τῆς.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια, ὁ Λεῦς ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν ἐξορία. Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν πατρίδα του ἔμαθε ὅτι ἡ Ραὐμόνη τοῦ Μπελλοῦ εἶχε γίνει μο- ναχὴ.

Τρελλὸς ἀπὸ τὴ θλίψη του, ὁ Λεῦς δὲν ἐδίωκε. Τὴν ἐπομένη νύχτα μῆκε μέσα στὸ κελλί τῆς μοναχῆς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τῆς ἐξομολογήτῃ τὴν ἀγάπη του καὶ νὰ τὴν κἀν νὰ πετάξῃ τὰ ράσα.

Ἀλλοίμονο ὁμοῦ! Ἡ εἰσδοὺς του στὸ μοναστήρι ἔγινε ἀντιληπτή καὶ ὁ Λεῦς

Ὁ Δήμιος ἐπέρασε τὸ σκηνὶ στὸ λαϊκὸ τοῦ Λεῦς.

Ὁ Λεῦς δὲν ἔργησε νὰ νοιώσῃ τὴ μεγάλη τῆς καρδιά...

τομένης κόρης του.

Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε τὴν Φλορίνα πού ἦταν πολὺ τσαγμένη.

Εἶπε τὸ κόσμημα πού μοὶ χάρισε ἡ εὐγε- νὴς κόρη σας τὴν ἡμέρα πού τῆς ἔσωσα τὴ ζωὴ. Τότε ὁ ἀρχὼν τοῦ Βέζ κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του τὴν κόρη, ἡ ὁποία εἶχε σώσει ἄλ- λοτε τὴν κόρη του. Τὸ ἔρωτικό πάθος τοῦ οὐβύ- στηκε ἀμέσως, δίνοντας τὴ θέσι του σὲ μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Ἀμέσως κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀρχοντοῦ ἀπελευθερώθηκε ὁ Λεῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε νὰ νοιώσῃ τὴν μεγάλη καρδιά τῆς Φλορίνας. Ὁ γάμος του ἔγινε τὴν αὐτοῦ. Πα- ρευρέθηκε ὁ αὐτὸν κι' ὁ ἀρχὼν τοῦ Βέζ, ὁ ὁ- ποῖος διέταξε νὰ γίνουν καὶ μεγάλες ἐορτές.

Ὁ ἀρχὼν τοῦ Βέζ φόρεσε ὁ ἴδιος τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ἱππότη Λεῦς.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Του MAURICE · DIAMANT · BERGER

«Η καρδιά του χτύπησε δυνατά και ένα κύμα αίματος του έβαψε το πρόσωπο. Νεράπικη και μη τολμώντας να σηκώσει τα μάτια στους άλλους συνδαιτυμόνες, κοκκίνησε άνομα περισσότερο. Τού φάνηκε πως όλοι είχαν σιωπήσει και τον κυττούσαν κατάματα. Μ' ένα βεβιασμένο κίνημα άπλωσε και πήρε στο χέρι του ένα ποτήρι. Μά καθώς πήγαινε να το φέρη στα χείλη του, είδε πως κανένας δεν τον κυττούσε, κανένας δεν τον πρόσεχε. Τό άποθεος πάλι στο τραπέζι χωρίς να πih ούτε σταγόνα...

Και όμως δεν είχε άπατηθή. Τώρα πιά τὰ θυμότανε όλα, όλα. «Η παλιά εκείνη ανάμνηση ξαναγύριζε πάλι καθαρά στο μυαλό του...

Θά είχαμε περάσει πέντε χρόνια από τότε. «Ετσι σήμερα, στο ίδιο αυτό τραπέζι καθότανε τότε δίπλα της. Ήταν ή δεύτερη φορά που την έβλεπε μπροστά του. Καθώς πήγε να της δώσει την πετσέτα, που της είχε πέσει απ' το τραπέζι, το χέρι άγγιξε το δικό της. «Ενα έλαφρό ρίγος διέδραμε όλο του το σώμα. Την κίταξε. Τα μάτια τους είχαν συναντηθεί και ή καρδιές τους άρχισαν να χτυπάνε δυνατά...

***

Τό ίδιο εκείνο βράδυ την είχε ξαναϊδθ στη βεράντα. Δέν φαινότανε κανείς γύρω τους. «Ενα χλωμό φεγγάρι άρμενιζε στον ουρανό και ένα μεθυστικό αεράκι έπνεε γύρω στην ναρκωμένη φύση. Την πλησίασε :

— Μένετε πολύ καιρό στο Παρίσι ; την ρώτησε. «Εκείνη χαμήλωσε λίγο τὰ μάτια :

— Δυσό χρόνια περίπου, κύριε Βενέλ.

Είχε άκούσει και άλλοτε τη φωνή της. Μά ποτέ ως τότε δεν τού είχε φανθ τόσο γλυκεία, τόσο μεθυστική. «Εμεινε μερικες στιγμές άποβολοιμένος και καρφωμένος στη θέσι του. «Η επιθυμία να μάθη τόνονμά της είχε άρχισει και πάλι να πιέζη την ψυχή του. Βρήκε μία άσημαντη πρόταση και την ξαναρώτησε :

— Είσθε άνεμιά τού κ. Μαρσελέν ;

«Εκείνη όμως δεν πρόφτασε να τού άπαντήσει γιατί μία φωνή άκούστηκε να την φωνάζη απ' τὸ διάδρομο :

— «Εδιδ, «Εδιδ...

Μισή ώρα κατόπιν χόρεψαν μαζί στο σαλόνι. Την έσφιγγε δυνατά στο στήθος του κι εκείνη τὸν κυττούσε διαρκώς στα μάτια. «Όταν άφρά μετά τὰ μεσάνυχτα έτοιμάσθηκαν να φύγουν εκείνη προσπάθησε να ξανασηκώσει μέσα στον κόσμο ακόμα μία φορά τὸ βλέμμα του. «Ενοιασαν τώρα και οι δύο την ανάγκη να ξαναβρεθούνε μόνοι. Τὰ φώτα τού μεγάρου είχαν ελαττωθθ. Καθώς έβγαιναν από την μεγάλη πόρτα, έκει σε μία γωνιά κοντά στις μαρμαρίνες σκάλες, την πλησίασε :

— Δέν θά μπορούσω να σās ξαναϊδθ ;

— Αν θέλετε ;

— Αύριο στάς 5 στο τσαϊ τού Καφέ — 'Αμερικέν !...

Και χωρίστηκαν.

***

«Εκείνη είχε άργήσει λιγάκι να πάη στο πρώτο αυτό ραντεβού. «Ο Βενέλ την περίμενε με άνυπομονησία. Είχε πάει μισή ώρα πριν, στο μέρος που είχαν όρίσει. Μόλις την είδε ν' άνοιξη την πόρτα έννοιωσε στην καρδιά του ένα δυνατό παλμό. Ένω είχε σχεδιάσει από πριν τί θά της έλεγε τώρα τὰ έχασε.

— Πόσο είμαι κουρασμένη ! ψιθύρισε εκείνη την στιγμή που σερβιρίζαν τὸ τσαϊ στο τραπέζι τους. «Ο Βενέλ προσπάθησε να πάρη θάρρος.

— Κάθεστε μακριά ; την ρώτησε.

— Στο Νεϊγύ.

— Μένετε μόνη ;

— Μὲ τὴ μητέρα μου.

Καμιά άλλη κουβέντα δεν τού έρχότανε στον κόσμο. «Εμειναν άρκετές στιγμές και οι δύο σιωπηλοί. Κάποτε που τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, ο Βενέλ είδε ότι ή «Εδιδ είχε γίνει κατακόκκινη. Κάτι πήγε να της πη αλλά δεν μπόρεσε. «Έφερε μόνο δειλά τὸ χέρι του στο δικό της και τὸ άφησε εκεί μερικες στιγμές...

«Ο ! πὸς θυμότανε ακόμα όλη εκείνη τὴ θέρη που είχε νιώσει στο διάστημα που κρατούσε τὸ χέρι της. Δέν μπορούσε ποτέ να ξεχάση τὸ άθδωό εκείνου βλέμματος και τὸ κοκκίνισμα τού όχρου προσώπου της.

Λίγο ακόμα έμειναν εκεί και σηκώθηκαν και οι δύο να φύγουν. Της πρότεινε να την οδηγήση ως τὸ σπίτι της. «Εκείνη δέχτηκε.

Χωρίστηκαν μπροστά στην πόρτα και τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας πὸν άπλωνότανε γύρω στον έρημο εκείνο δρομίσκο τού σπιτιού της τὸς έκανε να πλησιάσουν περισσότερο ο ένας τὸν άλλον. Τὰ χείλη τους ένώθηκαν και ή καρδιές τους χτύπησαν τὸν πρώτο έρωτικό παλμό. Χωρίστηκαν χωρίς να μιλήσουν. Χωρίς να πρύνε ούτε καληνύχτα. «Εκείνη άνέβηκε γρήγορα τις σκάλες και έκλεισε πίσω της την πόρτα. «Εκείνος έμεινε εκεί ακόμα μερικες στιγμές κάτω απ' τὸ παράθυρό της... «Ο ! πόσο τὰ θυμότανε τώρα όλ' αυτά... πόσο ήτανε τότε εύντυχιμένος !...

***

«Όλος ο καιρός πὸν έξακολουθῆσε ύστερα από τὸ πρώτο έκεινο ραντεβού ήταν γι' αὐτὸς μία αιώνια άνοιξη. Οι ψυχές τους γελοσαν από μία άνέκφραστη χαρά, από μία υπερώτα εύντυχία... «Ο Βενέλ είχε γίνει σάν μικρό παιδί. «Επαίξε, χαριεντιζότανε, γελοῦσε, πηλοῦσε και όταν έσφιγγε την «Εδιδ στην άγκαλιά του τού φαινότανε πὸς ξαναγεννιότανε, πὸς ζούσε μίαν άλλη ζωή, πὸς έννοιωθε μίαν άλλόκοτη χαρά, μίαν παραδείσια εύντυχία...

Και όμως δεν μπόρεσε να διαρκέση αὐτὸ ως τὸ τέλος... Είχαν άποφασίσει να παντρευτούνε, να έννοθουνε πιά γιὰ πάντα, μί κάποια άλλη δύναμη τὸς έκανε να μὴ μπόρουνε ποτέ νὰ εκπληρώσουνε τὰ όνειρα τους. «Ετσι τὸ θέλησε ή μοίρα τους. Είχε ψηπήσει πολύ ο ένας τὸν άλλον.

***

Είχε πολλές ημέρες να την ιδεί. Της έγραψε ένα γράμμα μί εκείνη δεν τού άπάντησε. «Ο Βενέλ άποφάσισε να πάη σπίτι της.

«Ήταν ένα άπόγευμα φθινοπωρινό και ο ήλιος έρχοιγε τις τελευταίες άχτινες του γύρω στην χλιαρή άτμόσφαιρα.

«Εχτύπησε την πόρτα και πριν ακόμα τὸ άνοιξουν την έσπρωξε και πήγε μέσα. Μία γρηούλα φάνηκε στο βάθος τού διαδρόμου.

«Η Δις «Εδιδ Μαρσελέν ;...

— «Η κόρη μου ;

«Ο Βενέλ άνατρίχιασε. Είχε διακρίνει στὰ μάτια της γρηούλας κάποιο κυρτό δάχρυ τού κυλούσε εκείνη τὴ στιγμή στα ξαρομένα μάγουλά της.

— Πέραστε, Κύριε... απ' εδῶ... θά πάμε στην κάμαρά της...

«Ενα κακό προαίσθημα τού έσφιγγε την ψυχή του. Μόλις μπήκε στην μικρή κρεβατοκάμαρα πὸν τὸν ώδήγησε ή μητέρα της στὰ σταμάτια και στάθηκε άκίνητος μπροστά τού κρεβατί της.

«Η «Εδιδ άνοιξε λίγο τὰ μάτια και τὸν κίταξε : ο Βενέλ δεν μπόρεσε ούτε να την χαριέτηση.

— «Ενα μικρό κοριόλόγημα εινε πὸν θά περάση, ψιθύρισε ή μητέρα της με μία ξερή και άδύνατη φωνή. «Ο γιαιτός μās εινε όμως πὸς πρέπει να φύγουμε απ' τὸ Παρίσι. «Η «Εδιδ είχε ανάγκη από λίγη έξοχή.

«Ο Βενέλ αίσθάνθηκε τὸ αἶμα να παγώνει στις φλέβες του. «Ωστε ή «Εδιδ ήταν άρρωστη. «Ήτανε από καιρό... Και γιατί δεν τού είχε πη τίποτα... «Ενας κρύος ιδρώτας τού έλουσε τὸ μέτωπο. Πλησίασε λίγο πὸς τὸ κρεβάτι και της έπιασε τὸ χέρι. «Εκείνη φάνηκε να χαμογελάη λίγο και στο κατάχλωμο προσώπὸ της έλαμψε γιὰ μία στιγμή κάποια άόριστη χαρά...

— Θά έλθετε και σεις μαζί μου στο ταξίδι πὸν θά κάνω ;

«Ο Βενέλ της έσφιξε λίγο τὸ χέρι της μὴ δέν μπόρεσε να της άπαντήσει. Χωρίς να θέλη κάποιο δάχρυ κύλησε απ' τὰ μάτια του.

«Η «Εδιδ τὸν είδε και σάν να μὴν ήθελε πιά να τὸν πιναίγη μί τὰ λόγια της σόπασε και έκλεισε τὰ μάτια...

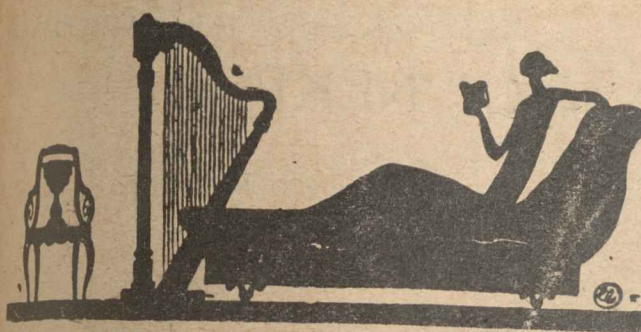
***

Πέρασαν ακόμα μερικοί μήνες. «Η «Εδιδ τού είχε γράψει τρία γράμματα. Τὸ τέταρτο ήταν και τὸ τελευταίο της... «Ακόμα θυμότανε τὰ τελευταία της λόγια πὸν ήταν γραμμένα με κάποια ταραχή. ««Όταν τὸ λάβης αὐτὸ ίσως να μὴ ζῶ πιά στην κόσμο... Και όμως δεν ήθελε να σέ γνωρίσω. «Οχι. Δέν έπρεπε να σου άνοιξω την καρδιά μου άφου ήξερα πὸς μία ημέρα θά πέθαινα...

«Όταν ο Βενέλ έπηρε στα χέρια του τὸ τηλεγράφημα της μητέρας της και έμαθε τὸν θάνατο της «Εδιδ, βγήκε έξω απ' τὸ σπίτι πὸν σάν τρελλός...

Χωρίς να ξέρη πὸν πηγαίνει γυρίζει στους δρόμους τού Παρισιού και κίταζε γύρω του σάν φοβισμένος. Δέν μπορούσε ακόμα να πιστέψη. Τού φαινότανε πὸς είχε βγῆ γιὰ να πάη στο ραντεβού πὸν έδιναν στυγνὰ στὸ «Καφέ — 'Αμερικέν'.

— «Εδιδ, «Εδιδ, πομπούριζε διαρκώς μέσα του. Μ' άλλοιμονο !... Τὴ στιγμή

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Του 'Αλφρέ ντε Βινύ

Πόσο μὸν άρέσουν και γλυκά μεθοῦι τὸ τὸν μου αλήθεια τὰ ξεχασμένα τὸν παλιού καιροῦ τὰ παραμῦθια, όταν ματρίζουν τὰ κλαδιά τὸν δέντρων και τὸ χιόνι στην παγωμένη άσφαλο γῆ άσπρο σεντόνι άπλώνει και κάποια λένια ύψώνεται και φαίνεται ν' άγριζῇ τὸν μολυβένιο οὐρανό πὸν άδάκαπα μονγγρίζει και στέκει ο κόρακας βουβός στο δέντρο καθισμένος — άνεμοδείχτης σε ψηλό καμπαναριό στήμενος.

ΡΑΘΥΜΙΑ

Του Pierre Hsjaru

«Ο 'Αλφς δὸνὰ στο μαλακό ντυβάνι έαπαλωμένος τις γαλιάνες κι' άτέλειωτες τουλούπες πὸν άνεβαίνουν πάντα ψηλά απ' τὸ γαριλὲ κυματιστά κι' ύφανουν παραξένα φορέματα κοιτάζει ξεχασμένος.

Κουβαλασμένος και γερός πάνω στο προσκεφάλι νιερνεται πὸς μέλινους ομιόνους πὸν βουίζουν απ' τὸ λιμάνι, απ' τὰ τζαμιά και πέρα απ' τ' άκρογυάλι με τὰ γαλιάνια κύματα πὸν τῆ Σταυροῦλη δροαίζουν.

«Όλοῦντα ένα άραπάπουλο μπροστά του άεροκοινώνιες κίπιδι άνάλαφο εύνωδης όλοῦντα έχει σκορπίσει να τὸν άποκοιμούνε σάν τύχη και ξυπνήσει.

Τρέμοντας άξαρνα πηδαί, γιατί είδε να προβάλλη τὸ γαλαμὸ στον ύπνο του και τὸν πασὰ χαμάλη, τὰ μάτια άνοίγει άήσυχτα κι' εύνθες τὰ κλείνει πάλι.

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ

Του Β. Ούγκω

«Ο ! Πόσο καῦτες δύστυχοι και πόσο καπετάνιοι πὸν κίησαν χαροῖνιοι γιὰ μακρινὰ ταξείδια κάτω απ' αὐτὸν τὸν οὐρανό τὸν μαυρό έχουν πεθάνει σάν κάποιες μοίρες άπονης και θλιβεῆς παιγνίδια μί νύχτα άφύγχαρη, τυφλή στο πέλαο βυθισμένοι και στη βαθειά τῆ θάλασσα παντοτενὰ κρυμμένοι !...

Κανένας πιά δεν έμαθε την τύχη σας, ώίμένα... Πάνο οι βράχους υντροῦς κι' άδωρήτους χτυπώντας τὰ μετωπία σας τὰ νεκρά, τὰ κρύα και παγωμένα μες τὰ νερά διαβαίνετε τὰ σκοτεινά κυλόνιας. «Ο, πόσοι δαπνομαλλοί γονιοί πεθάναν σ' άερογυάλι μολυντὰ προσμένοντας κροαῖβι να προβάλλη !...

Τις μαυρες νύχτες τάχατες πὸν βρίσκονται οι χαμένοι θαλασσινοί ; Πόσες καλῆς πίνθιμες ιστορίες έχετε, ο κύματα βαθειά, πὸν με φωνή θλιμμένη τῆ θάλασσα άνεβαίνοντας ρογὰ στis τρικυμίες τις λίτε κι' όταν έρχοστε στην άμμουδιά άφρομένα, αὐτοί εινε πὸν φωνάζουνε σ' έμάς άπελπισμένα...

Μετφρ. Γ. Κοτζιούλα

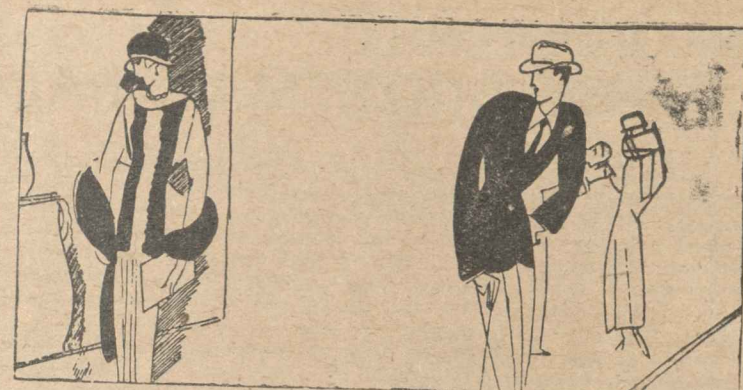
αὐτὴ πὸν έκείνος πρόφερε ακόμα τόνονμά της, εκείνη δεν ὑπῆρχε πιά στον κόσμο...

***

Από τότε είχαν περάσει πέντε χρόνια κι' ο Βενέλ δεν μπορούσε πιά ν' άναμνήση άλλη γυναίκα στον κόσμο. «Οσάκις σκεπτότανε την «Εδιδ ή καρδιά του πρῶτοσε δυνατά και τὸν βάρος πιέζε την ψυχή του.

«Ο Βενέλ κάθε φορά πὸν θυμότανε την «Εδιδ έλεγνε τὰ χέρια πὸν τὸν πρόσωπο και σπινάριζε κυρτά ένα δάχρυ πὸν κυλούσε απ' τὰ μάτια του...

Maurice D. Berger

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Λέσχη... ποντικεφάγων

Μὴν άηδιάζετε! Δέν πρόκειται περὶ ανθρώπων πὸν τρώνε ποντίκια. Πρόκειται άπόλυστα περὶ άγγλων πὸν ίδρυσαν στο Λονδίνο αὐτὴ τὴ λέσχη με σκοπό την έξολόθρευση τού αθλίου γένους τὸν ποντικὸ ν. Μεταῦ τὸν άλλων μέσων πὸν έχουν θέσει εις ένεργευσιν, εινε και ή ίδρυσις... σχολῆς, εις την όποίαν γυμνάζουν σκύλους πὸς να κυνηγῶν τὰ ποντίκια, γιατί μονάχα με τις γάτες δεν γίνεται δουλειά. Γιὰ να συνηθίσουν ένα σκύλο στο κυνήγι αὐτοῦ, τὸν βάζουν νηστικό μέσα σ' ένα κλουβί πὸν δέν έχει καμμιὰ έξοδο. Μὲς' στο κλουβί ὑπάρχει κλεισμένος μέσα σ' ένα κουτί ένας ποντικός. «Ο πεινασμένος σκύλος ψάχνει παντοῦ, βρίσκει τὸ κουτί, τὸ σκίζει και ξεπετιέται από μέσα έντρομος ο ποντικός. Τότε άρχίζει τὸ κυνήγι μὲς' στο κλουβί και τέλος κατορθώνει ο σκύλος να πνίξη τὸν ποντικό. Εὔθως άμέσως προσφέρεται εις τὸν νικητὴν πλούσιο γεῦμα κι' ετσι στο έξῆς, με την έλπίδα ότι θά τύχη τὸν ίδιον περιποίησων, όπου βοῖη ποντικό τὸν κατατρεσκίζει.

***

Οι «Στρατοί τῆς σωτηρίας»

Σ' όλες τις μεγάλες πόλεις τῆς Εὐρώπης και τῆς 'Αμερικῆς λειτουργοῦν φιλανθρωπικῆς οργανώσεως, γνωστῆς με τὸ όνομα «Στρατός τῆς Σωτηρίας», οι όποιες προσφέρουν άνεκτίμητες ὑπηρεσίες στην κοινωνία. Σκοπὸς τὸν «Στρατὸν τῆς Σωτηρίας» εινε ν' άντικουφίζουν τὸς πάσχοντας και κυρίως να δίνουν άσυλο τῇ νύχτα στους άστέγους. «Ετσι προλαμβάνονται πολλά εγκλήματα και πολὺς αὐτοκτονίες. Οιοσδήποτε άνθρωπος, έστω και αν εινε ο μεγαλύτερος κακοῦργος, γίνεται δεκτός στα φιλόξενα άσυλα τὸν «Στρατὸν τῆς Σωτηρίας», όπου θά βρίσκει πάντοτε ξεστή σούπα, ψωμί κι' ένα καθαρό κρεβάτι να περάση τὴ νύχτα του. Μπαίνει μέσα σιωπηλά, τὸν παραλαμβάνει ένας υπάλληλος και τὸν οδηγεί πρῶτα στο έστιατόριο κι' ύστερα στον κοιτώνα. Δέν τὸν άπεινθῶνεν α καμμιὰ άπολύτως λέξη, δεν τὸν ζητοῦν την ταυτότητα και τὸ πῶς τὸν άφήνουν ελεύθερο να φύγη γιὰ νὰ επανέλθῃ αν έμειν' εύαριστημένος, την άλλη νύχτα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο εινε πὸν δέν εινε ούσις εγκληματίας δεν σκέφτεται ποτέ νὰ εγκληματήση από πείνα. Εὔχες εργον θά ήταν αν ίδρυέτο και στην 'Ελλάδα ένας «Στρατός Σωτηρίας».

***

'Ηλεκτρικά και την ημέρα

Στη Νέα Υόρκη ὑπάρχουν δρόμοι οι όποιοι με τὸς πανύψηλους ούρανοῦστες τους εινε σκοτεινοί και μελαγχολικοί. 'Ασχετως λοιπον ένηπρίστη νόμος δια τού όποίου ὑποχρεοῦνται οι άποικοί τὸν δρόμων αὐτὸν να συλλέγουν αναλόγως τὸν εἰσοδήματος των γιὰ νὰ διατηροῦνται δλην την ήμέραν άναμμένα τὰ ηλεκτρικά. Τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ προαίρεσαν άφ' ενός μὲν λόγου ὑγείας και άφ' έτέρου λόγου άσφαλείας. Καί οι πόνοι πὸν δεν έμειναν άηρησχημένοι ήταν οχι οι πληρώνοντες άλλα οι... λοποδύτες.

***

«Ο άνθρωπος... καμηλοπαρδαλός

Κατά τελευταίας άνακοινώσεως τού Δόκτορος Τζάρπεϊ δε εκατό χρόνια ο άνθρωπος θά έχη χάση έντελώς τις δύο άπάντα και τις τέσσερες κάτω πλεῦρες του, αλλά εις αντίσταθμισμα θ' άποκτήση έννά κανούργιας. Σιγά-σιγά ή μεταμόρφωσις αὐτῇ θά προχωρήη ώστε με την πάροδον τὸν... αἰῶνα, ο άνθρωπος θά πησι σχῆμα τῆς καμηλοπαρδαλῆς. Καί αὐτὸ γιὰτί ή υποδυλική στήλη θά χάση την άκαμψία της, τὸ σῶμα θά λεπυνῇ και ο λαιμός θαμακρυνῇ. «Οι όμως θαμιακρυνῇ. «Οτι όμως θάσει τὸν άνθρωπὸν σῶμα σε κομποτητα θά τὸ κερόση οέ... ταχύνῃται, λέγει ο δόκτωρ Τζάρπεϊ, πράγμα πὸν δεν μās συγκινεί και τόσο. Προτιμῶμε να μείνουμε άνθρωποι και να πηγαίνουμε σάν τις χελώνες...

αὐτὴ πὸν έκείνος πρόφερε ακόμα τόνονμά της, εκείνη δεν ὑπῆρχε πιά στον κόσμο...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΕΤΕRLINCK

ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

(Όλα τα μέλη της οικογένειας έχουν μαζευτεί γύρω απ' το προσκέφαλο της κοιμώμενης. Από τη μία μεριά στέκονται οι ζωντανοί: Ο πατέρας, τα τρία αδέρφια, ο γιατρός, ή νοσοκόμος. Είναι όλοι σκυθρωποί και μολις συγκρατούν τα δάκρυά τους, από την άλλη μεριά οι νεκροί: ο παππούς, η γιαγιά, η μητέρα, μια αδελφή και ο άρραβωνιαστικός της ετοιμοθάνατης. Οι νεκροί είναι όλοι ντυμένοι με γαλάζια ρούχα και κοιτάζουν γύρω σαν οσσιτισμένοι. Είναι όλοι τους γλυκοί και στέκονται άνεργοι σαν δαμάματα. Η φωνή των ζωντανών είναι ξερή, βαριά και διακόπτεται από λημμούς. Η φωνή των νεκρών ακούγεται σαν μακρινή ήχου. Είναι γλυκιά, αρμονική, σαν κάποια ουράνια μελωδία...)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Πές μας λοιπόν, γιατρέ, την αλήθεια... Τι θα γίνει!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός).— Είναι πολύ σοβαρή η κατάσταση, πολύ σοβαρή. Έντονα δεν έχω απελπισθεί ακόμα...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Όχι! Κάτι μας κρύβεις γιατρέ, κάτι μας κρύβεις. Πές μας την αλήθεια, θα σωθί; μπορεί νά σωθί;...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός).— Μας μένει ακόμα ένα φάρμακο να δοκιμάσουμε. Θα της κάνω μία ένεση ενός όξου που ανακαλύφθηκε τελευταία... Πούθε έρεσι! Ίσως να τη γλυτώσουμε με το φάρμακο αυτό...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε! Πρέπει να την σώσουμε...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή, με αγωνία).— Θεέ μου! Τι θα της κάνουν; Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Θα την σκοτώσουν. Μ' αυτό το φάρμακο θα της αραιώσουν τη ζωή...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Μα γιατί λοιπόν τυραννούν έτσι τη ζωή των ανθρώπων;

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— Δεν ξέρουν, δεν μπορούν να ξέρουν οι άνθρωποι ποτέ τι κάνουν...

Η ΓΙΑΓΙΑ, (νεκρή).— Δεν μπορούν ποτέ να νικήσουν το θάνατο! ποτέ!

Ο ΠΑΠΠΟΣ, (νεκρός).— Στην εποχή μου άφηναν τους νεκρούς να πεθαίνουν πιο ήσυχα...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Φοβάμαι, φοβάμαι πολύ, έχω κακό προαισθήματα. Πούθε έρεσι, μπορεί να ζήση... Πέστε της να μη δεχθί το φάρμακο. Θέλω να την ιδώ. Θέλω να την ιδώ την κόρη μου, την κόρη μου!

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— Και να της φωνάξουμε δεν μπορεί να μας ακούση. Η καρδιά της χτυπάει ακόμα, η ψυχή της ζή... Ζή... 'Ισαβέλλα, 'Ισαβέλλα!...

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ, (άνοιξη εκείνη τη στιγμή τα μάτια της και ανασπνέει λίγο το κεφάλι απ' το μαξιλάρι).— Πούθε με φωνάζει;... Έτσι; Είναι σύ;...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Μίλησε; Ο ΑΔΕΛΦΟΣ, (ζωντανός).— 'Ισαβέλλα, τι θέλεις; πές μου; Θέλεις τιποτα;

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ, (κλείνει πάλι τα μάτια και σφίγγει απότομα το κεφάλι).— Όχι, όχι, δεν θέλω τίποτα.

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— Με άκουσε; είδατε πού έρρωτήσα; 'Α!... φαίνεται ότι όλα τελειώσαν. Θάρρη, θάρρη γρήγορα κοντά μας...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή, με μεγάλη χαρά).— Θεέ μου! Θεέ μου! 'Αλήθεια; Θάρρη; Τι ευτυχία! Τι ευτυχία!... 'Ισαβέλλα! Κόρη μου! Παιδί μου!... (Στην άρραβωνιαστική). Μίλησε της, μίλησε της. 'Εσένα μόνον άκούει. Φοβάται μήπως μάς ξεχάσει.

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— 'Ισαβέλλα μου! 'Εγώ είμαι! Δεν μ' άκούς; 'Ελα, έλα μαζί μας. Είμαστε όλοι εδώ! 'Η μη σου, τ' αδέρφια σου, ο παππούς σου! Μη τους άκούς αυτό έχει κάτο! Είναι όλοι δυστυχισμένοι! 'Εδώ, μόνο εδώ θα βρη. την ευτυχία, τη χαρά που ζητάς... 'Ελα, έλα μαζί μου, 'Ισαβέλλα... Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ όπως πάντα. 'Εδώ θα μπορέσω πού ελευθερώ να σου εκφράσω το αίσθημά μου. 'Ελα να ιδής 'Ισαβέλλα, τι ώρατα, τι υπέροχα πού είνε εδώ... 'Όλα είνε μια αιώνια άνοιξη, ένα άτέλειωτο γλυκό και έρωτικό τραγούδι... 'Ελα... έλα, μνή άσπερ. Κάθε στιγμή πού περνάει είνε και μια καινούργια χαρά, μια ουράνια ευτυχία, πού χάνεται, πού βγαίνει, χωρίς έσένα... 'Ελα, 'Ισαβέλλα, (Σταματάει απότομα να λόγια του και κοιτάζει το γιατρό). Μα τι πάει να κάνει αυτός έκει;

(Εκείνη τη στιγμή ο γιατρός ανασκουμπωμένος πλησιάζει την άρρωστη με μία σύριγγα στο χέρι, είνε έτοιμος να της κάνει την τελευταία αυτή ένεση με το καινούργιο φάρμακο).

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή, τρομαγμένη).— Προσέχτε! προσέχτε! Θα ζήση!... Μπορεί να ζήση!

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— Δεν πιστεύω, δεν πιστεύω... Δεν είνε δυνατό!...

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— 'Ισαβέλλα, 'Ισαβέλλα... Αδελφή μου, αδελφούλα μου!...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Κιτάχτε, κιτάχτε!

τάχτε!... Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Ναί! Ναί!... Σκύβει επάνω της... ο γιατρός!...

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— 'Αθλιε... άθλιε... Δολοφόνε!... Τώρα... ναί! ναί!... Θά ιδής... Θά πάω κοντά της και θα τόν έμποδίσω... θα τόν...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Περιττόν να φωνάζεις... Το έρεσι καλά πώς δεν μπορείς να κάνης τίποτα. Καμιά βοήθεια δεν μπορεί να δώσουμε στους ζωντανούς. 'Η ζωή στέκεται μπροστά και μας κρύβει το δρόμο.

Η ΑΔΕΛΦΗ, (νεκρή).— Γρήγορα λοιπόν. Κάνε γρήγορα!... Θεέ μου, πόσο άρνεί αυτός ο γιατρός.

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— 'Ισαβέλλα, 'Ισαβέλλα. Μη δέχεται! Μη τόν αφήνεις το γιατρό να τρυπήση το χέρι σου... Θέλουν να σε γάνουν να ζήσης ακόμα, να όσπερης δηλαδή ακόμα, να τυραννηθής στην μάταιη αυτή ζωή... ('Η άρρωστη άρχίζει να τρέμει. 'Ενας άναστεναγμός βγαίνει απ' τα χείλη της). 'Ακούστε, άκούστε! Κλαίει... άναστενάζει... Δεν θέλει, δεν θέλει να ζήση...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— 'Ισαβέλλα, 'Ισαβέλλα, έγώ είμαι, η μητέρα σου. Δεν μ' άκούς; 'Αφσέ τους αυτούς και έλα μαζί μας... 'Ελα! 'Ελα!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός).— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τρέμει. Αυτοί οι σπασμοί με άνησυχούν... 'Αν δεν ήσυχάζη, δεν μπορώ ακόμα να κάνω την ένεση...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Αυτή η τρομοδία μου φαίνεται καλό σημάδι... Έ; γιατρέ; Δεν νομίζεις ότι ξανάρχονται η δύναμεις της;

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— 'Ακούστε, άκούστε, τόν άντρα μου... Είνε ακόμα ο ίδιος όπως και πριν. Σ' είπα...

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— 'Ενός τους άκούμε, αλλά αυτοί δεν μπορούν ποτέ να μάς άκούσουν.

Η ΜΗΤΕΡΑ, (νεκρή).— Προσέχ! προσέχ! Κιτάχτε! Μία λάμψη... Θεέ μου! τι λάμψη, τι φώς είν' αυτό!... 'Α! νά, νά! έρχεται! φεύγει απ' τόν κόσμο... νά! πλησιάζει, λυγφάνεται, ξαναζή, πεθαίνει... 'Ερχεται κοντά μας...

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— 'Επί τέλους! επίτέλους!...

(Από το κρεβάτι αναβαίνει ούα-ούα, μία χλωμή όπατία, δμαία με τούς άλλους νεκρούς. 'Η μητέρα και ο άρραβωνιαστικός την πέρουν στα χέρια τους, την σφίγγουν στην άγκαλιά τους, την μιλούν φιλιά.

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ, (νεκρή).— 'Επί τέλους σάς ξαναβρίσκω... Μητέρα μου! Μητέρα μου!... (Κιτάζει τόν άρραβωνιαστικό της στα πόδια). Και σ' έδω αγαπημένη μου!... Τι ευτυχία! Τι ευτυχία!... (Γυρίζει γύρω της και βλέπει τούς άλλους νεκρούς πού την κοιτάν γλαστοί). Και σεις όλοι έδω, έδω!... 'Α! πόσο είμαι εύχαριστημένη... Μοιά φαίνεται πώς βγήκα από μια άτέλειωτη δυστυχία... 'Επί τέλους όλοι έλα, όλα έτέλειωσαν. Τώρα είμαι ευτυχισμένη!...

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ, (νεκρός).— Και η ευτυχία σου αυτή θα είνε αιώνια!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Μα τι έχει γιατρέ μου... Δεν άναπνέει πιά; Θεέ μου! Θεέ μου!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός).— 'Ηταν αυτό πού φοβόμουν. 'Όλα τελειώσαν. 'Επαθε συγκοπή! (Σκύβει επάνω στην άρρωστη και την άκορδίζεται...)

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Λοιπόν; Λοιπόν;... Γιατρέ μου! Γιατρέ μου!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ζωντανός).— Τό είχα προβλέψει. Δυστυχώς δεν προσφθάσαμε να κάνουμε την ένεση... Πέθανε!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (ζωντανός).— Θεέ μου! Πέθανε; πέθανε; Δεν είνε δυνατόν;... 'Α! κόρη μου! Κόρη μου!... 'Ισαβέλλα μου!...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ, (Έχουν πάλι έλπίσιν επάνω στο άηχο κορμί της νεκρής και τόν φιλον με δάκρυα στα μάτια). 'Ισαβέλλα μου, κόρη μου, αδελφούλα μου... Γιατί; Γιατί πεθαίνεις τόσο νέα! τόσο νέα!... Γιατί μέε έκανες τόσο δυστυχισμένους;... ('Ακούγονται φωνές, κλάματα και θανατοί λημμοί.)

ΑΥΛΙΑ

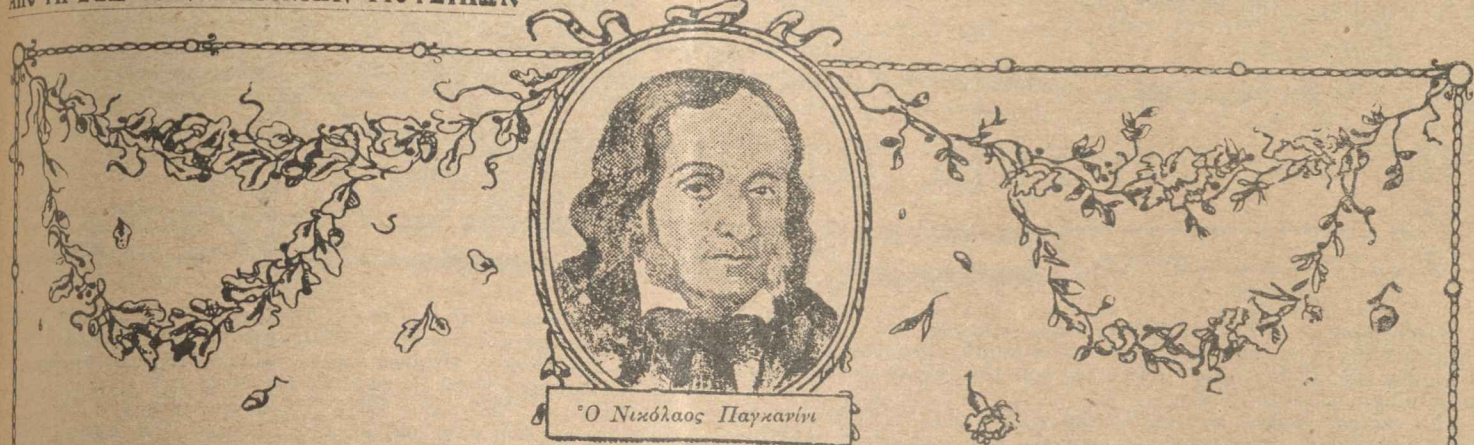
ΓΑΜΟΙ

'Ο φίλος παιδίατρος κ. Γεώργιος Παπανικολάου και η δεσποινίς Λιλίκα Διονυσίου Γάβα, έτέλεσαν τούς γάμους των έν Πάτραις την 5 Μαρτίου.

'Η Διευθυντής του «Μπουκέτου» εύχεται δλοψύχως εις τούς νεονύμφους πάσαν ευτυχίαν.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ

Ο μεγαλύτερος βιολινίστας του κόσμου. Τα παιδικά του χρόνια. Οι συνκυλίες του στην 'Ιταλία. Ο γύρος της Ευρώπης με τον πατέρα του. Ο γυιός του γραμματοκομιστού πού γίνεται ά γύστερ τή ά γκτημένο παιδί τών σκληνιών. Τό μαγικό δεξάρι του. Οι ιδιοτροπίες του. 'Η σπάταλη και άγκτη ζωή του. Ο θάνατός του.

Πολύ λίγους από τούς παγκοσμίως γνωστούς διασήμους καλλιήγας γνώριαν στην ζωή τον τήν δέξαν όσον ο Παγκανίνι. Τό κορμί του ήταν γνωστό και στις λαϊκώτερες τάξεις ύπήρχαν άνθρωποι που ξενικούσαν απ' τις μακρινές πατρίδες τους, για να πάνε στην 'Ιταλία και ν' άκούσουν τό περίφημο βιολί του.

Ο Παγκανίνι γεννήθηκε στο Ζέν, στα 1784, ή οικογένεια του πολύ φτωχική. Ο πατέρας του ήταν γραμματοκομιστής και αλλού κατούθανε με τα λίγα χορήματα πού κέρδιζε απ' τό μισθό του, ν' άντεπεξέρχεται στις άνάγκες τού σπιτιού του. 'Ετσι ο Παγκανίνι δεν είχε τα μέσα να σπουδάση. Μικρός ακόμα, εις ηλικίαν 12 ετών, είχε άρχισι να μαθαίνει βιολί με τό όποιο έσκόπευε άργότερα να κερδίση τό ψωμί του. Ο πατέρας του τόν προωρούσε για ένα άλλο οργανοποιήτη, χωρίς να μαντεύη την εξέλιξη της ιδιοφυίας τού γιου του.

Έφτανε όμως ο μικρός Παγκανίνι τσακωθή με μία μέρι με τό βιολί πού τού παρέδιδε μαθήματα βιολιού, τόν έβριτε κ' έφυνε. Και τό σχολείο όμως δεν ήταν διόλου φρόνιμος ο Παγκανίνι. Δυστυχώς δημιουργήσε έπεισόδια τα όποια τόν έκόσπισαν τέλους μια μακρινή απόβλη από όλα τα σχολεία της πόλεως πού ζούσε! 'Ετσι ο Παγκανίνι έμεινε στους δρόμους και άναγκάστηκε να ξαναπάση μαθήματα βιολιού από ένα διάσημο καθηγητή της μουσικής τού Ζέν.

Όταν της Ρώμης, ο όποιος είχε εγκατασταθεί εκεί τον καιρό στο Ζέν. Κατόπιν άφοχώθηκε μόνος του στην τέλεια εκμάθηση τού βιολιού και σέ ηλικία 16 ετών άκολουθούμενος τό τόν πατέρα του περιήλθε τις περισσότερες πόλεις της 'Ιταλίας, όπου έδωσε τις πρώτες του συναυλίες. Παντού όπου πήγε έγινε δεκτός με λαμπρότητα ένθουσιασμού. Στα 1808, εις ηλικία μόλις 24 ετών, ο Παγκανίνι ήταν ένδοξος.

Όλη η 'Ιταλία μιλούσε γι' αυτόν, τά δε εισιτήρια τών συναυλιών του άγοραζόντουσαν σέ μεγάλες τιμές.

Την εποχή αυτή, ύστερα από τόσες δάφνες πού έδρεψε στην 'Ιταλία, ο Παγκανίνι έπαιχε τό πρώτο του ταξίδι για τό έξω-όρος. Επισκέπεται κατά σειράν τη Βιέννη, την Πράγα, τό Βερολίνο και καταλήγει στο Παρίσι, όπου γνωρίζεται με τόν Ροσσίνι και τόν Μπερόλιζ.

Στη Γαλλική πρωτεύουσα ο 'Ιταλός βιολινίστας δίνει 4 συναυλίες. Είνε περίοργα πού τό έδινε κατά την διάκριαν αυτών. Ού-όποτε ο ένθουσιασμός τού άκρατηρίου του είχε φθάσει σέ τέτοιο βαθμό. Οι Γάλλοι τόν απέθεσαν κυριολεκτικώς. Τονόμά του είχε γίνει τό τόσο ένδοξο, ώστε σέ πολλά είδη της άνδρικής και γυναικείας μόδας της εποχής έκείνης, έδιναν τό όνομα: «Παγκανίνι»! Ο 'Ιταλός βιολινίστας παρέμεινε μεριές ακόμα ήμέρες στο Παρίσι και ύστερα άναχώρησε για τό Λονδίνο όπου διέμεινε μέχρι τού τέλους τού 1810.

Από την εποχή αυτή έως τόν Αύγουστο τού 1815, ο Παγκανίνι έμεινε άφαντος.

Κανείς δεν έξερε πού βρίσκεται. Άλλοι έλεγαν ότι αυτοκτόνησε εν έλλο όπ κλείστηκε σέ κάποιο μοναστήρι, για να τελειοποιήση με τη μελέτη, την μουσική του μόρφωση.

Στα τέλους τόν Αύγουστο τού 1815 ο Παγκανίνι έμφανίζεται και πάλι στη Ρώμη όπου γίνεται δεκτός με νέο ένθουσιασμό.

***

Η ζωή τού μεγάλου αυτού 'Ιταλού βιολινίστου, χωρίς στην δόξαν πού τόν περιέβαλλε τόσον έννοως έπέρασε άνετα και ήσυχως. Τά κέρδη από τις συναυλίες έφθαναν σέ πολύ μεγάλα ποσά.

Εκεί όμως ή ασθένεια τού Παγκανίνι όλοπορπάει και δεν ύπάσχει πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας.

Ο Παγκανίνι, ήρεμα και γαλήνια, την άνοιξη τού 1840 αφήνει την τελευταία του πνοή. Ο θάνατός του έβρισσε σέ πραγματικό πένθος όλη την 'Ιταλία. Τό πτώμα του μεταφέρεται και κηδεύεται με μεγάλες τιμές στη Ρώμη, στην πρωτεύουσα της 'Ιταλίας, όπου είχε δρέψει τόσες έπιτυχίες, τόσους θαύμους, τόσες δάφνες δόξης!...

***

***

λα ποσά. Ο φτωχός γυιός τού γραμματοκομιστού είχε πιά γίνει ένας περίφημος γλεντζές, ένας γνωστός τύπος τών νυχτερινών κέντρων της Ρώμης. Έκαλείτο από τα άριστοκρατικώτερα σαλόνια της Ρώμης και έδινε μικρές συναυλίες, άντι τεραστίων χρηματικών ποσών.

Τά τελευταία δυος χρόνια της ζωής του ο Παγκανίνι γίνεται πολύ ιδιότροπος. Διαρκώς παραπονείται για τη ζωή του, κάθε στιγμή αισθάνεται μέσα του και νέες άνησυχίες και ποθεί να φύγη και πάλι από την 'Ιταλία.

Η έκλυτη ζωή πού κάνει τού έχει παραλύσει όλα τά νευρα, όλες τις νύχτες του τις περνάει πίνοντας και χαρτοπαίζοντας. 'Η σπατάλη τού τόν φέρνει επανειλημένως σέ άλλεπάλληλα άδιέξοδα. Έξαφνα, φεύγει από την 'Ιταλία, χωρίς να είδοποιήση κανένα και εξαφανίζεται για δεύτερη φορά, χωρίς να ξέρη κανείς πού βρίσκεται.

Ταξιδεύει και πάλι στην Ευρώπη και τά λίγα χορήματα πού τού έχουν μείνει από τις συναυλίες του, τά έξοδαίνει σέ διασκεδάσεις και τά χάνει σά χαρτιά. Ένα βράδυ τόν βρίσκουν, στο τέταρτο πάτωμα ενός φτωχικού ξενοδοχείου της Νεαπόλεως, άρρωστος, χωρίς πεντάρα. Εύτυχώς όμως, με τη βοήθεια τών φίλων του, αναλαμβάνει και φέρνεται πάλι στη δουλειά. Δίνει στη Ρώμη τις τελευταίες του συναυλίες, ή όποιες τού φέρνουν και πάλι μεγάλα κέρδη.

***

Σιγά-σιγά όμως ο Παγκανίνι άρχίζει να κορδίζεται. Τό πούτο, τά χαρτιά, ή άστατη ζωή πού έχει περάσει, τού έχουν φθείρει την υγεία του.

Δεν μπορεί πιά να παίξη με τό βιολί του, όπως άλλοτε. Ξαναγράφει, ύστερα από τόσα χρόνια στην πατρίδα του, όπου μένει ένα χρόνο, με μόνη συγκοπή τις γλυκές άναμνήσεις της παιδικής του ζωής.

Τόν Αύγουστο τού 1839 ξαναγράφει στη Ρώμη όπου δημοσιεύει δυό μουσικές συνθέσεις για τό βιολί. Τό Καρνάβαλ της Βενετίας και «Ο Θεός σώζει τόν Βασίλεα», ή όποιες κάνουν μεγάλη έντύπωση στο μουσικό κόσμο της 'Ιταλίας.

Την εποχή αυτή ο Παγκανίνι απέκτησε να δάση ακόμα μία συναυλία στο αγαπημένο του 'Ιταλικό κοινό, μά δεν μπορεί. Δεν σι σθάνεται τόν έαυτό του καλά, είνε άρρωστος, ένας δυνατός πυρετός τόν άχρει στο κρεβάτι. Οι καλύτεροι γιατροί της Ρώμης καλούνται στο προσκέφαλό του για να τόν σώσουν. Ο Παγκανίνι όμως είνε βαρύν άρρωστος. Τό πούτο τού έχει προσβάλλει την καρδιά και δεν μπορεί ν' άνθέρη εύκολα στον δυνατό πυρετό πού τόν φλογίζει.

Επί τέλους όμως κατορθώνει να γίνει κάπως καλύτερα και να φύγη για τη Νίκαια, όπου τόν συμβουλεύουν οι γιατροί να περάση μερικούς μήνες στο γλυκό και ήσυχο κλίμα της.

Εκεί όμως ή ασθένεια τού Παγκανίνι όλοπορπάει και δεν ύπάσχει πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας.

Ο Παγκανίνι, ήρεμα και γαλήνια, την άνοιξη τού 1840 αφήνει την τελευταία του πνοή. Ο θάνατός του έβρισσε σέ πραγματικό πένθος όλη την 'Ιταλία. Τό πτώμα του μεταφέρεται και κηδεύεται με μεγάλες τιμές στη Ρώμη, στην πρωτεύουσα της 'Ιταλίας, όπου είχε δρέψει τόσες έπιτυχίες, τόσους θαύμους, τόσες δάφνες δόξης!...

***

***

***

***

***

***

***

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL HIRCHES

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Πολύ γρήγορα ο γιατρός Μωλνύ έγινε γνωστός στο Παρίσι. Ή επιστημονική άγία του τον έκανε να διακριθεί από τους άλλους γιατρούς και η θαυμαστές επιτυχίες του τον είχαν τοποθετήσει σε αληθινά περιβλεπτή θέση.

Ο γιατρός Μωλνύ, που έπ' αρκετά χρόνια είχε αποκορώσει ένα σαρμό συνοικέσιον, στο τέλος παντρεύτηκε μια κλη ονόμου μεγάλου δνόματος.

Η κυρία Μωλνύ, ήταν αξιολάτρευτη, ξανθή, με όρατα γαλανά μάτια και ένα θαμνίσιο και υπερήφανο παράστημα, είχε όλα εκείνα τα θέλητρα που απαιτούνται για ν' αγαπηθεί μια γυναίκα. Ο γιατρός Μωλνύ μόλις την είδε την αγάπησε παράφορα. Η γυναίκα αυτή ήταν εκείνη που δνειρευότανε τόσα χρόνια. Και δεν μπορούσε να ζήσει πιά χωρίς να την κάνει δική του. Κλει μένος χρόνια δλόκληρα μέσα στους τέσσερους τοίχους του εργαστηρίου του ο γιατρός Μωλνύ, έπαθε κι' αυτός την ίδια εκείνη ψυχική αναστάτωση, που παθαίνουν όλοι όσοι γνωρίζουν απότομα τον έρωτα. Χωρίς να το θέλει, κάθε στιγμή που αντίκριζε τα μάτια της γυναίκας του, έννοιωθε μέσα του μια ακατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνει κοντά της. Τα βλέμματά της τον μεθούσαν, τον τρέλαιναν. Κι' έτσι σιγά-σιγά άρχισε να γεννιέται στην ψυχή του μια όποη ία, μια ελαφροή και άοριστη ύποψια. «Μήπως άραγε η γυναίκα αυτή δεν είναι όσο πρέπει δική μου!»...

Κάτι του φώναζε, κάτι του έλεγε μέσα του, πως η όραία αυτή ξανθούλα που σκεπτότανε στο πλευρό του, δεν τον αγαπούσε τόσο, όσο αυτός φανταζότανε. Έτσι ο γιατρός Μωλνύ, είχε γίνει ένας ζηλιάρης σύγγοος, χωρίς να το καταλάβει. Κάθε ημέρα που περνούσε αισθανότανε να του σπαράζεται η καρδιά από το φοβερό αίσθημα της ζήλοτυπίας. Μά ήταν λοιπόν δυνατό να γίνει αυτό, μπορούσε ποτέ η γυναίκα του, το είδωλό του, η όνειρευτη αυτή ύπαρξη, για την οποία είχε νοιώσει όλα εκείνα τα ερωτικά όργια, όλους εκείνους τους κρυφούς παλμούς, μπορούσε να μην τον αγαπάει, να μη νοιώθει κι' αυτή μέσα της το ίδιο εκείνο πάθος, που έννοιωθε κι' αυτός στην καρδιά του;...

Και όμως η ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο από μια κωμωδία! Άγαπಾಮε, υποφερόμαστε, πονάμε χωρίς να ξέρουμε καμιά φορά αν τ' άξιζει δλ' αυτά τα βάσινα, όλα αυτά τα μαρτύρια, εκείνη που ποδούμε να είνε αιώνια δική μας!...

Έτσι έγινε και με την αγάπη του γιατρού Μωλνύ. Ξαφνικά, άπρόδοτα, ίνεξήγητα, ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο εκσέπασε για πάντα τη ζωή του. Δεν ήταν δυνατό να το φαντασθεί, δεν μπορούσε ποτέ να το πιστέψει. Και όμως ήτανε τόσο απλό το πρόβλημα. Αίτια της καταστροφής του ήτανε μια συνηθισμένη κωμωδία του έρωτος, από εκείνες που παίζονται άεννάως σ' όλα τα άριστοκρατικά σαλόνια.

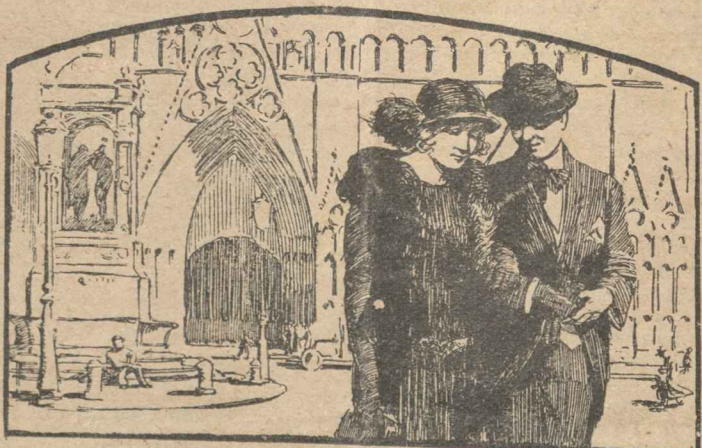
Έχει μια νέα και όραία γυναίκα έχει πάντα τους θαυμαστές της. Και μ' αυτούς έρωτοτροπεί, και χαριεντίζεται...

Ανδ' ερωτομυλήματα πίσω απ' την βεντάλια, μια χειραψία έκφραστική, ένα θερμό φιλή πίσω από ένα παραβάν... Κι' έτσι η ημέρες περνούν, τα φίλια γίνονται συχνότερα, τα ραντεβού διαδέχονται το ένα το άλλο, και η κωμωδία συνεχίζεται...

***

Μ' αυτούς τ' άγνοούσε δλ' αυτά. Δεν ήτανε δυνατό το έπιστημονικό μυαλό του, που ήτανε άποροφωμένο απ' τα βιβλία να εισόηση στα μυστήρια της κοσμικής ζωής. Κι' έτσι δέχθηκε κατάστηθα το πλήγμα αυτό. Ή γυναίκα του είχε πέσει στην αγκαλιά ενός νεαρού άξιοματικού και ο γιατρός Μωλνύ την είδε να κολλάει τα χείλη της επάνω στα δικά του. Ένα κύμα αίματος του ανέβηκε στο κεφάλι και το μυαλό του ζαλίστηκε. Δεν ήτανε δυνατό να σκεφθεί, δεν μπορούσε να κάνει ψήφισμα την κατάσταση. Τυφλωμένος απ' το φριχτό όραμα που είδε μπροστά του, έβγαλε το περιστόφο και πυροβόλησε... Το σώμα του νεαρού άξιοματικού έπεσε βαρύ κάτω στο πάτωμα, χωρίς να κινηθεί πιά...

Ο Μωλνύ ύψωσε και πάλι το πιστόλι για να ξεκάνει και το δεύτερο πρόσωπο της κωμωδίας. Μά δε μπορούσε να ταβήξει τη σκανδιλίη. Δύο μάτια, δυο γλιανά μάτια τον κίταξαν μια στιγμή

και του θόλωσαν το νου του. Έστρεψε. Το πιστόλι έπεσε την ίδια στιγμή απ' τα χέρια του και κυλίστηκε κι' αυτό κάτω στο πότωμα κοντά στο νεκρό... Μερικές στιγμές φοιχτής αγωνίας περάσανε... Ο κρότος του πιστολιού έκανε τούς συγγενείς του σπιτιού να τρέξουν στο δωμάτιο. Ή κυρία Μωλνύ λιποθυμισμένη είχε πέσει σε μια πολυθρόνα. Δύο άστυνομικοί που έφθασαν λίγο άργότερα ώδηγησαν τον άντρα της στη φυλακή.

***

Ή δική ώρίσθηκε πολύ σύντομα. Όλο το Παρίσι μύλοιε για την υπόθεση αυτή. Ή έφημερίδες είχαν πάρει το μέρος του κατηγορουμένου και φρονούσαν πως το δικαστήριο δεν θα έπρεπε να φανεί αυστηρό και να καταδικάσει τον γιατρό Μωλνύ. Και η γνώμη αυτή υπερίσχυσε. Οι ένορκοι έδωσαν δλοι άδωσιτική ψήφο και ο γιατρός Μωλνύ άπληλλάγη της κατηγορίας. Θά ήταν βέβαια άδικο να καταδικασθεί ο άνθρωπος που είχε παρασυρθεί σ' ένα έγκλημα από μια τόσο παράφορη αγάπη, από ένα τέτοιο πάθος προς την γυναίκα του.

Μόλις βγήκε απ' τη φυλακή ο Μωλνύ ήταν τελείως άλλαγμένος. Ένοιωθε μέσα του ένα σαρμό τύψεις για ότι είχε κάνει: άγαπώσε άκόμα τη γυναίκα του, την αγαπούσε όσως και πριν, με το ίδιο πάθος και με την ίδια παραφορά. Την ίδια ημέρα, έστρεψε στην αγκαλιά της όραίας συζύγου του που τον περιμενε με δάκρυα στα μάτια.

— Τζένυ! Τζένυ!... της έλε!

Είχαν ξεχάσει και οι δυο το παρελθόν. Ή παλιά τους ζοή άρχισε σιγά-σιγά να επανέρχεται. Και όμως κάτι έμενε υεταξύ τους, κάποιο κενό τους εχώριζε. Ή σσηνή του δράματος όρδονώτανε όλοένα μπροστά τους...

Είπε αλήθεια πως και αν άκόμη η κυρία Μωλνύ φαινότανε ευτυχισμένη, του άντρα της, όμως η καρδιά σπάρταε από καιρού σε καιρό, μήπως η εύτυχία τους καταστραφεί και πάλι.

***

Στο Παρίσι δεν μπόρεσαν να μείνουν πολύ. Λίγες ημέρες μετά τη δική φύγανε για την Νίκαια. Έκει κάποιον άνοειάτικο βράδυ η Κυρία Μωλνύ καθισμένη στην μεγάλη βεράντα του ξενοδοχείου που έμεναν, εθαύμαζε πέρα το θέα δραμα της θάλασσας που έσφιριζε μανιασμένα κάτω απ' τάρσπον φως του φεγγαριού.

Ο άντρας της καθισμένος κοντά της την κνιτούσε στο πρόσωπο σιωπηλός. Φαινότανεσαν και οι δυο βυθισμένοι σε σκέψεις, σε μακρινούς λογισμούς.

Έξαφνα τα μάτια της κυρίας Μωλνύ έπεσαν επάνω στο πρόσωπο του γιατρού που την κνιτάζε άφρονος. Έκείνος μόλις την είδε να τον κνιτάζει αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα. Το βλέμμα της ήταν τόσο παράξενο, τόσο σκοτεινό και άνεκφραστο...

Ένα τραγοόδι μακρινό άκούστηκε στην απόλυτη γαλήνη της άνοειάτικης εκείνης έσπερας. Οι ήχοι των βιολιών της όρχήστρας του Καζίνο άκούγοντόσαν τώρα καθαρά γύρω στον έξωση του ξενοδοχείου.

Ένα χαμόγελο μικρό διεγορή επάνω στην κατάχλωμη φρυαγνομία της κυρίας Μωλνύ.

— Τι είναι; ψιθύρισε ο άντρας της σάν ναθέλε να την ρωτήσει κάτι και δεν τόλμιουσε...

— Τίποτα! Μή φοβάσαι! Φαίνεται πως άρχισα όμως να κρύνω εδώ... Πάμε... Και φύγαμε μαζί χωρίς να κνιταχθούμε. Ή σσηνή του δράματος είχε ξαναγυρίσει στο μυαλό τους. Το άλλο πρωί άναχωρήσανε με το πρώτο τραίνο για τη Βενετία.

Περάσανε άκόμα δέκα ημέρες μακριά απ' το Παρίσι. Στη Βενετία όσοι τους βλέπανε να περνούν μπορούσαν να τους άποη άκόμα τα κνιτάκια τους κνιτούσαν με κάποιον κρυφό ζήλοτυπία.

Ήταν κι' οι δυο τους νέοι άκόμα. Έκείνος ύψηλός με ευγενικό παράστημα, και μ' ένα πρόσωπο γεμάτο από μελγχολία και πάθος, κρατούσε πάντα απ' το χέρι τη ξανθή και νόστιμη γυναίκα του που στη χλωμή φρυαγνομία της διεγράφετο πάντα ένα γλυκό χαμόγελο.

Φαινότανεσαν πλούσιοι και άπαι-

ΔΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Χριστέ μου, δόστον τη χαρά, τη μόνη που μπορούσε
Νά σου ζήτηση άπάνω εκεί νοσταλγικά η ψυχή του,
Κάνε το θάμα κι' άσε τον να ζήσει όσος έξοδος
Σε μια μεριά που τάχατες να μοιάζει το νησί του.

Νάναι τα βράχια σάν γκερού βαθνά κουφαλισμένα,
Νάρη σωράσει η θάλασσα στην άμμουδιά τα φύκια,
Κι' άόδα άόδα στο γαλό δειμένα, άποσταμένα,
Νά σπορίζουν τα φτωχά Σκιαδτικά καίκα.

Νάναι οι νησιώτισσες οι γοργές κι' οι νύες οι πεθαμένες,
Ανέες που τις θλιμμένες τους μιάς έλεγε ιστορίες,
Νά γνέθουν το λινάρι οι γοργές στην πορτα καθισμένες,
Και δέλια στα παράθωρα ν' άνθίζουν οι γαζίες.

Κι' όποτε άκόμα νάναι έλιές, και νάναι κυπαρίσσια
Σκυμμένα νάναι και το φως τ' άχνό να προσκνάνε,
Νά τον περιμένουν στον κάμπο τα ζωκκλήσια
Και την καμπάνα τους μακρινά οι άγγέλοι να χτυπάνε.

Δόστον Χριστέ μου, τη στενή χαρά να ίδει και πάλι,
Τη γνώση του τη ζωή κοντά σ' άκροθαλάσσι,
Άχ! έτσι άόδα κι' έτσι άπλά κι' άγνά την είχε νάλει,
Πού της έζει εκεί ψηλά μαζί μ' αυτόν ν' άγάση...

Λάμπρος Πορφύρας

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Βαρό το χέρι του Καιρού και τούριζε το σπίτι.
Παλιές, καλές οικοκυρές, ταξ δεινές ούλες.
Πασιόδες μ' άσπρα τα μαλλιά... Καλόκαρδες κυρούλες.
Καρές κρυφές της γειτονιάς στο φως του άποσπεριτη.

Κ' ήθε η Ζωή κι' άόωτης τάχα το ποδ, το ποδ;
Κι' έτσι, ποδ η μνήμη άκούμπανε, να θνηθεί στο χέρι,
Περάσαν τα φαντάσματα παλιών καιρών άσκιρι
Κ' έτα γυαλί, μού δώκανε, φαρμάκι για να πιά.

Μά έγω, καιρό, στο πείσμα σας, με της καρδιάς τη χάρη,
Παλιά το ξανάχτισα το σπίτι μια βροδιά.
Τα ταίρια και τ' άντρούνα... Πουλάνια τα παιδιά.
Κι' όλα να πίνουν γελαστά στη φούχτα του φεγγάρι.

Αθ. Κυριαξής

ΕΠΕΑ... ΜΗ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ!

Έφέξ, χάρις εις νεωτάτην εφεύρεσιν, θά είνε δυνατόν να φωτογραφίζονται τα... τηλεφωνήματα. Θά επιτυγχάνεται αυτό με ένα μικρό μηχανήμα δια του οποίου στο διάστημα μιας ώρας δι-βιβάζονται και συγχρόνως εκτυπώνονται σαράντα χιλιάδες λέξεις! Κάθε λέξιν που περνάει απ' το άκουστικό μεταβιβάζεται άμέσως σ' ένα άλλο λεπτότατον μηχανήμα όπου η ηλεκτρική δόνησις μετατρέπεται σε φωτογραφική πλάκα. Ή μεγάλη σημασία της εφεύρεσης είνε σαφής γιατί εις το έξής δεν θα μπορεί κανείς ν' άρ- τωρεί ή να τροποποιή τις τηλεφωνικές συνεννοήσεις.

Αν τον πολύ κόσμο. Διαρκώς τους έβλεπε τότε να περπατούν μέσα γύρω από τους δρομίσκους του ξενοδοχείου και άλλοτε να περνούνε στην ήσυχη θάλασσα με καμια γόνδολα, ξαπλωμένοι σ' ένα κοντά στον άλλο...

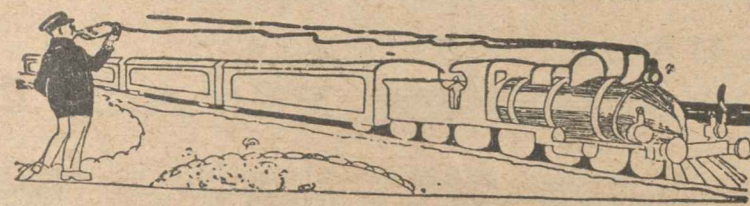
Τι εύνοισμένο ζευγάρι έλεγε όλος ο κόσμος που τους έβλεπε. Ήταν χωρίς άλλο δύο έρωτευμένοι, που περνανε εδώ τον πρώτο έρωτα της άγάπης τους...

Και όμως όλες αυτές τις ημέρες, που έμεναν στη Βενετία και στην άλλο καιρό, που έζησαν από Παρίσι, το ίδιο κενό έννοιωσαν πάντα στην ψυχή τους, η ίδια εκείνη άνάμνηση τυραννική της άγάπης τους...

Ήταν στιγμές που έλαγαν και οι δυο, χωριστοί ο ένας απ' τον άλλο, έλαγαν για κάποια εύτυχία που πέραςε, για κάτι, που δεν μπορούσε να ξαναγυρίσει στην ψυχή τους...

Στην καρδιά και των δυο αυτών νεαρών συζύγων, η θλίψις ήταν πάντα τη φωλιά της...

Michel Hircches

ΙΣΤΟΡΙΕΣ...ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟ

Ο περίφημος τενόρος Καρούζο ήταν στα νειάτα του εργάτης μηχανικός. Τις ώρες που δεν είχε δουλειά πήγαινε στο σπίτι του και τραγουδούσε. Άλλά στο άντικρυνό διαμέρισμα καθόταν ένας πιανίστας ο Σινάρντι, ο όποιος γυμναζόταν τις ίδιες ώρες στο πιάνο του. Και μια τρομερή κακοφωνία άρχιζε τότε με το τραγοόδι του Καρούζο και με το πιάνο του Σινάρντι. Και ο μόν Καρούζο διεσέδαζε με αυτήν την ιστορία, αλλά ο Σινάρντι γινόταν έξω φρενών.

Όταν άντελήφθη ο Καρούζο πόσο πειραζόταν ο γειτόνας του από το τραγοόδι του, άρχισε επίτηδες να τραγουδάει δυνατώτερα. Μια μέρα ο Καρούζο είδε άξαφνα να μπαίνει στην κμαρή του ο πιανίστας. Άμέσως έλαβε στάση άμυνας γιατί ήταν βέβαιος πως ο Σινάρντι πήγαινε για καυνά...

Φαντασθήτε λοιπόν την έκπληξη του όταν αντί έχθρου είδε, το γειτόνα του συγκινημένο με το χαμόγελο στα χείλη να του προτείνει να του δώσει τα πρώτα μαθήματα μουσικής...

Έτσι, χάρις σ' αυτή τη σύμπτωση ο Καρούζο βρήκε τον αληθινό του δρόμο—το δρόμο της τέχνης που τον έδωσε και τον έπλούτισε.

Ο ΣΚΟΥΦΟΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΗΤΟΣ

Ο Κόμης ντε Σουσεξ δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς να έχη στο κεφάλι του παντού και πάντοτε το σκούφο του. Ποιά ήταν άραγε τα θέλητρα αυτού του σκούφου; Μήπως ο Κόμης φοβόταν τα ρεύματα; Ή μήπως φανταζόταν ότι του εύκόλυνε την χάνωση; Κανείς δεν έμαθε ποτέ την όρομή της ιδιοτροπίας του αυτής. Το γεγονός όμως είνε ότι έζητησε ως μόνη χάρη από την βασίλισσα Μαρίαν Στούαρτ να του επιτρέψει να φοράει διαρκώς το σκούφο του—έστω και ενώπιόν της. Και η άδεια έδόθη συνταχθείσα επί μεμβράνης και ύπογραφείσα από την καλήν βασίλισσαν...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

Πρό όλίγου καιρού έτελέσθη στο Λονδίνο ο γάμος του άγγλου μηχανικού κ. Τζών Κήν και της Ίταλίδος δεσποινίδος Λουίζας Μινιόρα.

Έπί έπτά δλοκλήρους μήνες πρό του γάμου των οι νεόνυμφοι συνιγντόταν τακτικά στα μεγάλα κοσμικά κέντρα της άγγλικής πρωτεύουσας, στους χορούς, στις έσπερες. Όσοι τους έβλεπαν τους έχαιροντο γιατί ήταν ένα ταιριασμένο ζευγάρι, αλλά άπορούσαν γιατί δεν τους έβλεπαν ποτέ ν' ανταλλάσσουν μια λέξη. Ή έκπληξη μάλιστα του κοσμικού Λονδίνου έφθασε στο κατακόρυφον όταν, ενώ είχαν γίνει γνωστοί οι έπιστοι άρραβώνες των, τους έβλεπαν να έξακολουθούν να έχουν άκόμα κι' οι δυο την ίδια βουβαύρα.

Έπί τέλους κάποτε έλθθη το μυστήριο. Ο γαμπρός δεν ήξερε γρη ίταλικά, επίσης κι' η νύφη δεν έσκάμπαζε ούτε λέξη άγγλικά.

Μά πως μπορείτε να ζήτε χωρίς να μιλάτε; ρώτησε μια με- ρα την Ιταλίδα ένας πολύγλωσσος κνίος.

Φαντάζεστε λοιπόν, απάντησε με χαμόγελο εκείνη, ότι έχει άνάγκη ο έρωτας από λόγια;

Και πράγματι το ζευγάρι αυτό είνε το πιο εύτυχισμένο του κόσμου. Συνεννοείται θαυμάσια με τη γλώσσα της άγάπης, ενώ αν μιλούσαν άλλη γλώσσα δεν θα μπορούσαν ποτέ να συνεννοηθούν. Όπως συμβαίνει με τόσα άλλα άντρούνα...

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οι περισσότεροι από τους μεγάλους άνδρες αγαπούσαν με τρέλλα κάποιον... έζω.

Ο Νεύτων είχε ένα σκύλλο, τον Ντιανν που τον έλάτρευε. Ο Ντιανν τόσο πολύ ασβόταν τις εφευρέσεις του ένδού του κυρίου που κάθε φορά που του τύχαινε εύκαιρία καταξέσκιζε με λίσσα τα χειρόγραφα του και κατά προτίμηση όσα είχαν γραμμένους πολλούς άσπνούς. Έννοείται ότι αυτό δεν έμπόδιζε τον Νεύτωνα να ένθουσιάζεται με την έξυπνάδα του σκύλλου του.

Ο Ματθαίος πάλι είχε μια μικρή μαϊμού που την αγαπούσε τόσο πολύ ώστε όταν τον ψόφησε πήγε να πεθάνει κι' αυτός απ' τη λύπη του. Κλείστηκε στην κμαρά του χωρίς να τρώη μιάν δλόκληρη βδομάδα και έβλαψε με λυγμούς σάν να του είχε τύχει η μεγαλύτερη συμφορά.

Ο Δουμάς, πατήρ, πιο πρωτότυπος απ' τους άλλους ήταν παραφορσός έρωτευμένος μ' ένα... γράκι, με το όποιο συχνότατα έκανε την εμφάνισή του στους δρόμους των Παρισίων. Το είχε δεμένο με μια μικρή αλυσίδα και σ' όλο των περίπατο για να μη φωνάζει το ένάιτε κρείς ψητό, απ' το όποιον πνίν βγή απ' το σπίτι είχε την πρόβλεψη να γεμίσει τις... πότες του.

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΤΟΥ ROBERTO BRACCO

Ο κ. Ροδόλφος Μούρτε, τον όποιον δεν είχα την τιμήν να γνωρίζω, μου είχε γράψει και μου εξητούσε συνέντευξιν. «Επιθυμούσε να με συναντήσει για μία καλλιτεχνική υπόθεσιν.» Μου έλεγε στο γράμμα του, ότι ήταν γεροναός αλλά έλάτρευε την Ιταλία και την φιλολογία της. Τό ύψος όλου του γράμματος ήταν τόσο ευγενικό πού του απήντησα, ότι θα τον περιμένο τη μεθεπόμενη στις 5 το απόγευμα στο καφενείο του Γκαμπριόν. Έπληγα παράται στην ώρα μου, κάθησα στη συνηθισμένη μου θέση και σε λίγο είδα να μπαίνει ένας νέος ξανθός και λεπτοκαμωμένος, μετρίου αναστήματος και ντυμένος κομψά αλλά και με αλότητητα. Τον είδα να ψάχνει στα τραπέζια, εκάταλα πως ήταν ο κ. Μούρτε και τον εφώναξα.

Μετά τα τυπικά πρώτα λόγια του είπα:
— Δοιπόν είμαι στάς διαταγές σας. Περί τίνος πρόκειται;
— Δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Έσα — έσα το μετάνοισα πού σάς ενόχλησα.

— Γιώ πέστε να δούμε.
— Έχω γράψει κάτι Ιταλικά. Από πολύ μικρός είχα τη μανία να καταγίνωμαι με τη φιλολογία. Γράφω δηλαδή για να περνά την ώρα μου. Γι' αυτό κάνω πολλές φορές καυγάδες με τη γυναίκα μου όταν καμιά φορά εν άγνοιά μου στέλνει τίποτε δικό μου σε καμιά βρολινέζικη εφημερίδα.

— Όποτε έστε παντρεμένος;
— Απο όκταετίας!
— Παντρεστήκατε πολύ μικρός;
— Ναι. Είκοσι χρόνων.
— Και η γυναίκα σας είναι γεροναία;
— Ως το κόκκαλο. Δεν μπόρεσε ποτέ να μάθω μία λέξη-Ιταλικά. Και γι' αυτό ακριβώς έγραφα στη γλώσσα σας κάτι πού δε θάθελα ποτέ να το διαβάσει.
— Μυθιστόρημα;
— Όχι! Μία κομωδία μονόπρακτη. Μία φάρσα μάλλον...

— Και ό τίτλος της;
— Η «Αντίζηλος».
— Ω! «Ω! είπα με γέλιο να ένας τίτλος πού μου δίνει ύποψίες.
— Κ' η ύποψίες σας δεν είναι καθόλου άδικες. Είναι μία κομωδία πού την έχει εμπνεύσει η πραγματικότητα. Η «Αντίζηλος» είναι ακριβώς η αντίπαλος της γυναίκας μου.

— Τι λέτε!
— Ναι. Και γι' αυτό δεν πρέπει να διαβάσει το έργο μου.
— Όταν τόγραφα, της διηγόμουν έντελώς άλλην υπόθεση. Είχε πεισθή ότι γράφω τραγωδία.

— Και σκεφθήκατε να παίξετε εδώ την κομωδία σας;
— Δεν σάς το κορώβι. Θα το επιθυμούσα πολύ, αλλά μόνον αν σε 15 μου έλέγατε ότι πράγματι κάτι αξίζει. Αλλά, έννοείται, τζονμί μου δε θα φανή...

— Συμφωνώ. Θα διαβάσω το έργο σας προσεκτικά και θα σάς πω ειλικρινώς τη γνώμη μου.

— Σας ευχαριστώ με την καρδιά μου.
— Έβγαλε από τη τσάκετά του κάτι χειρόγραφα, τά όποια μου έδωσε. Για να τού δείξω τό ζήλο μου έριξα μία ματιά στη διανομή του έργου και τού είπα:

— Μά καλά! Μόνο ένας γυναικείος ρόλος υπάρχει;
— Ναι άπάντησε. Ο ρόλος της συζύγου.
— Και η σύζυγος αυτή, είναι ή δική σας;
— Φυσικά.
— Και η αντίζηλος δεν φαίνεται στη σκηνή;
— Α! όχι! Δεν εμφανίζεται καθόλου. Θα ήταν δύσκολο να βγίη στη σκηνή... Ένα αυτοκίνητο! Η αντίπαλος της γυναίκας μου, άγαπητέ Κύριε, είναι τό αυτοκίνητό μου.

— Τά είπα αυτά χωρίς να γελάσει.
— Αστενέσθε, τού είπα.

— Αλλά εξακολουθούσε να μιλάει σοβαρά και να μου εξηγίη τό πρόγραμμα:

— Στην κομωδία αυτή ή αντίζηλία είναι κάτι χονδροειδές και άστειο πού θα κάνει τό κοινόν να γελάσει. Στην πραγματικότητα όμως τό πρόγραμμα είναι πολύ σοβαρό.

— Αλήθεια;
— Αληθέστατα. Την γυναίκα μου τη λατρεύω. Αλλά άμέσως ύστερα άπ' αυτήν λατρεύω τό αυτοκίνητό μου. Ξέρω ότι αυτό ίσο-

δυναμεί με άπιστίαν στη γυναίκα μου γιατί όλο τον καιρό πού άφιερώνω για τό αυτοκίνητό μου τον κλέβω άπ' αυτήν. Αλλά ό-μολογώ ότι δεν θα μπορούσα να τό παραιτησω. Είμαι σάν εκείνους τούς άντρες πού άγαπούν ειλικρινώς δύο γυναίκες συγχρόως,

τη νόμιμη και την φίλη τους. Η πρώτη είχε τίμια, ή άλλη ή είχε ή δύν είχε. Έσείς, πού έχετε πείραν ξέρετε ότι ή άγάπη πού έμεινε για τό γυναίκα του διατηρεί όλη της την ένταση και όλη της τη θερμότητα, έφ' όσον δεν βρίσκει έμπόδια στην άλλη άγάπη του προς την φίλην. Αυτή είναι κ' ή δική μου περίπτωση. Σοφεία για τό αυτοκίνητό μου χρήματα πού θα έφερει να έδεύω για τό γυναίκα μου. Της τό κρατώ κρυφά ότι είμαι ιδιοκτήτης ενός περιήμου αυτοκινήτου, με τον ίδιο τρόπο πού θα έχωρθε ένας άλλος σύζυγος την ύπαρξιν της φιλενάδας του. Φεύγω από τό σπίτι με χίλιες προφάνειες για να πάω ν' άπολαύσω τον λιγγο της ταχτήτος. Και σάς βεβαίω ότι τά έσχώ όλα μπροστά στην ύπαρξιν μου. Στην ήδονή, στο μεθύσι πού μου χαρίζει ή δυνατή μηχανή μου. Ξεχνώ πως είμαι παντρεμένος, πως στο σπίτι με περιμένει μία γυναίκα όμορφη, καλή, πιστή και άφοσιωμένη. Ξεχνώ πως αν μία από τις λιγγωδείς κοούρες μου πού με μεθύουν σκοταδία, ή δυστυχισμένη αυτή ύπαρξιν θα τρελλαθή. Και είμαι ύποχρεωμένος να της τό κρατώ κρυφά. Γιατί ή γυναίκα μου έχει έντελώς αντίπε γούστα. Μισεί τό αυτοκίνητο.

— Αν ύποπτευόταν μόνο ότι έχω ένα αυτοκίνητο, θα πέθανε άπ' την τρομάρα της. Και θα προτιμούσε να την προδώσω με μία πραγματική έρωμένη, αλλά χωρίς ρόδες και μπενζίνα. Πρέπει να είπα, ότι ή άνάγκη αυτή της μυστικότητας άξάνει την άπόλασή μου. Ξέρετε ότι κάθε τι πού είναι άπηγορευμένο είναι και πειό επιθυμητό. Όταν κάθουμαι μόνος μέσα στο αυτοκίνητό μου νοιώθω πως είμαι ό ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Και όταν μονάχος, κρτώντας τό τιμόνι οδηγώ κατά τό κέρι μου τό αυτοκίνητό μου, περνάω σάν άστρατή μέσα από τό διάστημα. Ω! τότε αισθάνομαι πως είμαι ό κύριος του κόσμου τούτου, ισχυρός σάν τον διάβολο και μεγάλος σάν τό θεό.

Μιλώντας έτσι, ή φωνή του έτρεμε και τό πρόσωπό του είχε γίνει κόκκινο από την έξωση. Είχα μπροστά μου προσωποποιημένο τό άσχετητό πάθος.

— Δε θα μπορούσατε, τον διέκομνα δειλά να βάλετε κάποια τάξη στα πράγματά σας, άν νομίζετε ότι διακινδυνεύετε τη ζωή σας μ' αυτές τις τρελλές κοούρες;

— Όχι!

Τόν κυττούσα με άπορία. Ήταν τόσο νέος και τόσο λεπτοκαμωμένος πού τά λόγια αυτά δεν τά περιέμενε ποτέ να τ' άκούσης άπ' τό στόμα του.

— Άς γυρίσουμε στην κομωδία μου, μου είπα τέλος. Σαντζάρ σ' αυτήν, τη ζήλεια της νομίμου συζύγου πού άγνωστε την ύπαρξιν τό αυτοκινήτου του άντρα της, και της μπαίνουν ψύλλοι σ' αυτά με τίς άδικαιολόγητες άπουσίες του και τέλος πιστεύει ότι έχει μαν άνταπαλόν. Αχ! είναι ή κυρία γραμμή του έργου. Έχω βάλει, έννοείται, έν τώ μεταξύ διάφορες κομικές σκηνές και επεισόδια, τών όποίων θα μ' ή πτε σε; την σκηνική αξία.

Μου έδωσε τη διεύθυνσή του, δώσαμε τά χέρια και χωριστήκαμε.

Τό άλλο πρωί πού έδιάβαζα την κομωδία του Ροδόλφου Μούρτε, γελοῦσα μόνος μου. Όταν τέλειωσα την άνάγνωσιν, χωρίς να έχω καιρό τού έγραψα τη γνώμη μου. Στο όρόμο πού πήγα για να ταχυδρομήσω τό γράμμα του, άγόρασα μίαν εφημερίδα μ' άνοίγοντάς την, τά μάτια μου έπεσαν άσφρα σε μίαν είδηση τυπωμένη με μεγάλα γράμματα: «ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ-ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΛΗΘΟΥ».

«Χθές τό απόγευμα από τό ύψος τού Σκουταρι, επί της όδου Στ' άνο-Σορέντε, ένα αυτοκίνητον κατεκρημνίσθη εις τους βράχους, όρημα-σθέν. Ο άσφίρ δειν έφράθη. Έπαι-θεται πως έκρημνίσθη στο βάθος της φάραγγος έθρον φοικιτόν θάνατο! Τό θύμα είναι κάποιος γεροναός πού κατοικεί με την γυναίκα του σε μία βίλλα σ' ένα περίχωρο».

Επ' άγωνα! Δεν ήπικρε ή φηβολία ότι έπρόκειτο περί τού Μούρτε. Τά χέρια μου έτρεμαν κ' έσφιγγαν νευρικά τό χειρόγραφο πού άμεινον νέου...

Σε μίαν έβδομάδα έπειτα από πολλούς διαταγματός άπεράσους κ' έστειλα στη χίρα τού μακαρίτη Μούρτε, την «Αντίζηλο» πού της άρπαξε από την άγκαλιά της τον άνδρα της, σάν την πιο διεφθαρμένη έρωμένη!...

Επίστεψε ότι γράφω τραγωδία...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Η καταγωγή του. Μαζί με τούς πειρατάς. Από πού τό ένομα Μιαούλης. Τό έπιχειρηματικό μυαλό τού μέλλοντος ναυάρχου. Μιαούλης και Νέλσον. Ένα ναυάγιο. Οι Ρωσσοφιλοι πρόκριτοι. Ένας συναγεμής στην Ύδρα. Η ναυμαχία μ' ένα Γαλλικό καταδρομικό. Οίονοσία και καπνισμα. Ο χαρακτήρ τού Μιαούλη κλπ. κλπ.

Ο πατέρας τού μεγάλου ναυάρχου της Έπαναστάσεως Άνδρέα Μιαούλη λεγόταν Δημήτριος Βώκος και ήταν από την Εύβοια. Είχε όμως μεταναστεύσει, νέος ακόμα, στην Ύδρα, όπου παντρεύτηκε τρεις φορές κ' άπόκτησε, κ' από τούς τρεις γάμους του, έξη παιδιά και δύο κορίτσια. Από τόν τελευταίο τον γάμο με την Άννα, τη χίρα τού Άνδρέα Βόκα, γεννήθηκε κ' ο Άνδρέας. Δε ήταν ακόμα δέκα χρόνων ο Άνδρέας, όταν πρωτοπαρ' ά-γισσε με τό καράβι τού θείου του Γεωργίου Στύπα, με τό όποιο ταξίδεψε τέσσερα δόκλιηρα χρόνια.

Την εποχή εκείνη οι πειρατά, Έλληνες, Άλγερινοί και άλλοι, κυριαρχούσαν τό Αιγαίο κ' όλη σχεδόν την Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου. Ξακουστοί μέσα σ' αυτούς ήταν ο Άνδρουτσός κ' ο Γαλιόπουλος. Τότε κ' ένας φίλος τού νεαρού Άνδρέα, ο Μανώλης Κατσημάλης, νέος κ' αυτός, κ' ένθουσιασμένος από τά κατορθώματα των πειρατών αυτών, άρπάξε τό καράβι τού πατέρα του, καταπάρηκε μαζί τους κ' άποδό ξεμύαλσε και τόν Άνδρέα και τον έπηρε στο καράβι του, άρχισε τις πειρατείες στα παράλια της Αίγης.

Ο Άνδρέας δεν ήταν ακόμα τότε δεκάξη χρόνων. Δεν έμεινε όμως πολύ με τό φίλο του Κατσημάλη και σε λίγο αναγκάστηκε στην Ύδρα. Από εκεί με τό καράβι τού πατέρα του πού τό διακόφει ο άδελφός του ο Άντώνης έφυγε για τη Χίο. Μα άν άρχισε να σκοταδίζη με τόν άδελφό του, τόν έδειρε, πούλησε τούς κότες του τό φορτίο τού καραβιού κ' άγό-ρασε ένα κορμικό καράβι πού λεγόταν «Μιαούλη», άπ' όπου πήρε και τόνομα Μιαού-λης, τό όποιο άντικατάστησε τό πατρικό του καράβι Βώκος.

Όταν αναγύρισε στην Ύδρα, ναυαλώθηκε με τό μεταφέρη καλαμποκιού στη Βενετία μά, άπ' εκεί πού στη Βενετία, τράβηξε για τό Γένη, όπου πούλησε τό καλαμποκίον σε πολλά συμπερούσα τιμή. Από τό ποσό αυτό κρά-τησε τό κέρδος και τό υπόλοιπο τά γύρισε σ' ένα φορτηγό του. Μ' αυτά τά λεφτά ο Μιαούλης έγινε ανεξάρτητος κ' έτσι μπορούσε στο ήλι να ταξιδεύη για λογαριασμό του.

Όσο από πέντε χρόνια πήγε στη λίμνη της Εύβοίας, όπου κ' έναυπήγησε τη «Σαί-πα» ένα καράβι τεσσσερεσήμισιν χιλιάδων κοιλών. Με τό καράβι αυτό ταξίδευσε όχτώ δόκλιηρα χρόνια κ' έκέρδισε μεγάλα ποσά. Τότε γύρισε και στόν πατέρα του όσα λεφτά πού είχε φάει όταν ήταν ακόμα πολύ νέος. Σ' ένα πούλησε και τη «Σαίπα» στόν άδελ-φό του τού Θεοφάνη κ' άγόρασε από την Νεά-πολη ένα βρικόμο δέκα χιλιάδων κοιλών, με τό οποίο ταξίδευε πέρ' από τό Γιβραλτάρ κ' άρχισε ως την Λισαβόνα, μεταφέροντας φορτία σταυρού. Τέτοιο κατόρθωμα για πρώ-τη φορά σημειώονταν σ' ένα χρονικό τού Ύ-δρα, σ' ένα ναυτικό.

Σε λίγο άφού παρέδωσε τό βρικόμο αυτό στην γυναίκα τού Άντωνίου Μπίκο, πήγε στη Βενετία, όπου κατεκεύευσε ένα καράβι μετρητικώς 18.000 κοιλών.

Την εποχή εκείνη 1802, ο Μέγας Ναπολέων είχε έκστρατεύσει στην Ισπανία, την όποια είχε καταλάβει σχεδόν δόκλιηρη. Οι σύμ-μαχοι των Ισπανών Άγγλοι είχαν άποκλείσει με τό στόλο τους, τόν όποιο διοικούσε ο ένδοξος ναύαρχος Νέλσον, τά Ισπανικά καράβια, για να έμποδίσουν την τροφοδοσία τό Γαλλικού στρατού. Οι Γάλλοι τούς όποιους έμάστιζε ή πεύνα, άγόραζαν όσα όσα τό στρατό είχε καραβιού πού θα μπορούσε να φτάσει ως αυτούς. Τό καράβι ήταν μεγάλο, μά κ' ο κίνδυνος ακόμα μεγαλύτερος. Ο Μιαούλης όμως, άνηψώντας τόν κίνδυνο, κατόρθωσε να ξεφυγή από τόν Αγγλικό στόλο, να μη μέσσει στο Κάδιξ και να τροφοδοτήσει τούς Γάλλους. Όταν έφθινε όμως, τό καράβι του συνελήφθη από τούς Άγγλους μαζί μ' όλο τό πλήρωμα. Ο ναύαρχος Νέλσον ζή-τησε τότε να τόν ιδί, μά τόσο άφορη ήταν ή σκαι πού τήρησε ο Μιαούλης μπροστά του, τόσο τό θάρρος του και ή έτοιμότητά του, ότε ο μεγάλος Άγγλος ναύαρχος, έπιτιμώντας τόν μέλλοντα Έλληνα ναυαγό, τόν άφησε ελεύθερο άντι να τόν κρεμάσει.

Το 1804, είχε φορτώσει για λογαριασμό του φορτίο σταυρού από την Πάλη. Όταν έφθινε στην Αργαζία όπου έπρόκειτο να τό που-λήσει, έμαθε ότι θα κέρδιζε περισσότερα άν τό πουλούσε στο Κάδιξ. Μά ο πόντος καιρό από την κακοκαιρία, άπόπλευσε για τό Κάδιξ. Ο Μιαούλης άνεμος τόν άναγκάζει επί έξη δόκλιηρες ημέρες να περιπλανιέται. Κοντά στην Ταρifa, λόγω της ομίχλης τό πλοίο προ-σέκοι και κόλλησε σ' έναν ύφαλο πού νόμιζαν ότι τόν είχαν πιάσει τους. Ύστερ' από χίλια βάσανα κατόρθωσαν να τό

εξακολλήσουν και να τό στρέψουν με κατεύθυνση πάλι προς την Αρ-γαζία. Μά οι τρύπες πού είχαν άνοίξει από τη σύγκρουσι έμπα-ζαν ένα σωρό νερά. Ο Μιαούλης κατάλαβε τότε ότι ήταν άδύνατο να γυρίσουν στην Αργαζία, γιατί, πολύ πριν φτάσουν τό πλοίο θα βυθιζότανε. Τότε άποφάσισε να ρίξει τό καράβι στην άντικρινή έρημη άκτή της Ισπανίας. Στην άκτή όμως αυτή ύπηρχε άλλος ύφαλος, όπου προσέκρουσε και πάλι τό πλοίο και βυθίστηκε. Τό πλήρωμα κατόρθωσε να σωθή με μία βάρκα και να φτάσει στην Αργαζία. Μεταξύ τού πληρώματος ήταν κ' ο πρωτότοκος γιός τού Μιαούλη, ο Δημήτριος, πού για πρώτη φορά ταξίδευε.

Από την Αργαζία ο Μιαούλης και τό πλήρωμά του έφυγαν με τό καράβι τού Ύδραίου Άντώνη Τούκα. Κι' ο μέν Μιαούλης βγήκε στο Λιβόρνο της Ιταλίας, τό πλήρωμα όμως έγύρισε στην Ύδρα.

Από τό Λιβόρνο ο Άνδρέας Μιαούλης τράβηξε για τη Γένοβα, όπου είχε ένα φίλο έμπορο. Σκόπευε να τόν παρακαλέσει να τόν βοηθήσει για ν' άγοράσει τό ύλινό πού τού χρειαζόταν για να ναυ-πηγήσει καινούργιο καράβι στην Ύδρα. Κατά προτροπή όμως τού έμπορου αυτού ο Μιαούλης άγόρασε στη Γένοβα ένα καράβι 9.000 κοιλών. Τό ποσό με τό όποιο τό άγόρασε τού τό προσέφερε μόνος του ο φίλος του.

Κατά τό 1807 οι πρόκριτοι της Ύδρας, οι όποιοι ήταν Ρωσ-σοφιλοι είχαν καταδιώξει κ' είχαν έξορίσει στόν Πόρο τόν προύχοντα τού νησιού καπετάν Γιώρ-γη Βούλγαρη, επειδή ήταν αντίθετος φρονιμά-των. Ο Μιαούλης πού, για τόν ίδιο λόγο, κατε-διώκετο κ' αυτός από τούς προκρίτους, δεν έ-χασε καιρό και, γυρίζοντας στην Ύδρα, πέρασε από τόν Πόρο και πήρε μαζί του τό Βούλγαρη. Μόλις έφτασαν στην Ύδρα, βγήκε έξω κ' άρ-χισε να σημαίνει τη μεγάλη καμπάνα της Ιστο-ρικής Μονής της Παναγίας (Μοναστηριού) πού σώζεται και σήμερα στο λιμάνι τού νησιού. Οι Ύδραιοι, άκούγοντας την καμπάνα, μαζεύτη-καν ένοπλοι, και με τιμές και ζητωκραγές τούς δέχτηκαν πάλι στο νησί τους, στο πείσμα των Ρωσσοφίλων προκρίτων.

Κατά τό 1811, ο Μιαούλης ταξιδεύοντας με φορτίο σταυρού στίς άκτές της Ιταλίας, συνήν-τησε ένα γαλλικό καταδρομικό, τό όποιον ήθελε να τού πάρη τό ατάρι. Ο Μιαούλης δε δέχτηκε ένα τέτοιο πράγμα και ναυμαχία άρχισε μεταξύ τού μεγάλου γαλλικού πολεμικού και τού μικρού όδραϊκού καραβιού πού βάστηκε μόν ήμέρα δόκλιηρη. Οι γάλλοι είχαν διαλαρώσει τό καρά-βι τού Μιαούλη και προσπαθούσαν να τό κυριεύ-σουν μπαίνοντας σ' αυτό από τό μέρος της πρύ-μης. Μά ο Μιαούλης με τό σπαθί στο χέρι στε-κόταν άπάνω στο κατόρθωμα, ένεδύσθηκε τούς ναύτες του κ' άπέκρουσε τις άλλεπάλληλες επιθέ-σεις των Γάλλων, ενώ συγχρόως τά δύο κανό-νια της πρύμης τού καραβιού του έριχναν άδιά-κοπα, άπαντώντας στις άλλεπάλληλες όμορφο-τες των τηλεβόλων τού Γαλλικού πολεμικού. Όταν νύχτησε πάλι ο Μιαούλης κατόρθωσε να σωθή, φαίνεται δε πως τό Γαλλικό βυθίστηκε γιατί δε φάνηκε που-θενό την άλλη μέρα.

Ο Μιαούλης εξακολούθησε τά ταξείδια του ως τό 1816, όποτε άποτραβήχτηκε στην Ύδρα όπου άρχισε να έμπορεύεται άποικιακά. Ως τ' 1819 ο Μιαούλης έπαινε και κλπινε όπερβολικά. Μά την εποχή εκείνη άρρώστηκε και άναγκάστηκε να ρίξει στην Αθήνα όπου ο όνομαστός γιατρός Άβραμιάτης, άφού τόν έθεράπευσε τού επέβαλε ειδική διαίτα και τού άπαγόρευσε τό ποτό και τόν καπνό. Από τότε μέχρι τού θανάτου του ούτε καπνισ, ούτε ήπια ποτέ του. Συχνάόντανε μάλιστα τούς μεθύουσας.

Ο Μιαούλης ήταν δίκαιος και τιμωτάτος στίς συναλλαγές του, έπαικτες στίους ύποδοστέρους του, γενναίος και ρηφοκίνδυνος. Ήταν όμιλιτικός και άπλόικος στούς τρόπους του. Παντρεύτηκε νεώτατος, κατά τό 1798 με την κόρη τού Ύδραίου Παπα-Γιάννη Μπίκου, την Ειρήνη κ' άπόκτησε έξη παιδιά κ' ένα κορίτσι.

Αχ! είναι σε λίγες γραμμές ή ζωή τού Ύδραίου θαλασσομάχου ως τό 1821, ο όποιος μόλις έξερράγη ή μεγάλη Έπαναστάσις έσπευσε να συμμετάσχει και να καταπλήξει δόκλιηρη τόν κόσμο με τά μεγάλα κ' ήρωικά του κατορθώματα.

Ο Ιστορικός

Ο Άνδρέας Μιαούλης επί του πολεμικού του πλοίου.

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Έστωτε δι' εν έτος... Δρχ. 130 9 'Αγγλίας-Αιγύπτου... Λίρα 1
Έστωτε... Φρ. 130 8 'Αμερικής... Δολλ. 5
Αι έξαμνοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον
ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2,50

Δημοσιεύσεις ό στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτεροι συμ-
φωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικός αντιπρόσωπος του „Μπουκέτου” εν 'Αμερική
H. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

(Τό τρίδαχμον δικαίωμα κρισεως γιά τόν στίχον γίνεται από τόνδε
πεντάδαχμον, όπως και τόν πεζόν. Δύνανται νά στέλνουν οί αναγνώσται
όσο και περισσότερα ποιήματα).

Π. Μ. α. ρ. α. κ. η. Τό ποιήμα σας δείχνει πώς άι διαβάστε συγχρόνως ποι-
ητάς μας και άν επιμεληθήτε περισσότερο τόν στίχο σας θά γράψετε χα-
ριτωμένα ποιήματάκια. Προς τό παρόν λοιπόν γράψετε, στείλτε, και
στέλνεται μας καμιά φορά. Πα ρ ε ι α ν Ζ α φ ε ρ ο υ - Α ρ ε τ ο -
π ο υ λ ο υ, Δάριον: Τό συνεταιρικό σας «έργον», δέν συνδυάζεται
ούτε υπό διπλό, άλλ' ούτε κύν και υπό άπλό «δικαιώματος κρισεως».
Φι λ ό τ ι - Γ ω α ν ν. Γ ρ α τ ο ύ ρ α ς. Τό ποιήμα σας ή «Γυ-
ναίκα» πολύ διδακτικό. Τό
δημοσιεύουμε γιά νά εκδιηγηθώ-
με τό παγάνλιον όρσων φθλόν
και μάλιστα την άρεσιεσάτην
Εύαν.

Κάλλιο θά ήτο ή γυναίκα,
στόν κόσμο νά μή γεννηθή,
παρά πώς έγινε και υποφέρει
και εξ αίτίας της, ό άνδρας
[πό πολύ.

Κάλλιο νά μή γινόνταν ή γυ-
ναίκα,
κι' ως έζοσε ό άδάμ στην μο-
ναξιά,
παρά πώς έγινε γιά συν-
τροφία του
[από την ίδια του πλευρά.

Κάλλιο νά μή γινόνταν ή γυ-
ναίκα,
πού κι' ό άδάμ δέν θά έρωγε
[από τό μήλο
και έτσι οι άνδρες θά περνού-
σαν φί' α
[από θενάχαν τόν θεό σάν
[πρώτο φίλο.

Γιατί άν έλλειπε εκείνη,
νά διή τό μήλο και νά τρέξη
[νά τό κόψη
ούτ' ό άδάμ είχε όρεξη νά
[φάη
ούτ' ό θεός κατάρα νά του
[δώση.

Πραγματικώς δέν έπρεπε νά
[γίνη
αυτή που μόλις γίνηκε, έγιν'
[αίτια,
γιά νάπολαύση γλώσσα ενός
[μήλου,
νά παρυσίση, και τόν άνδρα
[ό άμαρτία.

Αφού όμως έγινε, ό συμ-
[φοράμας!
έπρεπε νά ναι από δαδι
[όστε με πρώτη εξαψη
[θάχε
νά νάβη και νά γίνεται στα-
[χτί.

Μ α ν ω λ η ν 'Α λ ε ξ έ ο υ, Πειραιά : Τό ποιήμα σας πούν καί,
και τό δημοσιεύουμε έδώ :

ΓΕΛΑ ΠΑΛΙΑΤΣΟ...

Γέλα παλιάτσο... Στη ζωή αδελφία σου είμαστε όλοι,
αδελφία που μιά γέννησε μιά μάνα και μιά μοίρα.
Παλιάτσους παριστάνουμε, είτε φτωχοί διαβόλοι,
είτε ντυμένοι στά χρυσά, σ' άτίμητη πορφύρα.

Αν τη χαρά εσύ πουλάς γιά τό μικρό ψωμί σου
και τό θλιμμένο γέλιο σου ό κόσμος σου πληρώνει,
μή τό θαρρείς ταπεινώση, μή τό θαρρείς ντροπή σου
πόσους παλιάτσους βασιλείς δέ κρύβουνε κι' οί θρόνοι;

Μιά κομωδιά παίζουμε—ποιός ξέρει—ίσως και δόγμα
κι' είσαι καλότυχος εσύ με τόν λαφρύ σου ρόλο
δέν έχεις λόγια ψεύτικα κι' υποκρισίας κλάμα
κι' ούτε φαρμάκι στην καρδιά και στή μητιά σου δόλο.

Με λίγες πόδες κομικές και τουήμπες στον άέρα,
τελείωσε όλη σου ή δουλειά στήν άγρια βιοπάλη
κι' άν σου έρθη άξαφνα στο νου νά πάψης κάποια μέρα,
«όχι» κανείς δέ θά σου πη. Ένώ έμετε οί άλλοι...

Αχ! είμαστε νευροπάστα δειμένα σ' ένα νήμα
που άθέλητα χορεύουμε στο κάθε τραβηγμά του!
κι' είν ό χορός μας άχαρος άπάνω σ' ένα μνήμα,
μνήμα που χάσκει βάραθρο και μαθρο τ' άνοιμά του!

Γέλα παλιάτσο... Στη ζωή αδελφία σου είμαστε όλοι,
αδελφία που μιά γέννησε μιά μάνα και μιά μοίρα.
Παλιάτσους παριστάνουμε, είτε φτωχοί διαβόλοι,
είτε ντυμένοι στά χρυσά, σ' άτίμητη πορφύρα.

Ο δοι π ό ο ρ. Μας γράφετε : «Παρακαλώ νά μου άπαντήσετε εις
τό ψευδώνυμόν μου, τό όποιον γράψατε νά σας στείλω χιήματα
προς έγκρισιν». Δικαίωμα όμως προς κρίσιν του συνημμένου ποιήματός
σας δέν μας στείλατε... Όσο γιά τό ψευδώνυμό σας, τό σεβόμεθα, βί-
πετε, και χωρίς νά μιά άποστείλετε χιήματα προς τούτο. Σέ ν ο ι,
Θεσσαλονίκη. Σήμερα, βλέπετε, άπαντουμε στο γράμμα σας της 23 'Ιε-
νουαρίου. Ότε θά άπαντήσαμεν, έπομένωμεν, και εις τό προηγούμενόν
σας γράμμα. Α. Σ ο λ ω μ ό τ.

Έχετε κάποια σατυρική φί-
ρε, την όποιαν πρέπει νά καί-
λιεργήσετε. Όσοδήποτε δη-
μοσιεύουμε έδώ τό παρακάτω
δύο ποιήματά σας, τό μόνον κα-
τάλληλα γιά τό «Μπουκέτο»
άπ όσα μιάς στέλνετε.

ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΚΗΠΟ

Μεσ' στις τόσες πρασιναδες
π' άλλου έκοβαν βολάντες
πρίγκιπες και πρίγκιπιδες
βλέπεις πού μόνον νταντά-
δες...

Αλλοτ' έβλεπες δώ πέρα
βασίλειον άλουργίδες
τις δικές μου δέ άρδες
τόρα βλέπεις όλη μέρα
Και σέ τούτη δώ την γή
πού την χάραζε σπιρούνι
τόρα γώ με τό ματσούδι
φτιάχνω έναν φανούλη...

ΠΟΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΥ

Αν τό γέλιο μου χαρίζω
και σέ κείνη π' αγαπώ
όμως μέσα μου πονώ

Πάντα σκέπτομαι μπροστά
[της
σάν τό σκλάβο νά σταθώ
νά της πώ τό σ' αγαπώ.

Μά φοβούμαι μή γελάση
μή νομίση πως κι' αυτό
είν' σάν όλα χωρατό...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις κα-
λήν τιμήν παλαιά βιβλία δια-
φόρου έλης και όλόκληροι βι-
βλιοθήκαι. Είδου ποιητική γρά-
ψατε στα γραφεία μας, Λεκά.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

από κληρονομία του Μεγάλου λαχείου είχε αυτότελής

από κληρονομία του Μεγάλου λαχείου είχε αυτότελής

ΚΕΡΔΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

	πρός	Δραχ.	2.000.000
1	>	>	41.000
1	>	>	300.000
1	>	>	200.000
1	>	>	100.000
1	>	>	80.000
1	>	>	50.000
1	>	>	40.000
1	>	>	30.000
1	>	>	24.000
1	>	>	20.000
1	>	>	13.000
1	>	>	12.000
1	>	>	10.000
1	>	>	10.000
10	>	Δραχ. 8.000	80.000
10	>	>	7.000
15	>	>	6.000
15	>	>	5.000
25	>	>	4.000
60	>	>	3.000
100	>	>	2.000
750	>	>	800
4.000	>	>	204
5.000	>	>	5.500.000

ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ

Δραχ. 5.500.000

από τις κερδίζων εις μίαν Κλήρωσιν ως εκ του συστήμα-
τος κληρονομίας των κερδών, πλείονα του ενός κέρδη λαμβάνει
από την ταύτα.

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Από τον γραμμάτιον διαιρείται εις 4 τμήματα πουλούμενα αντί 50
παραχρησάται δικαίωμα εις τό τέταρτον των ως άνω κερδών.

ΥΓΙΕΙΑΝ ΣΑΣ;

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

Με βάσιν τά συστατικά του ΣΙΔΗ-
ΡΟΥ, ΚΙΝΑΣ κλπ. συνιστάται από
τούς ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΛΟΥ, δια πάντα
άναρρωνύοντα οργανισμόν και ειδι-
κώς δια τας ΧΛΩΡΩΤΙΚΑΣ ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΙΑΔΑΣ, ΑΝΑΙΜΙΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙ-
ΣΜΟΥΣ κλπ.

Ανοίγει την όρεξιν και δίδει ΔΥ-
ΝΑΜΙΝ, ΖΩΗΝ και ΥΓΕΙΑΝ.

ΓΙΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Γενικός Διευθυντής. Έπί δεκαετα-
τίαν Έπιμελητής της Ιδιαιτέρας Κλι-
νικής του Καθηγητού κ. Γεωργίου Φω-
τεινού. Δέχεται καθ' έκαστην Όδόν
Κεραλληνίας 15α.
Όροι 8-10 π.μ. και 4-6 μ.μ.

ΓΙΩΝΑΝΟΤΤΑ

(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαρή τριχών.—Ανωτέρα όλων.

Απολύτως κατανάλωσιν παντού διότι είνε στιγμαία, είνε
άβλαβής, είνε εύθηνή.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΛΟΡΕΑΝ

Απολυτοκράτορος δια-
φορου βιβλίων.

ΕΚΔΑΚΗΣ & ΣΙΑ
25—ΑΘΗΝΑΙ

„NARCISSE”

(ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ)

Η τελειότερα χρέμα δια την ύγεια
και όμορφιά του δέρματος.
Πωλείται εις όλα τά Καταστήματα
Νεωτερισμών και κεντρικά Φαρμακεία.

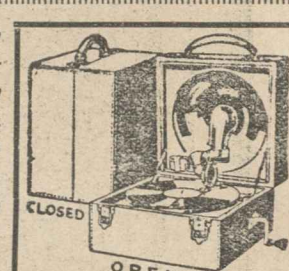
ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ DECCA

Τό ΝΤΕΚΚΑ εύρίσκεται εις την
πρώτην γραμμήν των φορητών γρα-
μοφώνων του κόσμου. Είνε τοιούτων
διαστάσεων και τόσον ελαφρόν ώστε
ήμπορείτε νά τό μεταφέρετε παντού
εύκολώτατα, επίσης έχει μιά καθαρά
φωνή σάν τά πολύ μεγάλα και πολύ
άκριβα γραμμόφωνα. Ακούσατέ το πριν
άγοράσητε ένα γραμμόφωνο.

Πωλείται εις όλα τά κεντρικά
καταστήματα μουσικής

THE DECCA

Τό φορητόν γραμμόφωνον.
Κατασκευή έργαστασίον ΝΤΕΚΚΑ
2, Wership Street
LONDON, England E. C. 2.

9 ΣΧΗΜΑΤΑ, 2 ΜΕΤΕΩΗ

Ζητήσατε εικονογραφημέ-
νον κατάλογον και πληρο-
φορία παρά του άντι-
προσώπου δια την Ελλάδα

ΣΥΜΕΩΝ Χ. ΚΟΥΝΚΑ
23 Μεγ. 'Αλεξάνδρου
— ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ —

ΔΙΑ ΜΙΑΝ
ΓΥΝΑΙΚΑ
ΤΟ „TAKY”
Είνε μιά πο-
λύτιμος ά-
νακάλυψις

λέγει ή Δις Ρακέλ Μέλλερ.

«Ηκουσα πολλάκις νά όμιλούν περί
του Τάκν, της άρωματισμένης αυτής
κρέμας, την όποιαν μεταχειρίζονται
όπως βγαίνει από τό σωληνάριο, και
έβαλέρην έντός 5 λεπτών τις τριχές
και τά περτά χνούδια. Ως φρόνιμη
γυναίκα δέν θέλησα νά δώσω την γνώ-
μην μου, παρά άρσθ έκαμα μιά δοκιμή
έπί του έαυτού μου : όμολογώ ότι έ-
μεινα κατευχαριστημένη! Τό Τάκν,
είνε έκαιοντάκις καλύτερον και άπο-
τελεσματικώτερον από τό ακατάλληλον
εσώφρι, που προκαλεί σπυρίδι και υπο-
βρηθεί στην αναφήσιν, και από τά
διάφορα δόσομα αποφυλικτικά. Τό
Τάκν, είνε άβλαβές, μυρίζει όραία, και
είνε εύκολομεταχειρίστον σάν μιά συ-
νηθισμένη χρέμα όφαιότητος! Σέ λίγο
διάστημα όλες ή γυναίκες θά τό μετα-
χειρισθόν διότι είνε μιά πολύτιμος
ανάκάλυψις γιά μιάς».

Τό Τάκν, Παρισινή κρέμα, είνε
μοναδική και ή τιμή έκ δραχ. 40
είνε τιμή εύκαιρίας. Πωλείται εις
όλα τά καταστήματα.

Πράκτωρ εν Έλλάδι :
Πέτρος Δουραζός
Στοά Πεσμαζόγλου—Αθήναι.

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Γενικός Διευθυντής. Έπί δεκαετα-
τίαν Έπιμελητής της Ιδιαιτέρας Κλι-
νικής του Καθηγητού κ. Γεωργίου Φω-
τεινού. Δέχεται καθ' έκαστην Όδόν
Κεραλληνίας 15α.
Όροι 8-10 π.μ. και 4-6 μ.μ.

Ι. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργός όδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΟΥ.
Έπί τετραετίαν εις Παρισίους σπου-
δάσας. Όλιγοήμερος και άνωθενος πε-
ρακεία παθήσεων στόματος και όδόν-
των. Οδοντοειδές δόσομαίαν και Προ-
θέε ταχέως. 51, 1^η Σεπτεμβρίου 51.

ΚΡΕΜΑ, HOY PA & ΣΑΠΟΝ ΣΙΜΟΝ
59, Faub. St. Martin. PARIS.

ΚΥΡΙΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βι-
βλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

ΥΓΙΕΙΝΗΝ Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑΝ

Εκλέξατε, Κυρία....

Η ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

(CRÈME SIMON)

Απαλλάσσει τό δέρμα
από κάθε νοσηράν προ-
διάθεσιν.
Ενδυναμώνει τά
ζωικά όργανα της έπι-
δερμίδος και δίδει αύτω
εύκαμφαν, όπαλότη-
τα και απαλότητα εις
τό δέρμα, εις δέ τόν
χρωματισμόν λευκότη-
τα και καθαρότητα.

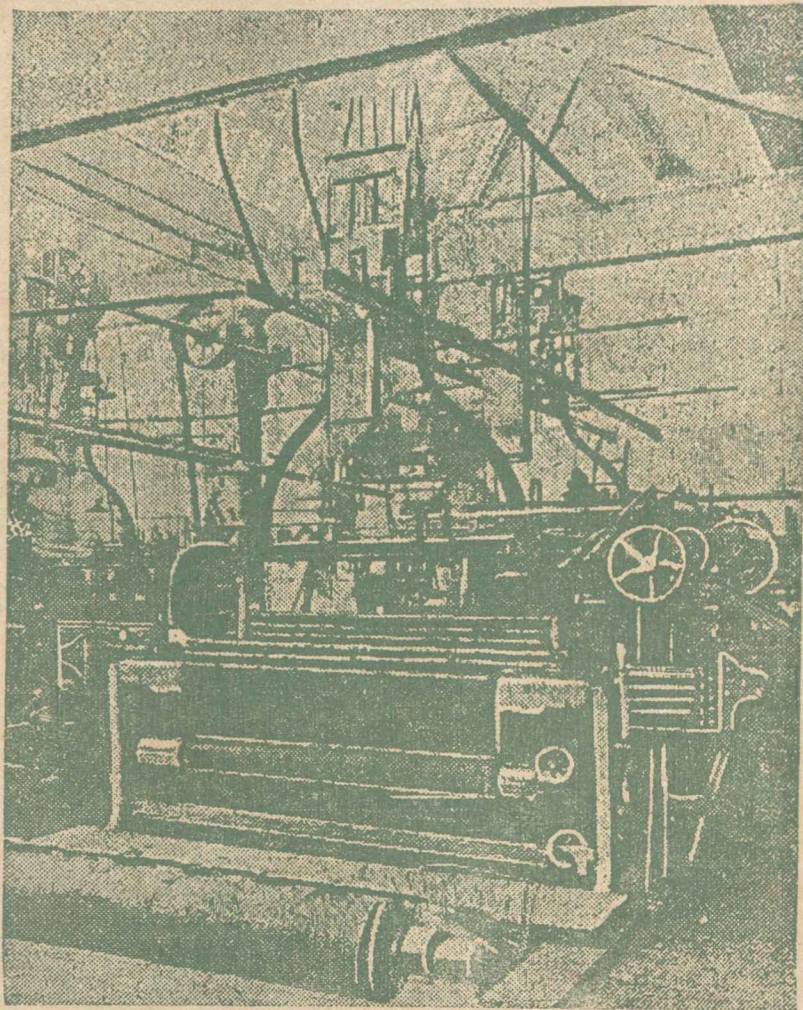
Έπί τούτοις ή πανθηρολογουμένη
δραστικότητα αυτής της έξόχου κρέμας
καλλωπιστική, τό άπο καθαράς έσάνς
άνθων άρωμά της, ή ιδιότης αυτής
του διατηρείν θαυμασώς την HOY-
ARAN SIMON δίδουν εν τόσον εύχα-
ριστον τέμα εις τόν καλλωπισμόν της
γυναίκος, ώστε αυτή δέν γνωρίζει
πλέον πού σταματά ή ύγιεινή.....
και πού άρχεται ή φιλαρσεκεία.
Πωλείται πανταχού

ΚΡΕΜΑ, HOY PA & ΣΑΠΟΝ ΣΙΜΟΝ
59, Faub. St. Martin. PARIS.

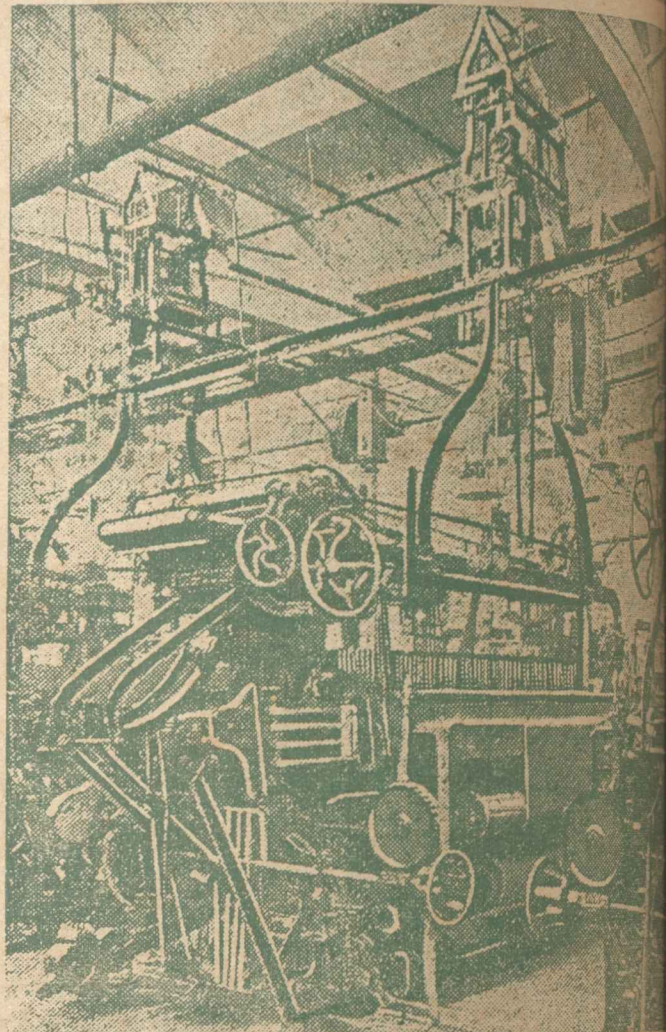
ΚΥΡΙΑΙ

Εξαλείφει τά σημεία της κοπώσεως
και των φροντίων τα όποια γηρά-
σκουν τό πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ και άπομακρύνει την έμ-
φάνισιν των ρυτίδων.

Ύφαντουργικά Μηχανα «ΦΙΝΤΕΞ»

Ύφαντουργικά Μηχανα «ΦΙΝΤΕΞ»

ΕΑΡ 1927 - ΝΕΑΙ ΑΦΙΕΞΕΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΦΙΝΤΕΞ

(ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ)

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ ΚΑΣΜΗΡΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ Ν. ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Κεντρική Ἀποθήκη καὶ Γραφεῖα Πραξιτέλους 31.

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Τσιμισκή καὶ Βενιζέλου.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ